

ဝိသုဒ္ဓိ တာဝန်

ဆုအနုပညာ

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ချစ်ခွန်ခြေတုံး အချစ်လှေ

BURMESE
CLASSIC
COM

၂၀၁၆

www.burmeseclassic.com

ဆုအညွှန်း

ချစ်ခွင့်ခြွတ်အချစ်လှ

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

“ဆောရီး”

“မဟုတ်တာ ခါးရယ်”

“ကျွန်မအတွက်တော့ ကိုယ့်ခံစားမှုက အမြဲတမ်းမှန်နေတာပဲ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဆက်တွဲဖို့ စိတ်မပါတော့ဘူး”

“ခါး”

အလောတကြီး ခေါ်သံထဲမှာ တားမြစ်ဟန့်တားလိုခြင်းက ပိုလျှံစွာ။ အနီက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ထိလှနိုးပါး ကျုံ့ပစ်သည်။ လက်ထဲက ကာလာပင်(နီ)ကို ပစ်ချပြီး မကျေမနပ်နှင့် ခုံကျောမှီမှာ ပက်ခနဲ ဖို့ထိုင်သည်။ အေးဆေးဆိတ်ငြိမ်သော ဒီဆိုင်ထဲ

ဒီခိုင်းထုတ်မယ်စိတ်ကူးသည် မငြိမ်းချမ်းသော အသံတွေကြားမှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်။ တခြားဝိုင်းရွှေရန် အကြည့်စေပေမဲ့ ဆိုင်ပြည့်၊ လူပြည့်ရှိ နောက်ကျောဘက်ဝိုင်းမှ ခုံရွှေသံတွေ၊ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ...

“ကိုယ်တို့တွဲကြတာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတောင် မပြည့်သေးဘူးလေ”

ကျွဲထားသော သူမျက်ခုံးတွေ အုံ့သြခြင်းကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားသည်။ တွဲကြတာဆိုတော့ ဒါ သမီးရည်းစားလား။ အတွေးထဲ စိတ်ဝင်စားခြင်းက တစ်ခါတည်း နားစွင့်ထားတဲ့အဖြစ်မျိုး။ ချိုပြီးသာသော အသံဖြင့် ခပ်အက်အက် ရယ်တာကို သူ ကြားရသည်။

“ရှင့်ကို လက်ခံပါတယ် ပြောကတည်းက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အပြည့်တွဲမယ်လို့ ကတိပေးမိလားဟင်”

“ခါး”

“အေးအေးဆေးဆေးပြောပါ။ အချိန် ဆယ်မိနစ်ထပ်ပေးမယ်၊ မရှင်းတာရှိ တစ်ခါတည်းမေး”

အေး...လား...လား။ ရည်းစားကို ဖြတ်တဲ့လေသံက

အစည်းအဝေးထိုင်နေတဲ့ အထက်လူကြီးအတိုင်း။ ဩဇာကြီးပြီး ဖြတ်သားကာ ပေါ့ပျက်ပျက် နိုင်လှ၏။ တစ်ဖက်က သကောင့်သားကတော့ အကြီးအကျယ် ငိုချင်းချတော့မည့် ဒီခိုင်းနှင့်...

“ကိုယ်ကြားထားတဲ့ သတင်းထက် မင်းက ပိုဆိုးနေပါလား ခါး”

“အဟွန်း...မဆိုးပါဘူး၊ ရှင့်မှတ်ချက်က၊ အဲဒီလို ကြားမှ ကြားရပါ့မလားလို့ ကျွန်မက တွေးပူနေတာ”

“မင်းလက်လေးကိုင်မိတာ အဲဒီလောက်အထိ အပြစ်ကြီးသွားသလား”

“ရိုက်(ထ်)...ဒါ အမေးသင့်ဆုံး မေးခွန်းပဲ၊ ကျွန်မက အထိအတွေ့အပေါ် သာယာယစ်မှူးတဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ မကြိုက်ဘူးရှင့်”

“ဟ...ဒါတော့ မင်း သက်သက်ရစ်တာပဲ၊ ဒါဆို အစကတည်းက မင်း ငါ့ကို ဘာလို့လက်ခံခဲ့သေးလဲ”

“အင်း...အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရုပ်ချောတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိပြီး မျိုးရိုးကောင်းတဲ့ ဆေးကျောင်းသား၊ ရည်းစားထားဖူးခြင်းမရှိဆိုတဲ့ အချက်တွေကို သဘောကျလို့”

အင်း...တစ်ဖက်လူရဲ့ အရည်အချင်းက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခြံကြီးပါလား။ ဒါကို ဒီမိန်းမက။ သူ စိတ်ဝင်စားခြင်း ရာခိုင်နှုန်းက တစ်စထက်တစ်စ မြင့်လာကာ အဲဒီမိန်းမကို လှည့်ကြည့်ချင်စိတ်အား မနည်းချိုးနှိမ်ထားရသည်။ ကိုယ်ခေါင်း လှည့်တာနှင့် နောက်ဖက်က အဖြစ်အပျက်ကို အလုံးစုံတွေ့ရမှာ အတိအကျ။ ခက်တာက စနစ်တကျနှင့် သူက မျက်နှာမပြောင်ရဲ။

“ဒါပေမဲ့ အရာအားလုံး ပြည့်စုံတဲ့ ရှင်က တခြား ယောက်ျားတွေနဲ့က ထူးခြားနားပါပဲ၊ တဏှာနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ အဟွန်း ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းက ခပ်နည်းနည်းရယ်”

“ဘာကွ...မင်းက”

“ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ အပြောခံရတိုင်း ဒေါသထွက်တတ် ကြတာလည်း ရှင်တို့ယောက်ျားတွေ အတူတူပဲ၊ ဟာ...ဟာ လိုတာ မရတဲ့ အခါတိုင်းပေါ့”

“မင်း...ကွာ”

မချီတင်က ရေရွတ်သံနှင့်အတူ...

“ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြပြီဆိုကတည်းက ဘယ်ယောက်ျား လေးကမှ တစ်စုံစီမှ ထိုင်ကြည့်နေတာမျိုး မရှိဘူး အချစ်ခါး”

“ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ ရေရွတ်တဲ့သူဟာ အဲဒီနောက် ဆက်တွဲ သစ္စာဆိုတာကိုပါ သိဖို့လိုတယ်ရှင်၊ အားတိုင်း လျှာဖျား ပေါ် စကားလုံးအကြီးတွေ မတင်စမ်းပါနဲ့၊ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ လက်ကလေးကိုင့်၊ ပခုံးလေးဖက်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ဒီထက် အချိန်ကြာကြာ ပိုတဲ့ရင်တော့ အဟွန်း...နစ်မွန်းမဲ့လူက ကျွန်မပဲ ရှိမှာပေါ့၊ ကဲ...ပေးထားတဲ့အချိန် ဆယ်မိနစ်ပြည့်ပြီ၊ ခွင့်ပြုဦး စေယျာ၊ ထပ်ဆုံကြရင် မခေါ်ဖြစ်ဖို့ သတိရပေးပါ၊ ကျွန်မက ကျောခိုင်းပြီဆိုတာနဲ့ ရှင်ကို မေ့ပစ်မှာသေချာလို့”

ဘာစကားသံမှ မကြားတော့သည့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲမှာ ခွာမြင့်ဖိနပ်သံက တစ်စထက်တစ်စ ဝေး၍သွားပြီ။ အနီက လည်ပင်းလိမ်၍ ကြည့်မိတော့ နားရွက်အောက်ဖျား ဆံပင်ကို အလိပ်ပုံစံ ခွေကောက်ထားကာ အရောင်က ချောကလက်ရောင် စိုစိုလေး တောက်နေသည်။ ခါးတိုကုတ်အသားရောင်နှင့် စကဒ်(နီ) နီက အသားရောင်ဘောင်းဘီဆင်တူကို ခြေမျက်စိအထက်နားအထိ အနက်ရောင်ကြိုးတွေ များစွာပါသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့်။

ကျန်ရစ်သမား၊ အသည်းကွဲပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စားပွဲပေါ် လက်ထောက်၍ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးထဲ မြှုပ်ထားတာ အကြာ

ကြီး။ အနီက ပခုံးစုံတွန့်ပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ ဆိုက်(စ်)ကော်ဖီ
ကို ပိုက်နှင့်စုပ်ပြီး တစ်ဝိုက်သည်။ နောက်ကျောက မြင်ရသော
ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက စာမမီအောင်လှသည်။ လှသလောက်
ရက်စက်တတ်သော သူမက အချစ်ခါးတဲ့။ ခါးပါတယ်လို့ ကြော်ငြာ
ထားပါတယ်ဆိုမှ ဒါ မြည်းစမ်းသူတို့ရဲ့ အပြစ်ဟု သူက ဆိုချင်
သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားခြင်းတွေကို ဒီနေရာမှာ တစ်ခန်းရပ်
လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေး၏။ ခါးသီးလွန်းခြင်းက ကောင်းကျိုး
မရှိနိုင်ဟု သူသိထားခဲ့သော်...။

✧ ✧ ✧

အခန်း (၂)

“မမ...ဒီဆေးက စိတ်ချရပါတယ်နော်၊ ဟန်ဒရက်
ပါဆင့်အထိ ကာကွယ်ပေးတယ်မလားဟင်”

“ခါးခါးရယ် ညည်းကလည်း ဆရာဝန်ပြောရင် ယုံတော့
ပေါ့၊ ဘယ့်နှယ် မေးခွန်းထုတ်နေတာက သမားဝုဏ်ကို မလေး
မစားနဲ့”

“ကြီးကြီး မသိပါဘူး”

“အလိုတော်...ကျုပ်က မသိဘူးဆိုတော့ ညည်းက ပိုသိ
တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“စကားကို လိုရာဆွဲမပြောပါနဲ့ ကြီးကြီးရာ၊ ခါးပြောတာ

က တိရစ္ဆာန်တွေ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားတာကို ပြောတာ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ် ကာကွယ်လို့ရတယ်၊ ပျက်ဆီးလို့ရတယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေကျတော့ ခါးတို့လို သခင်တွေလိုက်လုပ်ပေးမှ”

“ဒါဆိုလည်း ညည်းရဲ့မိမိက သားသမီးရတာ လိုချင်နေ တယ်ဆိုရင်ရော”

“မိမိက အဲဒီလိုဖြစ်စရာ မလိုဘူး၊ ခါးနားမှာနေတော့ ခါးစိတ်က သူ့ဆီ ဓာတ်ကူးပြီးသား”

ဒေါက်တာ ရွှေစင်ထွဋ်ကတော့ ဘာစင်မှ လက်ဆေးပြီး မှ ခွေးလေးကို တပွေ့ပွေ့လုပ်နေသော ခါးကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“စိတ်ချလိုက်တော့ ခါးရေ၊ ခါးရဲ့ မိမိမှာ ဒီဆေးထိုးထား ပြီးရင်တော့ သူမျိုးဆက်တွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ရက်ချိန်း နေရင်တော့ ဆေးအာနိသင်က ပြယ်သွားမှာနော်”

“ဟုတ်...မမ၊ ခါး ဒီတိုက်ကို အသေအချာ မှတ်ထားပါ မယ်၊ ရက်မကျော်စေရဘူး၊ ခါး ဆေးပြန်လာထိုးမှာပါ”

“အဲ့...အဲ့ပါရဲ့တော်၊ ဒေါက်တာရေ အဲဒါသာကြည့်တော့ သူ ဘယ်လောက် ငရဲကြီးမလဲဆိုတာ သူ့ခွေးမကိုများ ကလေး မမွေးရဘူးတဲ့”

“ခါးက သူတို့ကို အဲဒီဒုက္ခတွေ မခံစားစေချင်လို့ပါ ကြီးကြီးရဲ့၊ အထီးဆိုတဲ့ သတ္တဝါက လိုချင်တာယူပြီးရင် နောက် လှည့်ကြည့်ချင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး”

“လာပြီ၊ သူ့ရဲ့ တယူသန်ဝါဒတွေ”

ကြီးကြီးက မဲ့ရွဲပြီးပြောကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ချိုင်းကြား ညှပ်ရင်း ထရပ်သည်။ ခါးက အမွေးဖြူစွတ်စွတ် ဖွားဖွားလေးနှင့် မိမိကို ရင်ခွင်မှာပွေ့ရင်း...

“အခုတလော တစ်ဖက်ခြံကို ခွေးလေးခွေးလွှင့်တွေ အများ ကြီး ပြောင်းလာတာ”

“ဟယ်...ခွေးတွေချည်းပဲ ပြောင်းလာတာ”

မကြားစဖူးမို့ ဒေါ်ရွှေစင်ထွဋ်က ရင်ဘတ်ဖိကာ မျက်လုံး ပါ ပြူးထွက်သည်အထိ မေးတာ တအံ့တဩ။ ခါးက ဒေါက်တာ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို ကြည့်ရင်း သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်တော့ မျက်လုံးတွေ ဆွဲပိတ်သလို ဖြစ်သွားကာ ပါးမို့တွေက ချက်ချင်း အရောင်ရင့်သွားပြီးမှ...

“မမကလည်း ခွေးရှင်တွေပါ ပါတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် မိမိကို လိုလိုမယ်မယ် ဒီဆေးလာပြေးထိုးရတာ”

“အင်း...အင်း ဆေးထိုးရုံတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အုတ် တံတိုင်းကို နောက်တစ်ဆင့် ထပ်မြင့်ပြီး ကာတာပါ ထည့်ပြော”

“မြင့်ရတာ ကြီးကြီးကြောင့်လေ၊ ဟိုတစ်ဖက်မှာ ကြီးကြီး နဲ့ရွယ်တူ ဦးလေးကြီး ပါလာတာကိုး”

“ဟယ်...အချစ်ခါး၊ ကြည့်စမ်း ညည်း ငါ့ကို”

ကြီးတော်က ရိုက်ဟန်လက်ပြင်ပြီးမှ ဒေါ်ရွှေစင်ထွဋ်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး အရှိန်သတ်သည်။ ရွှေစင်ကတော့ တူအရိုး နှစ်ယောက် ဖြစ်အင်ကို ရယ်ရင်းက သဘောတကျရှိဆဲမှာ...

“ဟေး...တို့အဖျိုကြီး မမထွဋ်”

ခေါ်သံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ ဆေးကုခန်းလိုက်ကာကို မ,ထားသော လူကို ခါးက လည်ပင်းလိမ်ပြီး ပြန်ကြည့်၏။

“ဟယ်...အနီ၊ လာလေ ဒါ ဘယ်ကလေးလားလား”

အသားဖြူပြီး အရပ်မြင့်သည်။ ကုတ်ထောက်ထိထား သော ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက ပါးရိုးနားမှာ အချွန်အထပ်တွေဖြစ် အောင် တမင်ပုံသွင်းထားတာမို့ နိုင်ကျည်သောမေးရိုးက ပျောက် ချင်ချင်။ မိန်းကလေး ရှုံးလောက်အောင် ထူထဲကော့ပျံ့နေသော မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေက သဘာဝအတိုင်း။ နှုတ်ချွန်ပြီး နှုတ်ခမ်း

တွေက နီမြန်းနေတာကြောင့် ယောက်ျားလေးမှန်း သိသာစေပေမဲ့ ဒီမျက်နှာက မိန်းမချောချောလွန်းသည်။ ရုတ်တရက် နောက်က ကြည့်လျှင် ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲခြားမရသော ထိုလူက နို့စိမ်းပျော ရောင် လက်ရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီက နက်ပြာမှိုင်းမှိုင်း။

“ဒီကိုပဲ တမင်လာတာ၊ လူနာတွေရှိလို့”

“ဘာ...လူနာလဲ”

ဘေးကနေ ဆောင့်ဆော်ခံရတာကြောင့် အနီခြေလှမ်းတွေ လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်သွားသည်။

“ဗျာ”

“အူကြောင်ကြောင်ရုပ်နဲ့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုခန်းလာတာ လူနာဖြစ်မလားဟဲ့”

ဗလင်းကြီး လာဟောက်နေသော ကောင်မလေးကို ကြည့် ကာ အနီဒေါသက ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သည်။ အရပ်က ခပ်တိုက် တိုက်လေးမှာ အောက်က ခွာမြင့်ဖိနပ်ကြောင့် လူရာဝင်နေသော ထိုကလေးမအား တမင်မျက်တောင်ဖျားတွေ ဖိုက်ချကာ ကြည့်ရင်း

“စကားပြော လောသွားလို့ဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်”

“သူကမှားတာ ငါက ခွင့်လွှတ်ရဦးမယ်၊ တရားကျဖို့

ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတွေပါလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြင်မယ်မရှိဘူး”

ခါးက မျက်တောင်တွေ ပိတ်ကျအောင် မျက်စောင်းပိတ်ထိုးပြီးမှ...

“မမ...ခွင့်ပြုဦး”

“အေးကွယ်...အေး...အေး”

ဒေါ်ရွှေစင်ထွဋ်က အမြန်ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။ ခွေးပိုက်ထားသည့် မချောက မကျေမနပ်နှင့် သူပုခုံးတစ်ဖက်အား တွန်းခိုက်ပစ်တိုက်သွားတော့ အနီမှာ ယိုင်လျက်ကျန်ခဲ့၏။ အသက်ကြီးကြီးအမျိုးသမီးကြီးက အနီကို တောင်းပန်ပြီးနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ သူမနောက် လိုက်သွားတာ မပြေးရဲတမယ်။ အနီက ထိုနှစ်ယောက်အား လည်ပြန်အောင် လိုက်ငေးလျက် ရှိဆဲမှာပင်...

“အနီတို့တော့ ခံလိုက်ရပြီ”

“ဘာတွေလဲ မမထွဋ်ရ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က စွာတေးကိုလန်နေတာ၊ လူပုစိတ်တို ဂျပန်လက်ကျန်”

အနီက လက်ထဲဆွဲလာသည့် ငါးဆင့်ချိုင့်ကို မမထွဋ်ရဲ့ စားပွဲပေါ်တင်ရင်း မေးသည်။

“သူက ယောက်ျားမုန်းတဲ့သူလေ”

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူက ပလိန်းကြီးတောင်းပန်တာတောင် ပြောင်းဆန်သွားတာ”

“နင်က စကားပြော မှားတာကိုး အနီရဲ့၊ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ဆီ လာတဲ့လူကို လူနာလို့ပြောတာကိုး”

“ဪ...ဒါဆို ခွေးနာရောက်နေလို့ဆိုပြီး ပြောရမှာလား”

“အေး...အဲဒီလိုပြောရင်တော့ ဟိုက လက်သံပြောင်သွားမှာ ငါ့မောင်၊ သူက ခေတ်သစ် စိန်ဗေဒါ”

မမထွဋ်က သူဟာသူပြောပြီး သူ့စကားသူ သဘောကျကာ ရယ်သည်။ အနီက ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူထိုင်ပြီး...

“အပျိုကြီးတို့ အုမုန်းနေတာများ သူ့ချစ်ချစ်ကြီးပြန်ရောက်တော့ ရယ်သံတွေ ဘာတွေတောင် ထွက်လို့”

“အဲမယ်...ရယ်မှတော့ အသံထွက်မှာပေါ့”

“ဟွန်း...ခါတိုင်းက နှုတ်ခမ်းကြီးရောပြီး ဟင်း...ဟင်းဟင်း လုပ်နေတဲ့သူက”

တမင်တကာ မမထွဋ်ရဲ့ ရှုတည်တည်ရယ်ပုံကို လုပ်ပြ

တော့...

“တော်စမ်း...အနီရယ်၊ ပေါက်ကရ”

ဆိုပြီး သူ့ကိုသာ တော်ခိုင်းသည်။ မမထွဋ်က အုန်ပဲပြီး ရယ်ကောင်းတာ တော်တော်နှင့် လက်စမသိမ်းနိုင်။ နဂိုတုန်းက မမထွဋ်နှင့် သူတို့က ကွန်ဒိုတစ်ခုတည်းမှာ အခန်းချင်း မျက်နှာ ချင်းဆိုင်။ သွေးမတော် သားမစပ်ပေမဲ့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေခဲ့ကြတာ မို့ ခင်မင်မှုအရက ဆွေမျိုးသားချင်းထက် ပိုလေသည်။ အခုတော့ သူတို့က လုံးချင်းအိမ်ယာတွေဘက် ခြေချပြောင်းခဲ့တာမို့ မမထွဋ် တို့နှင့် အနေဝေးပေမယ့် စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုက အရင်အတိုင်း နီးစပ်ဆဲ။

“ကဲပါ...အဲဒီမှာ မှီစိမ်းခေါက်ဆွဲ စားဦး၊ ဒီနေ့ အိမ်တက် လုပ်တာမို့ လာပို့တာ၊ မမထွဋ် အိမ်ယူသွားလို့ရအောင်”

“အေးပါဟယ်...အန်တီသီကို ပြောလိုက်၊ ကျေးဇူးပဲ လို့”

“ကျေးဇူး လုပ်မနေနဲ့၊ မေမေက မမထွဋ်တို့ပွဲကို ဖျော်နေ တာ၊ ကိုအောင်စည်ကြီး ပြန်ရောက်နေပြီမဟုတ်လားတဲ့၊ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲတဲ့”

“လက်ထပ်ဖို့က လိုပါသေးတယ်ဟာ၊ သူ့အမေကြီးက ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘောတက်ပေးပါဦးတဲ့၊ သူ့ညီအငယ်ဆုံးက ဆေးကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ အဲဒီတစ်ယောက်ဘွဲ့ရမှ ဖြစ်မှာ ပဲဟေ့”

ရွှေစင်ထွဋ်က ပြောပြီးမှ...

“စိတ်ညစ်စရာတွေ ထားပါဟာ”

“ထားပါတယ်၊ ထားပါတယ်”

“ငါ့ကို လာနောက်မနေနဲ့ အနီ၊ နင် ကားပါရဲ့လား၊ မပါရင် ကိုအောင်စည် လာကြည့်မှာ၊ တစ်ခါတည်း အိမ်လိုက်ပို့ပေး မယ်”

“နေပါဗျာ...တစ်နှစ်နေမှ တစ်လလောက် တွေ့ရတာ မမထွဋ်တို့အတွက် တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့် အရေးကြီးမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျ၊ ကားလည်းပါတယ်၊ ဪ...မမထွဋ်လိပ်စာ သိတယ်နော်”

“သိပါတယ်ဟဲ့၊ ခြံအမှတ် ()၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်း”

“သိရင်ပြီးရော၊ ကျွန်တော် လစ်ပြီ”

“ဟဲ့...နေဦး”

လှည့်ထွက်သောသူ့ကို မမထွဋ်က အင်္ကျီလက်မောင်းအစ
ကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“နေဦး...အနီရဲ့ နင်တို့နဲ့ အချစ်ခါးတို့က ခြံချင်းကပ်
လျက်ပေါ့”

“အ...ချစ်...ခါး”

ချာခနဲလှည့်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်မေးသည်။ မှတ်ဉာဏ်ထဲ
လျှပ်စီးကြောင်းတွေ ပြုံးပြက်သွားကာ တစ်ခါက ဆုံခဲ့ဖူးသော
အသည်းစားမိန်းမအား ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား၏။ မမထွဋ်က ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“အေးလေ...ခုန နင်နဲ့ဆုံတဲ့တစ်ယောက်”

“အဲဒီတစ်ယောက်”

“အေးဟဲ့...အဲဒါကြောင့် သူက ပြောသွားတာ၊ တစ်ဖက်
ခြံကို ခွေးလေခွေးလွင့်တွေ ပြောင်းလာလို့ ခွေးမလေးကို ဆေးလာ
ထိုးပေးတာတဲ့”

“ဘာဗျ”

ဒေါသက လေလို သူ့ကို ထိုးတိုက်သွား၏။ ဒါကြောင့်

ဒီအသံကို ကြားဖူးသလိုရှိခဲ့ပေမဲ့ သူက ရုပ်နှင့်အသံ မတွဲမိခဲ့။
မမထွဋ်ကတော့ သူ ဒေါသထွက်ရခြင်း အရင်းအမြစ်ကို မသိဘဲ

“အနီတို့ ခွေးတွေကို ပြောမှန်းသိရင် မမထွဋ်ကာကွယ်
ပေးပါတယ်၊ ပြောင်းလာတဲ့ ခွေးတွေက မိကောင်းဖခင် သားသမီး
တွေပါလို့”

ရယ်စရာမှန်း သိသိနှင့် အနီမှာ မပြုံးနိုင် မရယ်နိုင်။
ရင်ထဲ ခုခံနေသည့် အစိုင်အခဲတွေက ဒေါသလား၊ မကျေလည်
ခြင်းလား။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမရဘဲ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ရှိနေပြီးမှ။
နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံခဲ့လျှင်တော့ ဟူသည့် ကြိမ်းဝါးခြင်းတွေနှင့်
အနီတစ်ယောက်တည်း ရန်ဖြစ်နေရင်း...။

✧ ✧ ✧

အုန်း (၃)

“အဲဒီလို ကြီးနိုင်ငယ်ညင်း လုပ်တဲ့အကျင့်ကို ပါပါ
မကြိုက်ဘူး သမီး၊ ကြည့်စမ်း ခမျာ ဘယ်လောက်နာကျင်သွားရှာ
မလဲ၊ သမီးရော ခြေထောက်ကျိုးတဲ့အခါ ကျိုးတာမပြောနဲ့၊ ခလုတ်
တိုက်လို့ ထိမိရှမိတောင် ထွန့်ထွန့်လူးအော်နေတာ မဟုတ်လား”

ခါးက စားရန် လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ဒိုးနက်ကို ယန်းကန်
ထဲ လွှတ်ချသည်။ ပါပါကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်တော့ ခါး လှုပ်ရှား
ပုံကို အကဲခတ်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် တန်းတိုး၏။ ခါးက
မတ်တပ်ထရပ်ရင်း ခုံကို တစ်ပါတည်း နောက်သို့ တွန်းထုတ်ကာ
“ခါး ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်တော့မယ်”

“ပြန်ထိုင် အချစ်ခါး၊ ခရီးရောက်မဆိုက် သမီးနဲ့ ပါပါ ကြားမှာ အမြင်မကြည်တာတွေ မဖြစ်ချင်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ပါပါ အရင် ရန်စကားမပြောနဲ့ပေါ့”

“မသင့်တော်တာကို တားမြစ်တာ ရန်စကားလား၊ ဆုံးမ တာလား၊ သမီး မခွဲခြားတတ်ဘူးလား”

“ခွဲခြားတတ်တယ် ပါပါ၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သေရာပါ ဒဏ်ရာပေးခဲ့တုန်းက ပါပါ သင့်တော်၏ မသင့်တော် ၏ စဉ်းစားဖူးလား”

“အ...ချစ်...ခါး”

ဒေါသကြောင့် ပါပါအော်သံက အကျယ်ကြီး။ စိန်ခဲအသံ ကြားရပြီဆို ရောက်ရာအရပ်က ပြေးလာတတ်သော ကြီးကြီးက ဖျတ်ခနဲ ထမင်းစားပွဲနားဆီ ရောက်လာကာ...

“ကဲပါ ဇာနည်ရယ်၊ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းပြောပေါ့၊ မင်းမလဲ ကားရိုက်တွေ ဆက်ပြီး ပင်ပန်းလာတာ၊ နားတော့ သွား”

“မရဘူး မမ၊ မမတူမကို ဒီတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မရတော့ ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောမှ အချစ်ခါး”

ခါးက တမင်လက်ပိုက်ကာ ခပ်နဲ့နဲ့ရပ်ရင်း...

“ခါး...နားထောင်နေတယ် ပါပါ”

“ပါပါ အလုပ်တွေရှုပ်လို့ သမီးကို လှည့်မကြည့်နိုင်တာ မျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးသတင်းတွေကို မျက်ခြေဖြတ် ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီစကားတွေက ခါး ကြားခဲ့ရတာ နှစ်ချီနေပြီ ပါပါ၊ ခါး နေတတ်အောင် နေပါတယ်”

“နေတတ်အောင် နေတဲ့အထဲမှာ ရည်းစားသက်စေ့ထား တာရော ပါသလား”

“ရည်းစားဖြစ်တဲ့အထိ ခါး လက်မခံခဲ့ဘူး၊ အပွန်း ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ကို သုတေသနပြုရုံလေးပါ၊ အထူးသဖြင့် ချစ်ပါတယ် ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေ ရင်ဘတ်ထဲက အဖိုး နည်း သစ္စာတရားတွေအကြောင်း”

Skin Care အစွမ်းနှင့် အစဉ်နုပျို ဖြူဝင်းနေသော ပါပါ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်တွေ ရဲခနဲတက်လာသည်။ အရပ်မြင့် ကျစ်လစ်သော ဘော်ဒီကြောင့် ပါပါက အသက်လေးဆယ်ကျော် ဆိုတာ ယုံနိုင်သောသူ မရှိခဲ့။ ငယ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ပါပါက အခုထိ ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် သရုပ်

ဆောင်ကောင်းအဖြစ် ရပ်တည်တုန်း။

“ပညာတတ်၊ ရပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါမှာ ရပ်ရှင်မင်းသား ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကပ်ပါလာတော့ အဟွန်း...နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေ တန်းတန်းစွဲ၊ သည်းသည်းလှုပ်ကြတာ မဆန်းဘူးပေါ့သမီးရယ်၊ ဆန်းတာက သူ့ဆီ မိတ်ဆက်သမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အရေး ပေးခဲ့တာ မေမေတို့နှစ်ယောက်ပဲ”

တောင့်တဖူးသမျှ ညအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေထဲမှာ မေမေတို့ ရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းက ခါးနှလုံးအိမ်မှာ အစွဲသင်ဆုံး။

“နောက် ရင်းနှီးတော့မှ မေမေ သိခဲ့ရတာ၊ သူချစ်ခဲ့တာ မေမေကို မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ မေမေသူငယ်ချင်းကို၊ မေမေကို အောင်သွယ်ခိုင်းချင်တာတဲ့၊ အဟွန်း...မေမေက အဲဒီတုန်းက ငယ်စိတ်နဲ့လေ”

မဲ့ခနဲ နှုတ်ခမ်းအကွေးမှာ မျက်ရည်စက်တွေက တဖျော့ ဖျော့ ကြွေဆင်းခဲ့သည်။ ချစ်ရသူ၏ ချစ်သူက ကိုယ်မဟုတ်ဟု သိရပေမဲ့ မေမေက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကြိုးစား မှုက အရာထင်ပေမယ့် တကယ်ရခဲ့တာ အချစ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ဟုဆိုလျှင်...။

“မချစ်လို့မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ချစ်လွန်းလို့ အရာမထင် စေချင်တာ၊ သူ့အကြည့် သူ့အပြုံးနဲ့ သူ့ရင်ခွင်က မေမေ မူပိုင်ချင် စိတ် ကြီးခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တော့ သမီးပါပါက အများပိုင်သူ”

မေမေရဲ့ ဝန်တိုခြင်း၊ ပါပါရဲ့ ဝါသနာကြီးခြင်းကြားမှာ ရန်ပွဲတွေက နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို ဖြစ်ကြပြီဟေ့ဆို စီခနဲကြားရ တာ မေမေဒေါသသံတွေဖြစ်ပြီး ရင်ကွဲအောင်ငိုရတာကလည်း မေမေပင်ဖြစ်သည်။ ပါပါကတော့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းသူပီပီ အပြုံးတုတ်စုနှင့် ကျော့မော့စွာ အိမ်ကထွက်သွားတတ်စမြဲ။

အနုပညာလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်မှု တွေနှင့် ယောက်ျား။ ရင်ခုန်မြတ်နိုးခြင်းတစ်ခုတည်းနှင့် အချစ်ကို ကိုးကွယ်ချင်သော မိန်းမတို့ကြားထဲက မြေစာပင်ဖြစ်ခဲ့ရသော ခါးသည်။

“သမီး”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လာဆုပ်ကိုင်သော ပါပါရဲ့ အနီးကပ် မျက်နှာချောချောကို မော့ကြည့်နေမိသည်။

“ရင်ထဲက အစိုင်အခဲတွေကို သမီး အခုလုပ်နေတဲ့ နည်းတွေနဲ့ မချေဖျက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးအတွက် အန္တရာယ်ရှိ

လာမှာစိုးလို့ ပါပါက တားတာပါ။ ကာကွယ်ခြင်းက ကုသခြင်း ထက် ပိုကောင်းတာ သမီးလည်း ကြားဖူးမှာလေ”

ပါပါလက်နှစ်ဖက်ကို ခါးက အသာပယ်ချရုန်းထွက်ရင်း

“ကာကွယ်တာ၊ ကုသတာ နှစ်မျိုးစလုံးအတွက် ထိရောက်မှုမရှိတဲ့ ရောဂါတွေ အများကြီးပါ ပါပါ။ အပွန်း အချစ် ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ ယောက်ျားတွေအတွက် ခါးက အမုန်းတွေ ဖောဖောသီသီ ပေးနေတာမျိုးပါ။ မချစ်မမုန်းနေမဲ့အစား အချစ်နဲ့ အမုန်း တစ်ဖက်စီမှာ ရပ်နေရတာ ပိုစိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်း မယ်ထင်လို့လေ”

ဦးစာနည် ဘာတစ်ခုမှ မပြောနိုင်တော့သလို နှုတ်ဖျားတွေ ဆွဲအလျက် နေရာမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့၏။ ကိုယ်စိုက်ပျိုးသမျှ ကိုယ်တိုင် ရိတ်သိမ်းရသည်ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံကြည်ပေမဲ့ သမီးမုန်းအောင် သူ မုန်းပင်တွေ မပျိုးခဲ့တာ အသေအချာ။ ဝါသနာပါရာ အနုပညာ လောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့ပေမယ့် မိသားစုကို သူ ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာ မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ အားကောင်းစွာ တောက်လောင်ခဲ့သော ဝန်တိုမီး ကြောင့် ဒီအဖြစ်တွေကို ဒီသို့ဒီပုံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟုဆိုလျှင်...

“ပါပါ...ခါး သွားပြီ”

ခါးက ထမင်းစားခန်းဆီ တကျော့ပြန်ဝင်လာတော့ ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်ပြီးသား ပါပါကို ခြေဖျားထောက်၍ ဖျတ်ခနဲနှမ်းရင်း...

“ခါးကို စိတ်မပူနဲ့ ပါပါ”

အပြုံးနှင့် နှစ်သိမ့်ကာ...

“ဦးကွန်း...ကားသော့”

လှမ်းတောင်းသည်။ လက်ထဲ တရှိတသေ လာအပ်သော ကားသော့ကို လက်ညှိုးထဲထည့်ကာ တစ်ဖက်လှည့်ရင်း...

သံသရာဆိုတာ ဒီလိုလည်ပတ်နေမှန်း ပါပါ သဘော ပေါက်ဖို့ကောင်းပြီ။

♦ ♦ ♦

အသန်း (၄)

“ဒုန်း”

“အာ...တိုက်ပြီ”

အော်လိုက်သံက အလန့်တကြားတော့ မဟုတ်။ ခါးက ခြံထဲမှအထွက် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ကျွေတာကြောင့် တစ်ဖက်ခြံအဝ ချီ ရပ်ထားသော ကားအမည်းကြီးရဲ့ နောက်ခြီးကို ဝင်ဆောင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟွန်း...အဲဒါ မိဘစကားကို နားမထောင်လို့ ဖြစ်ရ တာ၊ ဇာတ်တော်ထဲမှာတောင် ဖအေကို ပြန်သတ်တဲ့ အဇာတသတ် လေ၊ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ တွေ့ရသလဲ၊ ညည်းက ခေတ်သစ် အဇာ

တသတ်”

ဘာသာညာညာနှင့် တရားပြဆုံးမမည့် ကြီးကြီးအသံကို ကြားယောင်ကာနှင့် လူက အလိုလို ကားအောက်ဆင်းပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ဒီကိစ္စကို ကြီးကြီးတို့ ပါပါတို့မသိအောင် ရှင်းပစ်ချင် ရှိပါ။ ကားအောက်ရောက်မှ နောက်မြီးက တံဆိပ်ကိုကြည့်ပြီး ခါးတို့ ဟိုက်ခနဲ။

“Lexus ကြီးပါလား၊ သွားပြီ နင်တော့ မြွေကိုက်ပြီ အချစ်ခါး”

ခါးထောက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်မိတာ အသံ တွေဘာတွေ ထွက်တဲ့အထိ။ ဒီကားမျိုးက တကယ့်ဈေးကြီး ဖိမိခံ ကားမျိုး။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စီးနိုင်တဲ့လူက လက်ချိုးရေတွက်လို့ရနိုင် သည့် အနေအထား။ သူမ စိတ်ကောင်းဝင်နေတဲ့အချိန်က ပါပါကို တိုက်ထွန်းဖူးသည်။

“ကိုယ့်က ဆယ်လီဘရစ်တီပဲ ပါပါရ၊ စီးကြည့်ပါလား၊ အဲဒီကားက မြင်ရုံနဲ့တင် ရေလည်ကြွားတာ”

“ပါပါကားလည်း သိန်းတစ်ထောင်ကျော်ပဲလေ သမီးရဲ့၊ တော်ကြာ ကောင်မလေးတွေ အထင်ကြီးပြီး လာကပ်နေရင်

ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

ပါပါ ပြန်တောက်ရုံနဲ့တင် စကားပိုင်းက အဲဒီမှာပျက် လေသည်။ အခု သူမ ဝင်တိုက်ပစ်တာက ထိုကားကြီးဆိုတော့

“တော်တော်များ များသလား သမီးရယ်”

“ရှင်”

အတွေးထဲ မျောနေရာမှ ဘေးကစကားသံ ကပ်ကပ်လေး ပေါ်လာတာမို့ ခါးက လန့်ဖျပ်ပြီး လှည့်လည်းကြည့်၊ အယောင် ယောင်အမှားမှား ထူးမိတာက အလန့်တကြား။

“အန်တီ ထွက်ကာနီးမှ ဖုန်းကဝင်လာတော့ ကားစက် သပ်ပြီး ပြောနေမိတာ၊ တိုက်မိမိချင်း အရမ်းလန့်သွားတာနဲ့ ချက်ချင်း ဆင်းမလာနိုင်လို့လေ”

အပြုံးလေးနှင့် ရှင်းပြနေသော ထိုအန်တီအား ခါးက ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒေါသမသင့်သော ထိုမျက်နှာက နူးညံ့ ခြင်းများနှင့်မို့ အသက်ဝင်နေသယောင်။ ခပ်တိုက်တိုက်လေးရှိသော အရပ်က ခါးထက် ပိုပုပေမဲ့ ရင်သည်ရင်အတိုင်း၊ ခါးသည် ခါး အတိုင်းမှာ ခရမ်းရင့်ရောင် မြန်မာဝတ်စုံက ထက်အောက်ဆင်တူမို့ ဖြူသောအသားက နှစ်နေအောင် ပိုပေါ်လွင်သည်။ ပန်းနုရောင်

နှုတ်ခမ်းနီနှင့်ထပ်တူ ဆံထုံးပုံပုံ၌ ပန်းရောင်ရေမွှေးနှင်းဆီကြောင့်
အလှက ပိုတော်ဝင်ဆန်သွားသလို။ ကိုယ်ကလည်း မှားသေး၊
အခုထိ တောင်းပန်ချိန်မရဘဲ သူတစ်ပါးအလှကို စိစစ်နေသည့်
ခါးက ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် ပြန်သတိရသွားပြီးမှ...

“ဆောရီးပါ အန်တီ၊ ခါးလည်း အရှိန်ပြင်းသွားတယ်”

“တမင်တကာကြီးမှ မဟုတ်တာကွယ်”

“ဟို...ပျက်စီးသမျှ ခါး တာဝန်ယူပါ့မယ် အန်တီ”

ဒေါ်ပန်းသီက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“သမီးက ဒီဘက်ခြံကလား”

ကလေးမလေးက ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ကာ ရယ်ပြ
တော့ မျက်ဝန်းမှေးမှေးလေးက ပိတ်ကျသွားကာ အပြစ်ကင်းသော
မျက်နှာကလေးက ထင်းခဲ။ အနက်ရောင် ရင်ပြတ်ခါးတိုအင်္ကျီ
ပေါ် ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်က လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက်။
အခုတလော ခေတ်စားနေသည့် စကင်(နံ)နီဟုခေါ်သော အောက်ရှူး
ဆောင်းဘီက ခြေမျက်စိနားအထိ ရှည်သော ကာကီရောင်ကို ခွာမြင့်
ကြိုးသိုင်းကလည်း လိမ္မော်ရောင်။ ခေတ်ဆန်တာကို သဘောကျ
ပုံမဲ့ ခေတ်လွန်ကာ အတိုအပြတ်တွေကို ရှုံ့ချသော ဒေါ်ပန်းသီ

အမြင်မှာ ဒီကလေးမလေးက ချစ်စရာ။

“အန်တီတို့က ဒီကိုပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးသမီး
ရဲ့”

“ဪ...ခါးတို့က ရောက်တာကြာပြီ”

“နာမည်က ခါးတဲ့လား”

“အချစ်ခါးပါ အန်တီ”

“မေမေ...မသွားသေးတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟယ်...သား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အန်တီက သူမခြံဝင်းဘက် ခေါင်းလှည့်မေးသည်။ အထဲ
ကလူကို မမြင်ရသေးဘဲ အသံပဲကြားတာမို့ ခါးက နားစွင့်လျက်။

“ဒီမှာ ဘော်ဘိုခြေထောက် ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး၊
မမထွဋ်ဆေးခန်းကို လိုက်မှ”

စကားလည်းအဆုံး လူကိုလည်း ဘွားဘွားကြီး
တွေ့သောအခါ ခါးခေါင်းထဲ အချက်ပြမီးနီတွေ လင်းလာတာက
အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက်။ သူကလည်း ခါးနှင့် အကြည့်ချင်း
ဆုံတာနှင့် ချက်ချင်း မှတ်မိသွားဟန်ရှိကာ...

“နင်...နင် ငါ့ခွေးကို တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား”

“ဟဲ့...ဟဲ့ သား၊ ထင်တာကို စွတ်မပြောရဘူးလေ၊ ဒါ ဟိုဘက်ခြံက”

“အဲဒီဘက်ကပဲ ဘော်ဘီပြေးလာတာ မေမေ၊ ဟိတ်... နင်ဝန်ခံရင် ဝန်ခံအောင်၊ နို့မို့ နင် မလွယ်ဘူး”

“အောင်မာ...နင်ကများ ငါ့ကို ခြိမ်းလားခြောက်လားနဲ့၊ နင့်လို ဂျပ်နီဂျပ်ကောင်ရဲ့ အခြိမ်းအခြောက်ကို ငါက ကြောက်နေရမှာလား၊ ငါ့ပိုင်နက်ထဲ ဝင်လာပြီး ငါ့သမီးကို လာရစ်တဲ့ ခွေးမျိုးဆို နောက်ခါ ခြေထောက်ကျိုးရုံမကဘူး သင်းပါကွပ်ပစ်မှာ”

ရှည်ထွက်မလာသော အရပ်ကို တမင်ရင်ကော့ပြီး ပြောပုံက မထိလေးစားနှင့်။ အနီက ဒေါသတွေ ငယ်ထိပ်ရောက်တဲ့အထိ လူက မွန်ထူကာ မေမေထံ ဘော်ဘီကို ထိုးပေးရင်း...

“သင်းကွပ်ကြည့်ပါလား ခွေးသခင်နဲ့ နင်နဲ့ တွေ့သွားမှာပေါ့”

“တွေ့လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အဲဒီ ခွေးသခင်ကိုပါ နပ်နပ် စဉ်းပစ်မယ် မှတ်ထား”

“ဟ...နင် ရိုင်းလှချည်လား”

အနီကလည်း အော်ရင်း ရှေ့တိုးသည်။ ထိုကလေးမလေးကလည်း မကြောက်မလန့်နှင့် နောက်မဆုတ်ဘဲ...

“နင့်ကိုမြင်တာနဲ့ ယဉ်ကျေးချင်စိတ် ပျောက်ကုန်ပြီ”

“အေး...ငါကလည်း ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့သူကို ဆုံးမချင်တာ”

“သတ္တိရှိရင် လာစမ်း၊ အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်သွားမယ် ဂျပ်နီကောင်ရဲ့”

“အောင်မယ်...ကိုင်ဆောင့်လိုက်လို့ မြေကြီးထဲ တိုးဝင်သွားမယ် ဂျပ်မရဲ့”

“ဟဲ့...ဟဲ့ တော်ပါတော့”

ဒေါ်ပန်းသီ ဝင်အော်လည်း ဒီအသံပီစီကွေးက ဘီလူးစီး စီးနေကြသော နှစ်ယောက်ကြားထဲ တိုးမပေါက်။

“ဟိတ်...ဟိတ်...တော်ကြစမ်း၊ ရပ်ကြစမ်း”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထုမဲ့ထောင်းမဲ့ဟန်အပြည့်ကို အဆေးကြီးကတည်းက ဦးစာနည်က မြင်ရတာမို့ အရှိန်နှင့်ပြေးလာရင်း နှစ်ယောက်ကြား အတင်းဝင်ရပ်ကာ လူခွဲပစ်ရသည်။ သူ့နောက်မှာ ကပ်ပါလာသော မမက ခါးကို လက်ဆွဲ၍

နောက်ဆုတ်စေပြီးမှ...

“သွား...အိမ်ထဲပြန်ဝင်စမ်း သမီး၊ ခြံဝမှာ အော်ကြီး
ဟစ်ကျယ်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာ ညည်းမရှက်ဘူးလား”

“ပါပါနော်၊ ခါးကိုချည်း လာအော်မနေနဲ့၊ အဲဒီကောင်”

ခါးက ခြေဆောင့်ရင်း ပြန်အော်တော့ သူ့နောက်က
ကောင်ကလည်း ငြိမ်ခံမနေ။ အတင်းကြီး သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို
တွန်းထုတ်ရင်း...

“ဘာ...အဲဒီကောင်လဲ၊ ငပြူးကပြလို့၊ ငါ့ခွေးကို
ခြေထောက်ကျိုးအောင် နင်လုပ်တာလေ၊ တိရစ္ဆာန်ညှင်းပန်းနှိပ်စက်
မှုနဲ့ ထောင်ထဲ ဆွဲထည့်ပစ်မှာ၊ ငါ့ကို ဘာမှတ်လဲ”

“ကဲ...ကဲ တော်ပါတော့ မောင်ရင်ရာ၊ ထောင်ထဲတွေ
ဘာတွေ ဆွဲထည့်မနေပါနဲ့၊ ဒီသမီးအစား အန်ကယ်တောင်းပန်”

ဦးစာနည်ရဲ့ စကားက လမ်းခုလတ်တင် ပြုတ်ကျသွား
သည်။ ဒီဘက်လှည့်တောင်းပန်ရင်း မျက်ဝန်းထောင့်စွန်း၌ အရိပ်ထင်
လာသော ခရမ်းရောင်စဉ်လှိုင်းများကြောင့်...

“အသိ...အသိ မဟုတ်လားဟင်”

တုန်လှုပ်စွာမေးသော အသံထဲတွင် ဟန်ဆောင်ခြင်းမပါ

သော ပကတိ ရိုးရှင်းမှုထဲ၌ ဝမ်းသာခြင်းက ဖုံးလွှမ်းမရနိုင်။

“ကိုစာနည်ပါနော်၊ အဟွန်း...အသိက တူပါတယ်ဆိုပြီး
ကြည့်နေတာ”

ကြည်နူးခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခြင်းတွေက ပစ္စုပ္ပန်
ကို မေ့လျော့သည့်တခဏ...

ငယ်ကျွမ်းဆွေရဲ့ အခန်းဆက်ပြဇာတ်မှာ တစ်ဖက်စီ၌
ယကွနှင့်ဂုဗ္ဘာန်က အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ဆဲ။

☆ ☆ ☆

အခန်း (၅)

“အဟား...ဒါဆိုရင် မင်းမားသားကြီးနဲ့ ဦးစာနည်က”

“ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေပေါ့ ဟုတ်လား အနီ”

ထင်လင်းရဲ့စကားကို စုထွေးက သူ့ကျိုလာခဲ့သော
ကျောက်ကျောကို ပန်းကန်ပြားလေးထဲ လှယ်ထည့်ရင်း သူ့ကို
ပြန်စဉ်းဝတ်ပြုကာ မေးသည်။ တကယ်တမ်း ဦးအောင် ခက်ရင်းနှင့်
ထိုးကော်စားသူက ထင်လင်း။

“အရသာက ငွတ်ရှယ်ပဲကွ၊ အမြင်လည်း လှတယ်၊
နီဝါစိမ်းလေးတွေ စပ်ထားတော့ စားချင့်စဖွယ်လေး၊ ငါ့မိန်းမတောင်
မင်းလောက် အချက်အပြတ် မကောင်းဘူး အနီ၊ တကယ်ပြောတာ”

“အံ့မယ်...လေသံက နောင်တတွေ တလှေကြီးရတဲ့ အသံနဲ့၊ ဟွန်း...နဂိုကတော့ အနီကို ထိုးမယ်ကြိတ်မယ် တကဲကဲ ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟ...ဒါကတော့ အကြောင်းမသိသေးလို့လေ မိန်းမရ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က အဲဒီတုန်းက”

“အဲဒီတုန်းကတည်းက ဘာမှမဟုတ်တာ အခုထိပဲ ထင်လင်း”

“သယ်ရင်းကလည်း...ရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး၊ ငါက မင်းနဲ့ဆို စိတ်ချပြီးသား”

“မင်းစိတ်ချအောင် ရှင်းပြတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သဘော သိအောင် ပြောပြတာ၊ အဲဒီကတည်းက နားနီတောင် ပြောအောင် မကျိုးတတ်တဲ့ မင်းမိန်းမကို ငါက လက်ရှောင်ထားတာ ကြာပြီ”

“အေးကွာ...အခုဆို တစ်ခါလာလည်း ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်းနဲ့ချည်းဆိုတော့ ထမင်းဆိုင်က ကောင်မလေးကတောင် ငါ့ကို”

“ဘာပြောတယ်”

စုထွေးက လက်မောင်းကို အားပါးတရ ဆွဲလိမ်ပြီးမေး

တော့...

“အား...နာတယ် စုထွေးရ”

“နာတယ် မပြောနဲ့၊ ထမင်းဆိုင်က ကောင်မလေး ဘာဖြစ် လဲဆိုတာ ပြော”

“ဘာ...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကောင်မလေးက မှတ်မိနေ ပြီလို့ ပြောမလို့၊ အ...နာလိုက်တာ”

ထင်လင်းက အလိမ်ခံရသော နေရာကို လက်ဖဝါးနှင့် တရစပ်ပွတ်ရင်း ရှုံ့မဲ့နေ၏။ ဒါကိုပဲ အနီက ရယ်ကာ...

“အဲဒါကြောင့် ငါ လက်ရှောင်ထားတာကွ၊ သူက တခြားအိမ်မှုကိစ္စ ထိန်းသိမ်းမှုမှာ ညံ့ရှင်ညံ့မယ်၊ လိမ်တယ်၊ ခေါက် တယ်၊ ထုတယ်၊ ရိုက်တယ်၊ ဒီနေရာတွေမှာ ပထမတန်း”

ဝေဖန်တော့ စုထွေးက မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်။ တကယ် တော့ အနီနဲ့စုထွေးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ပေမဲ့ ဝါသနာ တူဖို့ တက္ကသိုလ်တက်သည့် ကာလတစ်လျှောက်မှာ တပူးတွဲတွဲ။ စုထွေးက မိတ်ကပ်ပြင်ဆင်တာ ဝါသနာပါသလို သူက အလှအပ ပြုပြင်ရေးဘက်၌ အမြင်စူးရှသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတက်နေ ရင်းက နှစ်ယောက်သား ဆံပင်ညှပ်သင်တန်းတွေ၊ မိတ်ကပ်ပြင်

သင်တန်း၊ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်း တက်လိုက်သမျှ အစုံပေါက်စေ။
မေမေ မသိအောင် လျှို့ဝှက်မထားပေမဲ့ မအေနှင့်သားဆိုပြီး ရင်ဖွင့်
လေ့မရှိတာမို့ သူလုပ်သမျှ မေမေ သိသွားသောအခါ...

“မေမေမှာ ဒီသားတစ်ယောက်တည်းရှိတာ အနီ၊
ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မင်း ဘယ်ခြေလှမ်း လှမ်းနေလဲ မေမေ မသိ
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခြေလှမ်းအဆုံးကို လှမ်းမြင်နေပြီးသား၊ ပြောစမ်း
အနီ ယောက်ျားသားတွေရဲ့ ဘဝကို မပိုင်ဆိုင်ချင်တာလား၊ လွှင့်ပစ်
ချင်တာလား”

မေမေမေးခွန်းကြောင့် အနီမှာ အဲဒီတုန်းက ရယ်ရခက်
ငိုရခက်။

“ဒီသင်တန်းတွေ တက်တဲ့လူတိုင်း အဲဒီလိုဖြစ်ကြတာမှ
မဟုတ်တာ မေမေရာ”

ရလိုရငြား အယူခံဝင်မိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေက
တော့ ဒေါသကြောင့် မျက်ဝန်းတွေ စူးလက်နေတာသပ်သပ်။
အခုပဲ ငိုချတော့မလို မျက်နှာက ညိုနေတာသပ်သပ်နှင့်...

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ပြောပြစမ်း၊ ဖန်တီးရှင်တွေက မင်း
ပြောသလို မဖြစ်ကြတဲ့လူတွေ ရှိသလား”

မေမေ မေးလာတော့လည်း သူ့မှာ ဖြေစရာအဖြေက
မရှိ။

“သားက နဂိုကတည်းက ဖြူဖြူနဲ့နဲ့မှာ ဝတ်သမျှအင်္ကျီ၊
ကြိုက်သမျှ အရောင်အသွေးကလည်း နုပေဖျော့ပေ၊ ဒီကြားထဲ
ဝါသနာပါတာက အချက်အပြုတ်နဲ့၊ အလှအပ ဖန်တီးတာဆိုတော့
မေမေရင်လေးတယ် သား၊ မိုက်ရူးရဲမဆန်ဘဲ လိမ္မာတာကို ဂုဏ်ယူ
ချင်ပေမဲ့ လိုတာထက်ပိုပြီး နူးညံ့နေတာကို မေမေ သဘောမတွေ့
ဘူး”

နောက်ပိုင်းတော့ သူ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီဆိုလျှင် မေမေတို့က
မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ကြည့်ကာ...

“အနီ...ထွက်စမ်း၊ ဟင်းချက်တာ အစပ်အဟပ်တည့်
အောင် စီမံတာ မိန်းမတွေရဲ့အလုပ်”

“ဒါဆို ကမ္ဘာကျော် cook တွေ ဘယ်နားသွားထားမလဲ
မေမေ၊ အကုန် ယောက်ျားတွေချည်းပဲ၊ ကြိုက်တဲ့ တီဗီချန်နယ်မှာ
ကြည့်”

ဂျစ်တစ်တစ် ပြန်ပြောတော့ မေမေက ခါးကိုဖက်ကာ
မီးဖိုခန်းနှင့် ဝေးရာ ဆွဲခေါ်လာရင်း...

“အဲဒီ cook တွေကလည်း ငါ့သားလို မိန်းမချော မချော ဘူး”

တဲ့လေ။ ဒီလိုချောလို့ ဒီလိုစိတ်ပေါက်ချင်တာပါလို့ မပြော ရုံတမယ်။

“အနီ”

“ဟင်”

အနားကပ်ခေါ်သော စုထွေးအသံစာစာကြောင့် သူ အတိတ်မျှင်က အတွေးထဲ ပြတ်တောက်သွားရသည်။

“အမလေးဟယ်...ငေးငိုင်သွားလိုက်တာ၊ ဒီမှာ မေးနေ တာတောင် မကြားဘူး၊ ကဲ...ပြော ကျောက်ကျောကျွေးရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း”

“ဦးဇာနည်အကြောင်း သိချင်လို့”

ကောက်ခါငင်ကာပြောတော့ စုထွေးက မျက်လုံးပြူးကြီး နှင့် ကြည့်ကာ...

“ဖြစ်ရလေ၊ နှင့်အမေတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်လေ”

“မေမေက ငါ့ကို အမှန်ပြောတယ်ပဲထား၊ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်တော့ မရှိနိုင်ဘူးလေ၊ ဦးဇာနည်က နင်တို့ရဲ့ ကပ်စတင်

မာစစ်စစ်ကြီးဆိုတာ ငါသိပြီးသား”

“မင်းကလည်း ဒီလောက် နာမည်ကြီး မင်းသားကြီးပဲ၊ သူ့အကြောင်းပါတဲ့ ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ငါတို့သိတာထက် ပိုပြည့်စုံဦးမှာ”

ကျောင်းမပြီးဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြသော ထင်လင်းနှင့် စုထွေး က Beauty Spa လုပ်ငန်းကို ထူထောင်ခဲ့တာ။ သူတို့ဆိုင်မှာ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးတွေကို အလှအဆင်ဆိုင်ရာ ဝန်ဆောင်မှု တွေ ပေးသည်ဆိုတာလည်း သူသိပြီးသား။ ဦးဇာနည်က Body Scrub လုပ်တာ၊ ဆံပင်ညှပ်၊ ခေါင်းလျှော်နှင့် အလှအဆင် ထိန်းသိမ်းမှု ကိစ္စရပ်တိုင်း ဒီဆိုင်ကိုပဲ ဝင်ရောက်အပ်တာလည်း သူ မြင်တွေ့ကြား သိနေခဲ့ပြီးသား။ အရင်က မဆိုင်သလို နေခဲ့ကြပေမဲ့ အခုက ဆိုင်ပြီဆိုသော အသိကြောင့်....

“သိပြီးသားတွေထက် ပိုသိရမလားလို့၊ ဦးဇာနည် အိမ်ထောင်မကျခင်က ကိစ္စမျိုး”

အနီက စိတ်ကူးထဲကအတိုင်းမေးတော့ ထင်လင်းမှာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့လျက်...

“အာ...ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲကွ၊ အန်တီနဲ့ ဦးဇာနည်

က ဘယ်လိုသိခဲ့ကြလို့လဲ”

“မင်းကို မေးပါတယ်ဆိုမှ ငါ့ချည်းဖြေနေရတယ်”

အနီက စိတ်ရှုပ်စွာ ထရပ်ရင်း ဆံပင်တွေကို ရှုပ်ဖွလိုက် ပေမဲ့ ပျော့အိစင်းနေသော ဆံပင်တွေက ပုံစံမပျက်ဘဲ ခေါ်ခနဲ ပြန်ပြိုဆင်းလာစမြဲ။ ခါးထောက်ပြီး ခပ်နဲ့နဲ့ ဆိုဟာကျောမှိုကို မှိုကပ် ရပ်တော့လည်း မော်ဒယ်(လ်)ဘွိုင်းတွေ သရုပ်ဆောင်ပြသလို ကြည့်ကောင်းသွားတတ်သည်။ အရက်၊ ဆေးလိပ်တွေကို မနှစ်သက်သူမို့ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တာကြောင့် နှုတ်ခမ်းပါးနားတွေက အစဉ်သဖြင့် သွေးရောင်ရဲစိုနေတာကို ထင်လင်းက ငေးရင်း ဒီကောင် တကယ်ချောတာလို့ မဆီမဆိုင် တွေးနေမိ၏။ သူ့အတွေး ကို သိလျှင်တော့ အနီက ဒေါသထွက်ပြီး လည်ပင်းတွေဘာတွေ လာညှစ်မလားဟု မလုံမလဲ သတိပြုမိကာ...

“ပြောပါဟ၊ အန်တီက ဘာတဲ့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတဲ့၊ ဒီထက်မပိုဘူးတဲ့”

“အေးလေ...ဒါဆိုလည်း အဲဒီအတိုင်းထားပေါ့”

“ထားလို့မရဘူးကွ၊ ငါနဲ့စုထွေးက သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာ ယုံလို့ရတယ်၊ ဟိုက တကယ့် နိုင်ငံကျော်ဆယ်လီဘရစ်

တိကြီး၊ တိပီရှေ့ထိုင်တာနဲ့ ဒီမျက်နှာ မမြင်ရတဲ့နေ့ဆိုတာ မရှိခဲ့ တာတောင် အရင်က ဘာလို့ ဒီတော်စပ်မှုကို ငါမသိခဲ့တာလဲ”

“အေး...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

စုထွေးက ထောက်ခံသလို ပြောပြီးမှ ဆိုင်အပြင်ဘက်ဆီ ခေါင်းလေးငဲ့အကြည့် ရောက်သွားရင်း...

“အနီ”

“ဘာလဲ”

“နင်သိချင်တာတွေ ပြောပြမဲ့တစ်ယောက်”

စုထွေး မေးငေါ့ရာ လှည့်ကြည့်တော့ နားနေခန်း မှန်ချပ် တွေမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသည့် ကားပါကင်မှာ အချစ်ခါး။ ပူပူအေး အေး တွေလိုက်တိုင်း အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထပ်ဝတ် သော စတိုင်(လ်)က ရာသီဥတုတောင် ဂရုမစိုက်သည့် ဒီဇိုင်းနှင့်။ အနီရောင် လည်ပြတ်ခါးတို့ပေါ် ထပ်ဝတ်ထားသော ကုတ်က အစိမ်းရင့်ကို လက်တွေ့ဆွဲပင့်ထားတာ တံတောင်ဆစ်နား ရောက်လု လု။ ထုံးစံအတိုင်း ခြေမျက်စိအထက်ရောက်ထိ စကင်(နီ)နီ ဂျင်း ဘောင်းဘီက အဖြူ။ ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့် အစိမ်းနှင့် သူမက မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးက စိမ်းပြာရောင်။ လူကသာ ပုတက်တက်။

ဝတ်သမျှ ဒီခိုင်းက လွင့်နေတာပဲလို့ တွေးမိတော့ အလိုလို အနီက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်နှာလွှဲသည်။

“စုထွေးက အချွန်နဲ့ မ၊နေပြီ၊ ဟိုက နဂိုကတည်းက ယောက်ျားတွေဆို အခိုင်းအစေလို သဘောထားတာ၊ ဒီဆိုင်လာရင် လည်း မိန်းကလေးဝန်ထမ်းတွေ လုပ်ပေးရတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကောင် လေးတွေကို ခြေသည်းပုံဖော်ပေးတို့၊ ဆံပင်ဆေးဆိုးပေးဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးခိုင်းတာ၊ ငါတောင် သူလာရင် မနည်းပန်းနေရတယ်၊ ငါ့ပါ ဆွဲခိုင်းမှာစိုးလို့”

“အမလေး...လူကြားကောင်းအောင် အသံကောင်းဟစ် မနေပါနဲ့၊ တကယ်လုပ်ရမယ်ဆို ဘာအမိန့်ပဲရရ ခူးထောက်ချင်တာ နင်တို့ယောက်ျားတိုင်းပဲ၊ ကွယ်သွားရင် အတင်းပြောတယ် အနီရေ၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ခါး လက်ညှိုးထိုးရွေးမဲ့လူဆိုရင် တကယ်ပန်းဝင် ကြိုးပြတ်ရတော့မဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အဟွန်း...ပြော မပြောချင်ဘူး”

စုထွေးက ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထကာ နားနေခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ သူကတော့ ကားသော့ပိတ်ရင်း ကားနားမှာ ဖုန်းရပ်ပြောနေသည့် သူမထံမှ အကြည့်မလွှဲသေးဘဲ...

“ထုံးစံမဟုတ်တာတွေ မလိုက်လျောနဲ့ပေါ့”

“ဦးဇာနည်မျက်နှာက ရှိသေးတယ်လေကွာ၊ သူ့စကား တစ်ခွန်းကြောင့် ငါတို့ဆိုင်ကို အနုပညာရှင်တွေ အဝင်အထွက် များလာတာလေ၊ ဒီတော့ ဦးဇာနည်သမီးက အလိုလို VIPဖြစ်သွား ရော”

“ငါကတော့ သူ မောက်မာတာကို ချစ်တယ်၊ မိန်းကလေး တွေကို ငဲ့ညှာပြီး ယောက်ျားတွေမှ ရစ်တာမျိုးဟ၊ နာဘူးတွေ အတွက်တော့ ကြည့်မရချင်စရာပေါ့”

“အောင်မယ်...နင့်စကားက”

အနီက ချေပဟန်ပြုတော့ စုထွေးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...

“နင်က နာဘူးမှမဟုတ်တာ”

နာဘူးနှင့် ဂန်ခူးနှစ်မျိုးနှစ်စားထဲက တစ်မျိုးမဟုတ်တော့ ကျန်တဲ့တစ်မျိုး ဟုတ်နေသလိုလို။ အနီက သွားတွေပေါ်အောင် နှုတ်ခမ်းတွေဖွင့်ပြီး ရယ်တော့ ထင်လင်းက အကြောင်ကြောင်ကြည့် ကာ...

“ဒီလိုအပြောခံရတာတောင် မင်းက ပျော်နေသလား”

မေးပြီးမှ အပြုံးမပျက်တဲ့ အနီကိုကြည့်ရင်း ဒီအပြုံးက အကြောင်းရှိလို့ ပြုံးတာမဟုတ်ဘဲ အကြောင်းရှာမယ့် အပြုံးမျိုး

ဖြစ်ခဲ့လျှင်...

ဒီနေ့က ထင်လင်းအတွက် ပြဿဒါး။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၆)

“ဟင်...ဒါ...ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ၊ ဒါ ဘာအရောင်
ကြီးလဲ”

ခါး ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ခုံပေါ်က ဂုန်းခနဲ ခုန်ထရပ်တော့
နောက်နားမှ ဒေရိုင်ယာဖြင့် ဆံပင်အခြောက်ခံပေးနေသော
ကောင်လေးက တုန်လှုပ်စွာ။ ခါးက မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော
ကောင်လေးကို ဒီတိုင်းကြည့်ရတာ အားမရဘဲ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကို
ပစ်လှည့်ကာ ဒေါသတကြီးနှင့်...

“ဟဲ့...ငါမေးနေတယ်လေ၊ နင် ငါ့ခေါင်းကို ဆိုးပေးတဲ့
ဆေးက ဘာအရောင်လဲလို့ ဟမ်၊ ဘာမထုံတက်တေး လုပ်နေတာ

သံ”

စိတ်တိုတိုနှင့် ကျုံးအော်ပစ်တော့ ကောင်လေးက နောက်သို့ အလန်တကြား ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ့်လိုပဲ ဆံပင်ညှပ်သူ၊ ဆေးဆိုးသူ၊ ခေါင်းလျှော်သူတွေ အများအပြားဖို့ တခဏချင်းပင် ခါးကြောင့် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားချိန်မှာပဲ...

“ဟဲ့...ဟဲ့ မင်းသူ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အချစ်ခါးရေမမ...ဘာကူညီ...အယ်”

မေးရင်း ခန်းမထဲ လှမ်းလာသော စုထွေးခြေလှမ်းတွေ အယောင်ယောင် အမှားမှားရပ်ကုန်၏။ ဒေါသကြောင့် လက်နှစ်ဖက် စုံချရပ်နေပေမဲ့ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော အချစ်ခါးပုံစံကြောင့် ပို၍ ခြေလှမ်းမတိုးရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်စမ်းအချစ်ခါးဆံပင်ပေါ်မှာ တစ်ခါမှ မတင်ဖူးသေးသော စိမ်းပြာရောင်ကြီးက စုထွေးကို လှောင်ပြနေသည့်နှယ်။

“ကဲ...မစုထွေး၊ ဒီမှာကြည့် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟယ်...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မင်းသူရယ်”

“ခါး သူ့ကို ဆိုးခိုင်းတာ ဒီအရောင်မဟုတ်ဘူး မစုထွေး၊

ဟဲ့...ပြောလေ ဘာပါးစပ်ပိတ်နေတာလဲ”

ပြောရင်းက ဒေါသထွက်လာဟန်နှင့် အချစ်ခါးက မင်းသူပန်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပိတ်တွန်းသည်။ နဂိုကတည်းက သူ့အမှားမဟုတ်ဘဲ ကြောက်နေသောအရှိန်နှင့် မင်းသူက ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ စုထွေးမှာ မနည်း ကြားဝင်ရပ်ရင်း...

“အစ်မ ရှင်းပေးပါ့မယ် အချစ်ခါးရယ်၊ ကဲ မင်းသူ ပြောစမ်း အချစ်ခါးပြတဲ့ အရောင်က ဒီအရောင်မဟုတ်ဘူးဆို”

“ဟုတ်...မမစု၊ ဟို ‘ရွှေညိုရောင်ပါ’”

“ဟဲ့...ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီ စိမ်းပြာရောင်က”

“ဟို...အဲ...အဲဒါ ကိုနီ ဆိုးမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အစား ဝင်ပြီး”

“ဘာ”

နောက်မှ ဘာခနဲ အော်သံစူးစူးကြောင့် ကြားထဲရပ်နေသော စုထွေးမှာ ဖျတ်ခနဲ တုန်သွားတဲ့အထိ။ အချစ်ခါးကတော့ စုထွေးပန်းကို တွန်းတိုက်ရင်း ဘေးသို့ရောက်လာကာ...

“နင် တာဝန်မဲ့လှချည်လား၊ နင့်ကို တာဝန်ပေးပြီးခိုင်းတာလေ၊ နင်က တခြားတစ်ယောက်ကို ပြီးစလွယ် လက်လွှဲပေး

ရသလား၊ အခု ငါ့ဆံပင်က ငါလိုချင်တဲ့အရောင် မထွက်လာဘူး၊ နင်တို့ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတာ အဲဒါပဲ၊ လက်ညှိုးထိုးပြီး ဒါလုပ်ပါဆိုရင်တောင် တလွဲ၊ လစ်တာနဲ့ ရေသာခိုချင်တဲ့စိတ်က ထိန်းမရဘူး၊ ကဲ ခေါ်စမ်း၊ ငါ့ခေါင်းကို ဒီလိုလုပ်သွားတဲ့ နင့်လူကို”

“ဟို...အဲဒီလူက”

“ဒီပြဿနာကို အစ်မ ရှင်းပေးပါ့မယ်”

“မစုထွေး ရှင်းပေးရအောင် ဒါ အစ်မရှုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ကိုနီဆိုတဲ့ကောင်ကိုပဲ ခေါ်ပေး”

ခါးက ပြောရင်း ဒေါသမှာ ရင်ထဲ ကဆုန်စိုင်း၍ နေပေပြီ။ ခေါင်းလျှော်အပြီး ကာလာတင်မယ်လုပ်ကတည်းက သံသယ ဝင်ဖို့ ကောင်းခဲ့တာ။

“ရတယ်...အစ်မ၊ ခေါင်းလျှော်ခဲ့မှာပဲ လှဲနေ၊ ဒီအတိုင်း ဆေးဆိုးမယ်”

ဒါ...လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မှ မဟုတ်တာ။ သို့ပေမဲ့ လွှတ်သွားသော သံသယစိတ်အစား အလစ်ဝင်လာတာက ပျင်းရိခြင်းရောဂါ။ ဆုံလည်ခုံမှာ တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်ပြီး ဆေးဆိုးခံရသော ဝေဒနာ

ကို အလှူမက်သော မိန်းမတိုင်း ကိုယ်ချင်းစာမိမှာ မလွဲ။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ စိတ်အလို လိုက်ခဲ့မိသော်...။

“ကဲ...မစုထွေး”

ခါးက ကိုနီဆိုသော တစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင် အရေစုတ်ပြီး အသားနွာရန် စိတ်ကူးနှင့် ခေါ်ထုတ်ရန် မေးဆတ် အချက်ပေးသည်။ မစုထွေးကတော့ မျက်နှာထက် အားနာခြင်းတွေက အရောင်ရင့် ရောက်ကြောင်းတွေအဖြစ် အရိပ်ထင်ပြီးမှ...

“ဟို...ညီမရယ်၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့၊ အဲဒီ ကိုနီက အခု ဆိုင်မှာမရှိတော့ဘူး”

“ဘာရှင့်”

“ဟို...ဒီလိုပါ၊ ကိုနီဆိုတာ”

“Baby Baby”

စကားစ ပြတ်သွားသည်။ ခါးရဲ့ဖုန်းမှ ဂျက်စတင်းဘီဘာရဲ့ Baby သီချင်းသံက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတာမို့ သူမက ဖုန်းကိုင်ရင်း...

“ဟဲလို”

စိတ်မကြည်၍ ထူးသံက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်။

မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းထဲမှာ ဒီဖုန်းနှင့် ယောက်ျားတွေက ထိပ်ဆုံးမှလို့ ခပ်ရွတ်ရွတ် တွေးနေဆဲမှာပဲ...

“ဟဲ...ဟဲ...အချစ်ခါး”

စိမ်းသက်သောအသံ။ ခါးက ဖုန်းကို နားမှခွာကာ ဇေဝါနှင့် ပြန်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲ”

“နင့်ဆံပင်ကို အရောင်ပြောင်းပေးတဲ့သူ”

“ဘာ”

“ဟ...ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ”

“မအော်နိုင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နင့်အသက် ထွက်သွားအောင် အော်ပစ်ချင်တာ၊ နင့်ဘယ်သူလဲ၊ အခု ထွက်လာခဲ့စမ်း၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပြီးမှ ဖုန်းနေတာ သတ္တိမရှိဘူးလား”

“အဟား...သတ္တိရှိရအောင် နင်နဲ့ငါက ကြိုးပိုင်းထဲတက်ပြီး လက်ရည်စမ်းလို့ရတဲ့ ဘက်တူတွေမှ မဟုတ်တာ”

“အေး...မတူတဲ့လူက ဖုန်းနေတာ သတ္တိမရှိတာ”

“မပုန်းပါဘူး၊ နင် ဒေါသထွက်နေတာ ငါ အကုန်မြင်

နေတာပဲ”

“ဘာ”

ဒေါသကြောင့် ထွက်လာသမျှက ဒီ‘ဘာ’တစ်ခွန်းတည်းသာ။ ခါးက မှန်ချပ်တွေ ပတ်ပတ်လည်ကာရံထားသော ခန်းမထဲကို ဖုန်းကို လက်တစ်ဖက်မှကိုင်၊ ကျန်တစ်ဖက်မှ ခါးထောက်လျက်သားနှင့် ပတ်ချာလည်အောင် လိုက်ကြည့်သည်။

“အဟွန်း...ရှာမနေနဲ့၊ အဲဒီအထဲမှာ ငါမရှိဘူး”

ကြည့်စမ်း...ဒါဆို ဒင်းက ခါး ပြုမူသမျှ တွေ့နေသည့်နေရာမှာ။ ခါး အကြည့်တွေက မှန်ချပ်ကြီးတွေကို ထွင်းဖောက်ပြီး အပြင်သို့ ရောက်သွားချိန်၌...

“ကျွဲပြီပေါ့၊ ငါ့ခွေးကို ခြေထောက်ချိုးတာရယ်၊ ငါ့အမေကားကို ဝင်တိုက်ပြီး အလျော်မပေးတာရယ်အတွက်”

နားထောင်ရင်း ခါး မြင်ကွင်းထဲမှာ Lexusကားအနက်ရောင်ကြီးက တန်းခနဲ ဝင်လာသည်။ ကားကြီးက ထွက်ရန် စက်နှိုးထားပြီး တခဏမှာပဲ ခါး ဒေါသတွေက ပွင့်ထွက်ကာ...

“ရပ်စမ်း...နင့်ကားကို အခု၊ နင်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ရှောင်ထွက်လို့ရမလား၊ ရပ်...အခု”

အော်လည်းအော် ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် ဆိုင်တံခါးများ
အရောက် Lexus ကြီးက ငြိမ့်ခနဲ ထွက်ခွာသွားပေမဲ့ ဒင်းအသံက
ဖုန်းထဲမှတစ်ဆင့် ကြားနေရတုန်း။

“မှတ်ထားလိုက် အချစ်ခါး၊ ငါတို့ယောက်ျားတွေမှာ
နင်မသိသေးတဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ”

ခါးက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဖုန်းကို ပါဝါအောင် လုပ်ပစ်
ပေမဲ့ မငြိမ်းသောဒေါသက ရင်ထဲမှာ အခုထိ ပါဝါဒေါင်းမသွား
သေး။ အလစ်ဝင်ပြီး လက်သီးပုန်းတိုးတာကို အရည်အချင်းတဲ့။
ဟွန်း...ဒီတစ်ခါ ထပ်တွေ့ရင်တော့ ငါ့အလှည့်ပေါ့ အနီ။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၇)

“ဟယ်...သား အနီ၊ ဒါ ဘယ်လိုပုံစံကြီး ဝတ်ထား
တာလဲ၊ ဟင် ကြည့်စမ်း ဆံပင်အတူ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေနဲ့၊ ကြည့်ဦး
လက်ကလည်း ပန်းခြင်နဲ့၊ ပန်းခူးနေတယ်၊ ချစ်မင်း အဲဒါတွေ၊
ဒီအလုပ်က နင်လုပ်ရမှာလား၊ ဒါတွေ နင်ဝတ်ရမှာလား”

ဒေါ်ပန်းသီက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှ ပြန်လာရာ စုံချထား
ရမည့် ပဝါနှစ်စအား လက်တစ်ဖက်တည်းက စုလုံးကိုင်၊ ပန်းအိုး
တွေ စီချထားသည့် အုတ်ဘောင်ကို ကွေ့ပတ်မနေအားဘဲ ဖျတ်ခနဲ
ခနဲကျော်ပစ်သည်အထိ။ ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်တာနှင့် တလွှား
လွှား ပြေးသွားမိတာ သားဖြစ်သူ အနီရင့်ထံ။ အနီကတော့ မအေ

သည်းခြေပျက်သွားလည်း ဂရုမစိုက်။ သွေးတွေ ဆောင့်တိုးလည်း အရေးမထားဘဲ နှင်းဆီတွေကို တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်ခူးနေတာ စိတ်အေးလက်အေး။ ဒေါ်ပန်းသီမှာသာ ရတက်မအေးသောရင်ကို ဖိရင်း အနီနား ရောက်သွားတာနှင့်...

“အနီ....ချွတ်စမ်း ဒါတွေကို”

“အာ...မေမေကလဲ ခဏလေးပါ”

“ဘာခဏလေးလဲ၊ လူမြင်မကောင်း၊ ဒီဂါဝန်ကြီးက ဘာအတွက် ဝတ်ထားတာလဲ”

“မေမေ့ကို ပြမလို့”

“ငါ့ကို”

“အင်းလေ...ဒီမှာ မလှဘူးလား”

ဂါဝန်အဖျားနားနှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် ဖွဖွလေး ကားစေပြီး လူကို ချာခနဲ တစ်ပတ်လှည့်ပြတော့ ဒေါ်ပန်းသီမှာ နှလုံးလေဟပ်ပြီး မူးမေ့တော့မတတ်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ အနီ”

အော်လည်းအော်၊ ထပ်မလှည့်ရဲအောင် သားရဲ့ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်ချုပ်ထားလိုက်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းနီကရဲရဲ၊

ကုတ်ထောက်ဆံပင်က ရဲရဲနှင့် ကိုယ့်သားက မိန်းမချောချောတာကို ဂုဏ်ယူချင်ပေမဲ့ ဒီပုံကြီးကျတော့။ အနီကတော့ မျက်လုံးတပြူး ပြူးနှင့် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ဖို့ မေ့နေသော မေမေပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိုင်းဖက်တော့ မေမေ့ကိုယ်လုံး ပုလုံးလုံးလေး က အနီရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးထဲ မြုပ်သွား၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဒါဘာလုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟင်...မေမေကလည်း ချစ်လို့ပါ”

“ချစ်တာ အသာထားစမ်း၊ မေမေ မေးတာဖြေ၊ မင်း ဒါကြီးတွေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

သွေရင်ခွင်ထဲက ပခုံးလေးကျုံ့ပြီး မျက်ခုံးတတွန့်တွန့်နှင့် မေမေ မေးပုံက တကယ် မယုံသင်္ကာ။ အနီက မေမေပခုံးလေးကို ဖိုတိုးဖက်ပစ်ရင်း...

“အဟား...မေမေကလည်း ကိုယ့်သားတောင် မယုံ တော့ဘူးလား”

“ယုံချင်စရာလား မင်းပုံက”

“လှမလှ၊ အချိုးကျ မကျ တမင်ဝတ်ကြည့်တာပါ မေမေ

၇”

“ဟဲ့...ဒါကို တမင်ဝတ်ကြည့်တာ”

ဂါဝန်စကိုကိုင်ပြီး မေမေက ရှုံ့မဲ့မေးတော့ အနီက ခေါင်းမော့ကာ ပန်းတွေလှုပ်အောင် တဟတ်ဟတ်ရယ်ပစ်ရင်း...

“မမထွဋ် မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် ဒီဂါဝန်ကို လက်ဖွဲ့မလို့ ကျွန်တော် အစွမ်းပြထားတာ”

“ထွဋ်တို့က အဲဒီလိုပွဲတွေ ဘာတွေ မလုပ်ပါဘူး အနီ ရယ်၊ မောင်အောင်စည်က ထွဋ်ကို စိတ်မချလို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးမှာ မဟုတ်လား”

ရွှေစင်ထွဋ်ဆိုတာ အိမ်နီးချင်းပေမဲ့ သမီးမရှိသော ဒေါ်ပန်း သီအတွက် သမီးဆိုလည်းဟုတ်၊ ညီမအထွေးဆုံးလေးဆိုလည်း ဟုတ်နေသည့် သူမျိုးပါ။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေရင်း ထွဋ်ရဲ့ သတို့ သားလောင်း အောင်စည်တို့၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်အကြောင်း၊ ထွဋ် ယောက္ခမလောင်းကြီးရဲ့ စီးပွားမှုအကြောင်းတွေပါ ထွဋ် ရင်ဖွင့်ထား ချ် ဒေါ်ပန်းသိက သိတန်သာသိပြီး အကြံဉာဏ်ပေးတန်တာ ပေးနှင့် ရှိနေရာမှ...

“ကိုအောင်က နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးထားချင် သတဲ့ မမသိရယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘောမတက်ခင် စာချုပ်ကို

သူ့အမေကို ထုတ်ပြအသိပေးပြီးမှ မင်္ဂလာဆောင်ကြမယ်တဲ့”

“အဲဒါမှ ကျွန်တော်တို့ နီးကြမှာ မမသိ၊ နို့မို့ မေမေပေး တဲ့ မိသားစုဝတ္ထုရားတွေကို ပန်းထမ်းရင်း ကျွန်တော် ကြွေးသစ် မချနိုင်ဘဲ ဒီကြွေးဟောင်းကြီးထဲ တလည်လည်ဖြစ်နေမှာ”

နှစ်ဦးသဘောတူ တိုင်ပင်ပြီး အသိပေးလာတော့လည်း ဒေါ်ပန်းသိက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ။ အရေးကြီးတာက ထွဋ်အတွက် ဘာနှစ်ခုမှ ပေါ်ပေါက်မလာရင် ပြီးရော။ မောင်အောင်ကလည်း ဒါကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ခေါင်းညိတ်ကတိပေးခဲ့တာမို့ အခု လူမသိ သူမသိ လက်ထပ်ပွဲမှာ ဒီသားက မင်္ဂလာဝတ်စုံကို လက်တည့် စမ်းခဲ့တာကြောင့်...

“မေမေကလည်း မမထွဋ်ခမျာ မင်္ဂလာမဆောင်ရဘဲ လက်မှတ်လေးထိုးပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး အပျိုဟန်ဆောင်ခဲ့ကိစ္စ မှာ ဒီလိုဂါဝန်နဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရှိသင့်တာပေါ့”

“ခွဲနေလည်း ခဏပါပဲသားရယ်၊ မောင်အောင် ဒီတစ်ခေါက် ပြန်မထွက်ခင် လက်ထပ်သွားမှာပါဆို”

“မမထွဋ်က သားက ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး လက်ဖွဲ့ ချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ တတ်သည့်ပညာ မနေသာတဲ့၊ တကယ်ပွဲ

မဟုတ်လို့ ကျွန်တော့်လက်ရာကို ဝတ်ခိုင်းရမှာ၊ တကယ့်ဥက္ကဋ္ဌရင်
သူတို့က ဒီနိုင်နာတွေပဲ အပ်မှာပေါ့၊ မေမေ ခွင့်မပြုလို့ အဲဒီအလုပ်
တွေ မလုပ်ရပေမဲ့ ကိုယ်သိသလောက် တတ်သလောက် ပြန်အသုံး
ချချင်သေးတာပေါ့”

မအေကို မူနွဲ့နွဲ့ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းစုသွားလိုက်၊ မျက်စောင်း
ရွယ်လိုက်နှင့် လုပ်နေသော အနီကြောင့် ဒေါ်ပန်းသီမျက်နှာက
ပြုံးကျသွားပြီး အဲဒီအပြုံးနှင့်ပင် တစ်ဆက်တည်း ခပ်စူးစူးကြည့်
ရင်း...

“အသုံးချချင်တာများ ဒါတွေ ဝတ်ပြစရာလား၊
တကတည်း မအေမှာ ရင်ထိတ်သွားတယ်”

“ဖစ်တင် ဖြစ်မဖြစ်ပါ မေမေရ”

“ဒါဆိုလည်း ထွဋ်ကို ခေါ်ဝတ်ခိုင်းပေါ့”

“အာ...မေမေကလည်း မထွဋ်ကို စပရိုက်(စ်)ပါဆို၊
အဟဲ...မေမေတောင် စပရိုက်(စ်)ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါသမပါသော မျက်စောင်းတစ်ချက် ရွယ်ရင်း...

“နောက်မှ စပရိုက်(စ်)တော့၊ လာ...အဲဒါတွေလဲ၊
မင်းကြည့်ရတာ မေမေ မျက်စိနောက်လွန်းလို့”

သားတော်မောင်ကို ခါးကနေ သိမ်းဖက်ရင်း အိမ်ထဲ
လှမ်းဝင်သည်။ မျက်စိထဲ နောက်နေအောင်ကို ကိုယ့်သားက မိန်းက
လေးတစ်ယောက်အလား ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်နေတာမို့...။

တကယ်ဆို အနီက မိန်းမချော ချောနေတာ အမှန်။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၈)

“မထင်ရဘူးနော်”

“တချို့က အဲဒီလိုပဲလေ၊ အဟီး...နင်ကလည်း
စမ်းကြည့်လို့ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ”

“ကင်း(နီ)ဘွဲ့ ရထားတာတောင်ဟယ်”

“ကင်း(နီ)က ကင်း(နီ)၊ ဟိုဟာက ဟိုဟာပဲ”

“ဟဲ့...နှစ်ဘဝကို သာယာတာလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ယောက်ျားတွေနဲ့တွေ့တော့ မိန်းမ၊ မိန်းမ
နဲ့တွေ့တော့ ယောက်ျားလေး ဒီဇိုင်းပေါ့”

“နင်ပြောတဲ့ပုံက သူက နှစ်ဖက်ချွန်”

“ချွန် မချွန် နင်မေးကြည့်ပါလား”

ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံတွေနှင့် ကိုယ့်ကို ဖြတ်ကျော်သွားသည့် တိုင် လည်ပြန်လှည့်ငေးသွားရင်း...

“နှမြောစရာကြီး”

တကျွတ်ကျွတ်နှင့် လုပ်သွားသေးသည်။ အနီက ဘာတွေ လဲဟဟ မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ရုံကလွဲပြီး ပဟေဠိက အဖြေညှိမရ သေး။ ကျောင်းဝင်းထဲ ခြေစချက်တည်းက ရှိသမျှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အကြည့်က ကိုယ့်ထံပဲ ကပ်ငြိပါလာသလို ခံစားနေရသည်။ နှမြောသလိုလို၊ လှောင်ရိပ်ထင်သော အပြုံးတွေ နှင့်မို့ ပိုထူးခြား၏။ အနီက ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးပေါ်ချိတ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ရင်း အတန်းဆီ လျှောက်လာပေမဲ့ မျက်လုံးအစုံကတော့ အလစ်မပေးရဲ။

“လာပြီကွ”

“ဟေ့ကောင်...အနီ၊ ငါတို့ဒီမှာ”

ခေါ်သံကြောင့် ခေါင်းငဲ့ကြည့်တော့ သူနှင့် တစ်တန်း တည်းသားချင်း ကျော်စွာတို့အုပ်စုကြောင့် ခြေဦးက ထိုနေရာဆီ အလိုလို လှည့်ပြီးသား။

“မင်း သိပြီးပြီလား အနီ”

“ဘာကိုလဲ”

“နို့တစ်(စ်)ဘုတ်မှာ မင်းပုံကပ်ထားတယ်”

“ဟေ့ကောင်...ဖိန့်ဖိန့်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကျောင်းလခသွင်း ပြီးတာ လဆန်းကတည်းက၊ ဗိုက်ဆာတယ် ကင်(နံ)တင်းလစ်မယ် ငါ့ကောင်တွေ၊ ငါ ဘာမှ မဆွဲလာရသေးဘူး”

သူ ဦးဆောင်ပြီး ထွက်ရန်ပြင်တော့ ရဲဝင်းနှင့် ကျော်စွာ က လက်တစ်ဖက်စီ လှမ်းဆွဲသည်။

“ဟယ်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ”

“အဝေမတည့်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကို”

“ဟိတ်...ယောက်ျားပီပီသသနေကွာ၊ အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် ကိုးကွယ်မှာ၊ မယုံမရှိနဲ့”

“နတ်တော့နတ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နတ်ကတော်”

ဖြတ်သွားသမျှ ကျောင်းသူတိုင်း၏ ပစ်မှတ်က ကိုယ်ဖြစ် နေလား ဧဝေဝါနှင့် ရဲဝင်းတို့ကို ငဲ့ကြည့်တော့ သူ့အကြည့်ကို

နားလည်သလို ရဲဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ငါပြောချင်တာ အဲဒီပြဿနာ”

“ဘာပြဿနာလဲ”

“မင်းတွေ့ရင် သဘောပေါက်သွားမှာ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျော်စွာတို့ ခေါ်ရာနောက် သူလိုက်ခဲ့တာ အသာတကြည်။ သူမသိသော ပြဿနာကို အဖြေရှာစူးစမ်းရန်အတွက်...

✧ ✧ ✧

အခန်း (၉)

“နင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဖြန့်ခဲ ကျသွားသည့် ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ အနီရောင် ဂါဝန် ရှည်တဖားဖားနှင့် အနီရင့်ပုံက ထင်ရှားစွာ။ ဓာတ်ပုံတိုင်းရဲ့ အောက်ခြေမှာ ကွန်ပျူတာစာစီထားသည့် စာရွက်ဖြူက တွဲလျက် သားပါရှိကာ...

အထက်ပါပုံထဲရှိ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရာဇဝင်အား အစုံအလင် သိရှိလိုပါက ဆက်သွယ်ပါရန်...

အချစ်ခါး

သော(ဒ်)ရီးယား

ဖက်ဆု

P.S တိကျသေချာသော သတင်းအမှန်သာ ပြောမည်။

ခါးက ကိုယ်တိုင် အစီအစဉ်ဆွဲ၍ ရေးသားထားသော စာအား နောက်တစ်ကြိမ် အသံထွက်ဖတ်ပြီးမှ...

“ကဲ...အာကာ၊ ရှင်ရော မသိချင်ဘူးလား”

ရှေ့မှာထိုင်နေသူ ဆေးကျောင်းသားကို မေးဆတ်ပြောသည်။

“အချစ်...ကိုယ့်ကို အရူးမလုပ်နဲ့ကွာ၊ ကိုယ်မေးတာပဲ ဖြေ၊ မင်း မကျေနပ်အောင် ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့လဲ၊ မင်းကိုယ့်ကို ဖြတ်ချင်တဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ”

“ဟား”

အသံထွက်အောင် ခေါင်းမောပြီး အော်ပစ်တာလည်း မျက်ဝန်းထောင့်မှ ခါး မြင်နေရသည်။ ရှေ့မှာတစ်ယောက်က အလူးအလဲ ကြွေပြနေချိန်မှာ ဘေးကတစ်ယောက်က ဒေါသတွေ ရာဝင်အိုးလောက် ရွက်ထားရတာမျိုး။ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ ခါးက အာကာယံပဲ အာရုံတွေ ပုံထားတာက သူ့ဒေါသတွေကို အရည်ကျိုပစ်ချင်သောကြောင့်။

“အချစ်ခါး”

အာကာနှင့် ခါးတို့ကြားထဲ စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက် ထောက်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်ချကာ ခါးမျက်နှာပေါ်က ကောက်ကြောင်းတွေကို ချောင်ပိတ်ဖမ်းရန် ကြိုးစားလျက်...

“ငါမေးနေတာ နင် မဖြေသေးဘူး”

ဒေါသမျှင်းပြိုင်ဖြေနေသည့် သူ့မျက်နှာအား ခါးက နေ့စရာကြည့်၏။ ပြီးမှ...

“ဘာကိုဖြေရမှာလဲ”

“ဒီဓာတ်ပုံတွေအကြောင်း”

“ဒီထဲမှာ နင်ပါဝင်ထားတာပဲ၊ ငါဖြေရမှာလား”

ခါးက ဓာတ်ပုံကို မေးငေါ့ဖြေသည်။ တက်ခေါက်သံက တိုးပေမဲ့ အေးစက်စက်မို့ ဒေါသရဲ့ ဖောင်းပွန်းကို သူ့မျက်နှာမှ ဖယ်ရှားရသည်။

“နင် တော်တော်ယုတ်မာတာပဲ”

“ပြောပါ၊ နင် ကျေနပ်သလောက်၊ ငါက မြင်တဲ့အတိုင်း ထုတ်ပြတာ”

“နင့်မိန်းမဉာဏ် ဒါအကုန်ပဲလား”

ရန်လိုခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း ခံစားချက်တွေ ရောပြွန်းကာ

မျက်ဝန်းထဲက မီးလျှံတွေ ထွက်နေသလောက် အသံကျတော့ အေးစက်စက်။ ခါးက ဒါကိုပဲ အားရအောင် ကြည့်ကာ နှစ်လို စဖွယ် ပြုံးပြပြီး...

“အင်း...မိန်းမညာဏ်ကတော့ ဒီလောက်ပဲ၊ နင်လည်း ရှိရင် ထုတ်ပေါ့၊ အဟွန်း...ယောက်ျားတွေ သုံးနေကျ ညာဏ်မဟုတ်တာ သေချာမှာပါ”

“အချစ်...ခါး”

“နည်းနည်းလွန်နေပြီလို့ မထင်ဘူးလား ကိုယ့်လူ၊ ဒီမှာ ဆွေးနွေးနေတာ မပြီးသေးဘူး”

စကားသံနှင့်အတူ အနီပခုံးကို ဆွဲလှည့်တာ ခံလိုက်ရ သည်။ သပ်လျှိုထားသော ဒေါသတွေက ထိုခဏအတွင်း ခေါင်းထောင်ထလာကာ ဆွဲထားသော လက်ကို ပုတ်ထုတ်တော့

“ဟ...မင်းက ရိုင်းလှချည်လား၊ သူများစကားပိုင်းထဲ လည်း ဝင်သေးတယ်၊ ပိုင်းရှင်ကို စော်ကားမော်ကားနဲ့၊ လိုက်သား ပဲ၊ ရုပ်နဲ့စိတ်၊ ယောက်ျားမဆန်တဲ့သူက ဒီလိုပဲ”

“အေး...ငါကလည်း ယောက်ျားဆန်ပါတယ် မကြွေး ကြော်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ ထရိတ်မာ(ခံ)လိုအပ်လာ

ရင် လက်သီးသုံးတယ်”

စကားအဆုံး မိမိရရ ပစ်ဝင်သွားသော လက်ဖြောင့်သီးက ထိုလူရဲ့ နာနရိုးဆီ ထိထိမိမိ။ ဝန်းခနဲ လဲပြိုကာ နောက်နားဆီမှ စားပွဲပိုင်းပေါ် လန်ကျသွားတာကြောင့် ကင်(နံ)တင်းတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ။

“ဟာ...မင်းက ငါ့ကို”

ကျုံးထရင်း ရေရွတ်တုန်းပဲ အနီက ခြေကန်ချက်ဖြင့် ပွဲသိမ်းပေးလိုက်သည်။ ဘုရိတ်မပါသော ဒေါသက အချစ်ခါးနှင့် ဆက်ရှင်းရန် ဒီဘက် လှည့်အကြည့်...

မရှိတော့ပါ။ လူရော အရိပ်ရော အစအန ရှာမရအောင် အချစ်ခါးတို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားခဲ့ပြီးနောက်။ အနီရင့်၏ ရန်ဖြစ် ခြင်းသတင်းက အစအန ဖျောက်မရဘဲ နာမည်ကြီးသွားခဲ့တာ ပါမောက္ခဆီ။

မဟုတ်တာတွေ အစွပ်စွဲခံပြီးမှ ရလိုက်သည့်ဘွဲ့ထူးက လူရမ်းကားဆိုလျှင် အဟွန်း...အချစ်ခါးအတွက် ရမ်းကားပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

* * *

အခန်း (၁၀)

“ကြည့်စမ်း...ဒါ ညည်း တော်တော်ဆိုးတာပေါ့ ခါးခါး
ရယ်၊ သူ့ခမျာ ရုံးခန်းတွေ ဘာတွေ ရောက်ပြီး ကျောင်းတွေဘာ
တွေ အထုတ်ခံရတဲ့အထိ ဆိုရင်”

“ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ”

“ဟဲ့”

ကြီးကြီးက ဟန့်လည်းဟန့်၊ လက်ကပါ ခါးပခုံးကို
လှမ်းရှိက်ပေမယ့် အချစ်ခါးတို့က ဓမ္မဃာထူကြီးပေါ် ဝမ်းလျား
မှောက်ရင်း လက်(ပ်)တော့တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်မပျက်။
ဆင်းဒဝစ်(ရှ်)ကို တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်၊ ပါးလေးဖောင်းအောင်

နှုတ်ခမ်းစေ့ဝါးလိုက်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အလုပ်နှစ်ခုကို လုပ်တတ်သည့် တူမချောကို ဒေါ်နေခြည်က စိုက်ကြည့်နေမိတာ အကြာကြီး။ မိတဆိုးလေးမို့ ဖအေက အချစ်ပိုသလောက် ကြီးတော်ဖြစ်သူ သူမကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မျက်နှာအညိုမခံခဲ့။

“အချစ်ခါးဆိုတာ မေမေပေးခဲ့တဲ့ နာမည်၊ ဒီနာမည်မယူဘဲ ချစ်ခြင်းစာနည်ဆိုတာကြီးကို မကြိုက်ပါဘူး”

ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် နာမည်ရွေးခဲ့တဲ့ ကလေးမ။

“ကြီးကြီးလည်း ပါပါဘက်တော်သားလေ၊ ဒီအိမ်မှာ မေမေဘက်က ခါးရှိမှ ညီမျှမှာ”

မအေ ပြောသမျှယုံ၊ မအေတိုက်သော မှိုင်းမိနေသည့် ခါးက ဖအေကိုရော ဒေါ်နေခြည်ကိုပါ အကောင်းမမြင်ခဲ့ပေ။

“ပါပါမှာ ရည်းစားဦးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မေမေ့ကို မချစ်တာ”

မေးခွန်းနှင့်အဖြေက သူမ ဝင်ဖြေရှင်းစရာမလိုအောင် ခါးတို့မှာ ရှိပြီးသား။

“ဟွန်း...မင်းသမီးတွေနဲ့ကျရင် ပါပါတို့ ပြီးနေတာများ သွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာ ရိုက်နေသလား မှတ်ရတယ်၊ မေမေနဲ့

စကားပြောရင်တော့ ခရမ်းချဉ်သီး မီးဖုတ်သလို နီရဲပြီး နှံ့တွဲတွဲ”

ဝေဖန်ချက်တွေက ထိုသို့ ပြင်းထန်လာရင်တော့ ဒေါ်နေခြည်မှာ ပြေရာပြေကြောင်း ဖျန်ဖြေပေးရတာ များသည်။

“ဖအေက ရုပ်ရှင်မင်းသားလေ၊ စူပာနေလို့ ဖြစ်မလား၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ နာမည်ကျော်မင်းသားရဲ့သမီး ဖြစ်ခွင့်ရတာများသည်က နာအံ့ရှိသေးလား”

တန်ဖိုးသိတတ်အောင် တွက်ချက်ပြတော့ အချစ်ခါးတို့က နှုတ်ခမ်းလေး ဘောင်ဘင်ဗတ်အောင် မဲ့ရွဲရင်း...

“ကြီးကြီးတို့ မောင်နှမက သိပ်ရိုင်းပင်းတာ”

သို့သော်လည်း ဒီကလေးမအား မည်သို့မည်ပုံမှ အပြစ်မဆိုရက်ခဲ့သောကြောင့်...

“ကြီးကြီး ဘာသိလို့လဲ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ဂျီပုန်း ဖြစ်နေတာပါဆို”

မျက်လုံးရှေ့တင် ရိပ်ခဲ ထထိုင်ပြီးပြောသော အချစ်ခါး မျက်လုံးထဲမှာ စိတ်ဝင်စားခြင်းတွေက လင်းလက်လို့။

“သူများသားသမီးကို ခါးခါးရယ် ခွပ်ခွပ်စွဲစွဲ”

“အို...ခါးက ခွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမျက်စိနဲ့ ဒက်ထီ

မြင်ခဲ့တာ”

“မြင်တာကို မြင်ရုံထားပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်သေးလဲ”

“ရိုက်ချင်စရာကိုး၊ သူက ဂါဝန်ကြီးတကားကားနဲ့ ပန်းတွေခူးနေတာ၊ အခုပြန်တွေး အခုရယ်ချင်တယ်”

ဧကကလေးပုပြီး သွားပြလေးနှင့် ရယ်တော့ ကြီးကြီးက မျက်စောင်းခိုင်းခနဲ ထိုးလေသည်။ အဲဒီတုန်းက ပါပါကင်မရာ လေးထဲက ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွေ ပြန်ကြည့်ရင်း မှန်ဘီလူးနှင့် ချိန်မိတာက သူတို့ခြံထဲက ပန်းခင်းကြီးကိုဖြစ်သည်။ ဘုရားသိကြားမတာက ဂါဝန်ရဲရဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲနှင့် ဆံပင်အတုတောင် တပ်ထားသည့် ဒင်းကို တွေ့ရချိန်မှာတော့...

“ယောက်ျားလေးက ကိုယ့်ကို ရန်ငြိုးထားရင် ကြောက်စရာသိပ်ကောင်းတယ် ခါးခါး၊ လူ့အကြံဆိုတာ မြင်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ခမာ အရှက်တကွဲတွေဖြစ်ပြီး”

“အို...အရှက်မကွဲချင်ရင် ယောက်ျားပီပီသသနေပေါ့”

“ပီသလို့ပဲ ဟိုကောင်လေးကို သူထိုးပစ်တာဆို”

ဒါတော့ဟုတ်သည်။ လူပုံက ကြည့်တော့သာ ဖြူဖတ်

ဖတ်နှင့်။ ထိုးပစ်သော လက်သီးအရှိန်က မသေး၍ အာကာတို့ ဖြုန်းခိုင်းဆို လဲကျသွားတာ။ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်တာနှင့် ခါးက အိတ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး လွတ်ရာပြေးရှောင်ကာ အကွယ်တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာမျိုး။ ဒေါ်မာန်တဖွားဖွားနှင့် ကိုယ့်ကို လိုက်ရှာနေပုံက ခါးမှ ကွယ်ရာက ရယ်မောမဆုံးခဲ့သည့်အဖြစ်မို့

“နေပါဦး...ငါမေးဖို့ ကျန်သွားလို့၊ ညည်းနဲ့ တခြားကောင်လေးက ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ဘာလို့ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေခဲ့တာလဲ”

ဒေါ်နေခြည်က စဉ်းစားရင်း အဖြေ အခုမှပေါ်သည်။ ကြားစက အနီရင့်အတွက် ပူပင်နေ၍ တူမချောကို စစ်ဆေးရန် အာရုံမရှိခဲ့ပေ။

“ကြီးကြီးကလဲ”

“ဘာကြီးကြီးလဲ၊ ပြောစမ်း ညည်း ရည်းစားတွေ ထပ်ထားပြန်ပြီလား”

“အာ...ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ပြတ်တောင်သွားပြီ”

“ဪ...အခု ပြတ်တော့ အရင်က ဆက်ခဲ့ကြတာပေါ့၊

ကြည့်စမ်း ဒီ ရည်းစားနှစ်ယောက်တော့ မလုပ်နဲ့ပြောထားတာ”

“ရည်းစားမဟုတ်ဘူးဆို”

ခါးက နှုတ်ခမ်းတွေ ချွန်ထွက်အောင် ပြန်အော်ရင်း ကြီးကြီးအနားမှ ခွာရန် ကြံစည်သည်။ နို့မို့ အပျိုကြီးပါးစပ်က ပြောပါလိမ့်မည်။ ရည်းစားထားတာ မိန်းကလေးသိက္ခာကျကြောင်း၊ ဆိတ်ကွယ်ရာမသွားရင်တောင် အတူတွဲပြီးဆိုကတည်းက ဂုဏ်သိက္ခာပွန်းကြောင်း၊ ဒီကြားထဲ လက်သွက်ခြေသွက်နှင့်တွေ့လျှင် ကိုယ့်မှာ လက်ကလေး၊ ပါးကလေးပင် နှိမ်းတတ်ကြောင်း စုံတကာစေသည့်ထဲမှာ မိန်းမကောင်း တစ်ပွင့်ပန်တို့၊ မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ ရွှေပေးမရတို့နှင့် စကားပုံပေါင်းစုံပြောကာ ဆုံးမမည်။ ကြီးကြီးတော့ မောမမောမသိပေမဲ့ နားထောင်ရသူ နားတွေအူလာမည့်အဖြစ်မို့ ခါးက ဓမ္မယာမှ ခုန်ထရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြောင်းခနဲရိုက်ကာ...

“ကြည့်စမ်း...မေ့တော့မလို့၊ ဟိုဟာ လုပ်ရမှာ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာထိုင်”

တူမချောအကြောင်း သိသော ဒေါ်နေခြည်ကလည်း အလျော့မပေး။ လက်ဆွဲပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းတော့ ခါးက လိမ်တွန့်

နေအောင် ရုန်းကာ...

“နေပါဦး ကြီးကြီးရဲ့၊ ခါးက”

“သမီး ဒီမှာလားဟေ့”

“ဟော...ပါပါ”

အချိန်ကိုက်ထားသလို ပါပါအသံ အပြင်က ကြားတာနှင့် ခါးက လွတ်အောင်ရုန်းထွက်ကာ တံခါးကို ပြေးဖွင့်သည်။

“ပါပါ...ဒီနေ့ နိုက်ဆင်း(နံ)ရှိတယ်ဆိုပြီးတော့”

ဦးစာနည်က သမီးပန်းကို ဆွဲဖက်ထားရင်း...

“ဝယ်သာမကောင်းလို့ ရှူတင်ဘရိတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးနဲ့ပါပါ ဒီညခင်နာကို ဟိုတယ်မှာ သွားစားမယ်”

“အယ်...တကယ်”

သူ့ခါးကိုဖက်ပြီး ခုန်ဆွဆွဖြစ်သွားသော သမီးရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို မနာအောင် ဖွဖွလိမ်ဆွဲရင်း...

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပါပါဘက်က တောင်းဆိုစရာ ရှိတယ်”

“အဟီး...ခါး မပေးနိုင်တာကလွဲရင် အားလုံးတောင်း”

သမီးရဲ့ အရွတ်အနောက်စကားကို သဘောတကျရယ်

ရင်း...

“သမီး ပေးနိုင်မှာပါ။ သမီးပြောတာ ပါပါ တခြား
မင်းသမီးတွေနဲ့တွဲတာ မကြိုက်ဘူးဆို”

“အင်းလေ...အဲဒီတော့”

“ပါပါနဲ့သမီး တွဲလုပ်ရမယ့်အလုပ်”

“ဘာအလုပ်လဲဟင်”

မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ခတ်နှင့် မော့မော့လေးမေးပုံ
က တကယ်စိတ်ဝင်စားနေသည့်ပုံ။ ဦးစာနည်က သမီးကို
ဖက်ထားရာမှ ပခုံးလေးကို တွန့်ရင်း အခန်းထဲပို့ကာ...

“ရေချိုး၊ လှလှပြင်၊ ဟိုတယ်(လ်)ရောက်ရင် ပြောပြ
မယ်”

“ကြီးကြီးရော လိုက်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

ခုတင်ပေါ်မှာ အခုထိ စုပုပ်ပုပ်ထိုင်နေသော ကြီးတော်ကို
ခါးက မျက်နှာချိုသွေးပြီး မေးတော့...

“လိုက်ချင်ရင် ခေါ်ခဲ့ပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂါဝန်ဝတ်
ရမှာနော် မမ၊ ပုံတုံးကြီးနဲ့ မရဘူး”

ရိုးပုံရိုးပန်းဝတ်တတ်သော ကြီးကြီးကို ပါပါက အဲဒီလို

စတော့ ဒေါ်နေခြည်မှာ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ စိတ်ကောက်ရအခက်
မှာ ပြောဖြစ်အောင် ပြောတာက...

“ဒီသားအဖ အပေးအယူ အမြဲတည့်ပါစေ”

♦ ♦ ♦

အသံ (၁၁)

“အိုကေတယ်နော် သမီး”

ဦးစာနည်က နားနှင့်နှုတ်ခမ်းနား ဆက်သွယ်ထားသည့် မိုက်ခရိုဖုန်းကို နေရာကျအောင်ပြင်ရင်း သမီးထံ လက်မထောင် ပြီး လှမ်းမေးသည်။ ခါးကတော့ တစ်ခါမှ မတင်ဖူးသည့် မိတ်ကပ် ရောင်စုံ၊ မျက်တောင်တု ထူထူကြီးတွေကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေ ရတာ...

“မအိုကေချင်ဘူး ပါပါ”

“သမီး ကြောက်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဝတ်အစား တွေကြောင့်များလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမျိုးက အပြင်မှာလည်း ခါး ဝတ်နေ ကျပဲကို”

ရွှေရောင်ဂါဝန်က ပန်းတခြမ်းစောင်းဖုံးထားကာ ခူးဖုံးရုံသာ ရှိပြီး ပင်ဆယ်(လ်)ဟီး(လ်)ကလည်း ရွှေအိုရောင်။ ဒီအစီအစဉ် အတွက် ခါးမှာ ဆံပင်တိုလိမ်လိမ်ကို ရွှေရောင်သွားဆိုးရသေးသည်။ အခုတော့ ပွဲထွက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုမှ...

“ဒါဆို သမီးက ဘာမဆိုကတာလဲ”

စိုးရိမ်ပူပင်၍ မေးခြင်းပါ။ ရုပ်သံလိုင်းတစ်ခု၏ ဆယ်နှစ် ပြည့် အခမ်းအနားမှာ ဦးဇာနည်က ပရိုဂရမ်တစ်ခု တာဝန်ယူရ သည်။ မော်ဒယ်(လ်)ရှိုး လျှောက်သည့်ပွဲ။ ဒီပွဲက ရွက်ပုန်းသီး ဝါသနာရှင်များကို အဝတ်အစား၊ မိတ်ကပ်မှုစ၍ စပွန်ဆာပေးကာ ဦးဇာနည်တို့က ပရိုစင်(န်)တာ လုပ်ပေးရုံသာ။

“ထူးခြားသွားအောင်လို့ ဦးဇာနည်ရဲ့ သမီးလေးကိုပါ တွဲပြီး ပွဲထုတ်ချင်တာ”

စီစဉ်သူ တောင်းဆိုချက်ကို ပထမတော့ ငြင်းခဲ့သေးတာ။

“သရုပ်ဆောင်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ၊ ပရိုစင်(န်)တာပါ။ အတွေ့အကြုံမရှိလည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ အစ်ကို

ကြီးက ဆွဲခေါ်သွားလို့ ရတာပဲ၊ ဖအေးသမီးကျတော့ ထူးပြီး ရှိန်နေစရာမလိုဘူးပေါ့”

“ပရိသတ်အတွက် ကျွန်တော်တို့က အမြင်သစ်ပေးချင် တာ အစ်ကိုကြီးရ၊ ကူညီပါဗျာ၊ ဦးဇာနည်ကို ချစ်တဲ့ပရိသတ်က လည်း ဦးဇာနည်ရဲ့ မျိုးဆက်ကို တွေ့ချင်မှာပဲလေ”

ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် သူခေါင်းညိတ်ဖို့ ဖြစ်သွားခဲ့တာ။ ဦးဇာနည်ဆိုသောသူက အနုပညာကို မြတ်နိုးသူ။ ပရိသတ်ကို ကိုးကွယ်သူ။ ဒီ မြတ်နိုးခြင်း၊ ကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့်ပဲ ဇနီးနှင့်သမီး ရဲ့ မျက်မာန်ရှုမှုကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်...

“ဒီမျက်နှာပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မိတ်ကပ်တွေက နည်းနည်းထူသလားလို့၊ မျက်တောင်တုကရော အဲဒီလောက်အထိ ကော့ပျံ့နေဖို့ လိုလို့လား ပါပါ၊ နက်ချရယ်(သဘာဝ)ဆန်ဆန်လေး ဆို မကောင်းဘူးလား၊ နှုတ်ခမ်းကြီးကလည်း လိုတာထက် ပိုပြောင် ရွဲနေသလိုကြီး”

မိတ်ကပ်ပြင်ခန်းထဲက ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့မှာ သမီး က ဘေးဘယ်ညာဉ်စောင်းကြည့်ရင်း ဝေဖန်လို့မဆုံး။ ဦးဇာနည်က သမီးနောက်နား ကပ်ရပ်တော့ မှန်ထဲ သားအဖနှစ်ယောက်က

တစ်ဆက်တည်း တွေ့နေရကာ...

“စတိတ်ပေါ်မှာ မီးထိုးမှန်ထိုးနေသော အလောင်းတော့
ရှိမှာပဲ သမီးရဲ့ ပါပါတို့တောင် မိတ်ကပ်နည်းနည်း လိမ်းရသေး
တာပဲ၊ ဒီမှာ ကြည့်လို့ အဆင်မပြေတာလေ၊ တိစိထဲ ပြန်မြင်ရရင်
တော်တော်ချောတဲ့ ငါလို့ ဘဝင်မြင့်သွားမှာဗျာ၊ ပြီးတော့ သူတို့က
တိုက်ရိုက်လွှင့်မှာဆိုတော့”

“တိုက်ရိုက်လွှင့်တာက အမှားအယွင်းမရှိမှအောင် ပါပါ”

“မှားစရာမရှိဘူးလေ၊ သမီးမေးစရာမေးခွန်း မမှတ်မိရင်
စာရွက်ရှိတာပဲ၊ ဖွင့်ဖတ်လို့ရတယ်၊ ပါပါ ဖိုးရိမ်တာက လူအုပ်ကြီး
ကို မြင်မှ သမီး ရှိန်မသွားဖို့ပဲ”

ပါပါက ခါးပခုံးကို နောက်ကနေ ဖျစ်ညှစ်ပြီး အားပေး
သည်။ ပြီးတော့ ‘သမီး လုပ်နိုင်မှာပါ’ တဲ့။ ခါးက မှန်ထဲမှတစ်ဆင့်
ပါပါကိုကြည့်ပြီး ပြုံးယောင်သမ်းသွားသော နှုတ်ခမ်းဖျား လိုတာ
ထက် ပိုအရောင်ရင့်ခဲ့သလား။

“ဒီသားအဖ မပြီးကြသေးဘူးလား”

အသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်ဝင်လာသူက
ကြီးကြီး။ အခန်းထဲရောက်တာနှင့် ရှေ့နောက်ဝဲယာ ခါးတစ်ကိုယ်

လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“ငါတို့ရဲ့ ပရိစင်(နံ)တာလေးက သိပ်ချော သိပ်လှပါ
လားဟေ့၊ ကြိုးစားနော် သမီး၊ ကြီးကြီး စင်အောက်ကနေ အားပေး
နေမယ်၊ တခြားလူတွေကို မကြည့်ရဲရင် ကြီးကြီးကို ကြည့်ပြော
ကြားလား”

“အဟွန်း...မမကို ကြည့်ပြောမှ ကျွန်တော့်သမီးက စကား
မှားမှာ၊ အပျိုကြီးလည်းဖြစ်၊ ပုံကလည်းတုံးဆိုတော့”

ပါပါက အရွန်းဖောက်တော့ ကြီးကြီးမှာ မျက်စောင်းကြီး
တရွယ်ရွယ်နှင့်...

“ငါ အပျိုကြီးဖြစ်တာ မင်းတရားခံ၊ ဟွန်း...ဒင်း
မင်းသားဖြစ်ကတည်းက နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ရတဲ့
ဒုက္ခ၊ သူ့သမီးအထိ ဝဋ်လက်ကျန်ရှိတုန်း”

စူပူပူပြောဆဲမှာပဲ ဒါရိုက်တာနှင့် ပွဲစီစဉ်သူက အခန်းထဲ
ဝင်လာကာ...

“အစ်ကိုကြီး ရယ်ဒီလား”

“အို...ခေ”

“သမီးရော”

“ဟုတ်...ရယ်ဒီပဲ အန်ကယ်(လ်)”

“ကဲ...သားအဖတွေ စင်ပေါ်တက်ရအောင်၊ သမီး ဒီမှာ အလှည့်ကျခေါ်ရမဲ့ မော်ဒယ်(လ်)တွေရဲ့စာရင်း၊ သူတို့က အသစ် လေးတွေနော်၊ သမီးက မြေတောင်မြှောက်ပေးရမဲ့သူ၊ နံပါတ်စဉ် အတိုင်းခေါ်၊ အိုကေ”

စာရွက်တစ်ထပ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ခါးက ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“စတိတ်ပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း နှုတ်ဆက်စကားနဲ့ မိတ်ဆက်စကား သမီး ရပြီနော်”

“ဟုတ်...ရပါပြီ”

“အိုကေ...စလိုက်ရအောင်”

ဒါရိုက်တာရဲ့ တိုက်တွန်းခြင်းအဆုံးမှာ စတိတ်ပေါ်တက် ရန် ခြေလှမ်းပြင်ရ၏။ ပါပါ ပြောဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ သတိရတော့...

“သရုပ်ဆောင်ခြင်းဆိုတာ ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပရိသတ်ရဲ့စိတ်ကို ကိုယ့်ဆီရောက်အောင် ဆွဲခေါ်တာ၊ အဲဒီနေရာ မှာ ဆွဲခေါ်သူက တုန်လှုပ်နေရင် ဘယ်သူမှ လိုက်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊

ဘယ်ပရိသတ်မှ ယုံကြည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပါပါအယူအဆကို မေမေကတော့ အောက်ပါအတွေး အခေါ်နှင့် ပယ်ဖျက်ခဲ့၏။

“နားရှုပ်အောင် ဆွဲခေါ်တာ၊ လိုက်လာတာနဲ့ ရိုးရိုးပြော ရရင် လိမ်တာပဲ၊ အဟွန်း...လိမ်မယ့်သူက သူများကို မလိမ်ခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင်ညာရတာမျိုးလေ”

လွန်ဆွဲသော အယူဝါဒနှစ်ရပ်ကြားမှာ ခါးက ဆွဲခေါ်သူ လား၊ လိမ်ညာသူလား။ မကွဲပြားခြင်း ဝိရောဓိကြားမှာ အချစ်ခါး သည်။

✧ ✧ ✧

အခန်း (၁၂)

“သမီးရဲ့ ဝါသနာက သီချင်းဆိုတာပါ။ သမီးက အောင်မြင်တဲ့ အဆိုတော်၊ မော်ဒယ်(လ်)ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“အို...ဒါဆို ချမ်းချမ်းလို့မျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ ချမ်းချမ်းက သမီးအားကျတဲ့ အနုပညာရှင်ပါ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ညီမလေးရဲ့ ဘော်ဒီစရက်ချာကလည်း မော်ဒယ်(လ်)တစ်ဦးရဲ့ အချိုးအစား အတိုင်းပဲကို၊ အဟွန်း...အဆို ဝါသနာရှင်ဆိုတော့ အဆိုကောင်းမကောင်းသာ အစ်မက စပ်စုချင် တာ နော် ပါပါ”

“ဒါပေါ့ အချစ်ခါးရဲ့၊ ကဲ...သမီးရေ သမီးအစ်မက တော့ ပွဲတောင်းနေပြီ၊ သမီးဝါသနာအရ အန်ကယ်(လ်)တို့နဲ့အတူ ပရိသတ်ကို သီချင်းလေးတစ်ပိုဒ်လောက်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မချမ်းချမ်းရဲ့ သီချင်းဆိုပြချင်ပါတယ်”

စင်ပေါ်မှာ ခေါင်းလေးငဲ့ပြီး မိတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်၊ ရှိုးလျှောက်သူတွေရဲ့ ဝါသနာကို စကားရေးကြွယ်ကြွယ်နှင့် မေးလိုက်။ လှသထက်လှအောင် ပြုံးရင်း ပရိသတ်ဆီ မေးခွန်းတွေ လှမ်းမေးလိုက်နှင့် ရှိနေသည့် တူမချောကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်နေခြည် က လက်ဖျားတခါခါ၊ ရင်ဘတ်တဖိဖိ။ ကိုယ့်တူမကို အံ့သြလွန်း လို့။ ပြီးတော့ ဂုဏ်ယူလွန်းလို့ပါ။ ဒီတူမက သွက်သည်၊ ထက် သည်ဆိုပေမဲ့ ဖအေနှင့် ဒီလောက် အပေးအယူတည့်စွာ သရုပ် ဆောင်နိုင်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။ အခုတော့ တွေ့နေမြင်နေရုံသာ တူမလို့ ယုံရတာ။ မသိသူသာဆိုလျှင် ပြောဟန်ဆိုပေါက်က ဝါရင့် သမ္မာရင့်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်မသိလို့ ဖအေရဲ့ အနုပညာ သွေးက သမီးကိုယ်ထဲ စီးဆင်းနေတာလေ”

“ချောလိုက်တာဟယ်၊ မှန်ညက်နေတာပဲ”

“သူက ချောတာထက် ချစ်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဦးဇာနည်ရော ကြည့်ပါလား၊ အသက်ကြီးလေ ဇရာက ပြောင်းပြန်ဖြစ်လေ၊ မနေ့ကထက် ဒီနေ့ ပိုနုလာတာမျိုး”

မသိကြ၍ ဝေဖန်တာလား၊ သိသိကြီးနှင့် ပြောကြတာ လား။ ငဲ့မကြည့်ဘဲ နားထဲကြားသမျှ စကားတိုင်းက ဂုဏ်ယူဖွယ် ရာဖို့ ဝီတိပြုံး ပြုံးနေသည့် ဒေါ်နေခြည်မျက်နှာကြီးက ထိန်းမရ သိမ်းမရ။ ကိုယ့်မောင်နှင့် ကိုယ့်တူမရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်း က တိုင်းသိပြည်သိမို့လည်း မုဒိတာပွားရတာ ကျေနပ်စရာ။

“ကဲ...ပါပါ၊ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကို ဖိတ် ခေါ်ပေးပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကဲ...အခု နောက်ဆုံး အလှည့်ကျသူ က”

အမည်စာရင်းကို ကြည့်ပြီး ဦးဇာနည် ဘယ်လိုမှ ဟန်မ ဆောင်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးပြူးသွားတာ ဘယ်နှစ်ဧကလောက် ကျယ် သလဲ မသိတော့။ နာမည်ဆင့်တူဆိုတာ ရှိနိုင်ပေမဲ့ ဒီအမည်မျိုး တစ်ထပ်တည်းကျရန်က ခဲယဉ်းလွန်းတာမို့...

“ပါပါ”

“အင်း”

ခါးက သတိပေးသလို ပြုံးပြသည်။

“ခေါ်တော့လေ၊ နောက်ဆုံးသောသူကို ပရိသတ်နဲ့ထပ်တူ ခါးလည်း သိချင်နေတာ”

“အဲ...နောက်ဆုံး အလှည့်ကျသူက အနီရင့်ပါတဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ ရှော့(ခံ)ဝင်သွားတာက ခါးကိုယ်တိုင်။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားတာမို့ ပါပါကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ သေချာကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြတာ ခါး တွေ့ရသည်။ စင်အောက်က ပရိသတ်ရဲ့ ဟေးခနဲ ဟားခနဲ အားပေးသံနှင့်အတူ...

“အ...နီ...ရင့်”

သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးသံကြောင့် နားတွေအူပြီး အမြင်တွေ ဝါးလာတဲ့အထိ ဒေါသက တစ်ကပြန်စရန် ခေါင်းထောင်ထလေပြီ။

“ပရိသတ်ကြီး...မင်္ဂလာပါ”

“ဝေး...မိုက်တယ်ကွ”

“ပုဏ္ဏန်မြို့ကွ”

“အားပေးနေမယ် အနီရင့်”

“ငါတို့ ဖစ်ဆစ်ကင်း(နီ)လေ”

စင်အောက်က မိန်းကလေးတွေက သည်းသည်းလှုပ် အားပေးကြသည်။ ဒါ...သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဟု ခါးက ချက်ချင်းတွေးမိပေမဲ့ ဒင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ရင်းကို ခါး မမှန်းဆတ်။ ဒီပွဲမှာ ဝင်ကြေးက ကြီးမြင့်သလို ဆုကြေးက ပေးမှာမြင့်သည်။ ထိုထဲမှ ဖောင်တင်သူတွေ အယောက် (၂၀)ကို ရွေးထားသည်ဟု ပွဲစီစဉ်သူတွေ ပြောရုံမှတစ်ပါး မည်သူမည်ဝါ ပါမည်ဟု ခါးနှင့် ပါပါက သိခွင့်မရခဲ့ချေ။ အခုတော့ ခါးရှေ့ရောက်နေသော မေတ္တာတုံးက အပြာကွက်စိပ် ရှပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ လက်ခေါက်ကာ အပေါ်က ဝေ(ခံ)ကုတ်အနက်ရောင်၊ ဂျင်း(နီ)က ရိုက်ဒါအပြာရင့်ကို ဝေါကင်းရှူးအဖြူနှင့်မို့ မဆန်းပြားပေမဲ့ သူ့ဒီဇိုင်းက ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ အမှန်။

“အနီရင့်ရဲ့ ဒီပြိုင်ပွဲလေး ဝင်ပြိုင်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းရင်းလေး”

ပါပါကတော့ ပါဆင်နယ်(လ်)တွေ ဘေးချိတ်ကာ အလုပ်သဘော မေးခွန်းစပြီ။ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် ခါးက သံသယတွေ

မဝါချရင်း နောက်မေးခွန်းမေးရန် ပြင်ဆင်ထားတာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့အဖြေကို နားစွင့်မိတာ အလိုလို။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖြေရမလား ခင်ဗျာ”

“အာ...ဖြေပါ မောင်ရင်”

အနီက မိုက်ခရိုဖုန်းကို ကိုင်ရင်း ပြုံးစစနှင့် သူမဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ အကြောင်းသိချင်း မျက်ဝန်းတွေ စစ်ခင်းကြသောအခါ အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်းလို့ အနီပြောချင်တာ သူမ သိပါစေ။

“ကျွန်တော်က မော်ဒယ်(လ်)ရှိုးလျှောက်တာ ဝါသနာ မပါပါဘူး”

“ဟေး”

ပရိသတ်က ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ အားပေးတာက အနီ ရင်ရဲ့ ချောမောသော ရုပ်ရည်ကြောင့်သာ။ အနီက မေးဖျားအထိ ဝဲကျလာသော ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်တော့ ခါးက ထုံးစံအတိုင်း ဒုတိယမေးခွန်း မေးရသည်။

“ဒါဆို...ဝါသနာက”

အပြုံးမရှိ။ လေသံက ခပ်ထောင့်ထောင့်။ မကျေလည်

ခြင်းတွေနှင့် အေးစက်စက်မျက်နှာကို အနီက စိုက်ကြည့်ရင်း မဆိုစံလောက် နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးကာ...

“အချစ်ခါးနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ဘာ”

ဒေါသက အသိစိတ်ကို ကျော်ထွက်သွားသည်။ အောက်က ပရိသတ်က ပွဲကျသလို ဟေးဝါးလုပ်တော့ ဒင်းက လက်တွေ့ဘာတွေပြပြီး နှုတ်ဆက်နေသေးကာ...

“ပျော်ချင်လို့ စတာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တကယ့်ဝါသနာက သရုပ်ဆောင်ခြင်းပါ။ အခုချိန်ထိ နာမည်ကျော်ကြား လူကြိုက်များတဲ့ ဦးရာဇာလိုမျိုးပေါ့”

အတည်လား၊ နောက်တာလား ခွဲခြားမရသေးပေမဲ့ ခဏတော့ ခါး အသက်ရှူချောင်သွားတာ အမှန်။

“အိုကေ...ဒါဆို ပရိသတ်ကို မောင်ရင်ရဲ့ သရုပ်ဆောင်ကွက် တစ်ကွက်လောက်”

ပါပါက ပြောပြီး စင်ဘေးတွင် ရပ်နေရန် ခြေလှမ်းပြင်တော့ အနီရင့်က ခါးဘေးနား လိုက်ရပ်ကာ...

“အချစ်ခါးက ကျွန်တော့်သရုပ်ဆောင်မှုကို ကူညီ”

ဖြစ်မှာပါ”

“ဘာပြောတယ်”

သူမ ဒေါသထွက်ပုံလေးက ပါးတွေဖောင်းလာသလိုလို။
မျက်လုံးတွေ ပိုလက်လာသလိုလိုနှင့် ယန်းရင့်ရောင်သမ်းနေသော
မျက်နှာက ပို၍စချင်စရာ။ အနီက ထိုမျက်နှာအား အနီးကပ်
အားရအောင်ကြည့်တာက ကြည့်ရှုမဝချင်စရာမဟုတ်။ ပြုံးမဲ့နှင့်
ခနဲရိပ်တွေ သမ်းသည့် မျက်ဝန်းက သူမဒေါသထွက်နေတာကို
ကျေနပ်နေတာမျိုး။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ပရီစင်(နီ)တာတွေ ငြင်းခွင့်မရှိတဲ့
လိုက်လျောမှု”

“ဟာ...နင်”

“သမီး”

နှစ်ယောက်ကြား ပါပါက ဝင်ရပ်ရင်း...

“အိုကေ...သရုပ်ဆောင်ပါ၊ အချစ်ခါးက ဘယ်လို
အိုက်တင်လဲဆိုတာ”

“သူ ဘာအိုက်တင်မှ မလိုဘူး၊ ရပ်နေရင် ရပါပြီ”

“ဟုတ်ပြီ...သရိုး...တူး...ဝမ်း...အက်ရှင်”

တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်မှုကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန်
အတွက် ဒက်ဒီ စီစဉ်မှန်း သိသာသည်။ ခါးအတွက် ပြောခွင့်မရှိ
သော စကားတွေက ရင်ထဲမှာပဲ အသံတိတ် ပြီးဆုံးသွားလျက်။
သူမတို့ သရုပ်ဆောင်မှုကို ငေးမောမျှော်လင့်နေသည့် ပရိသတ်ထံ
အကြည့်တစ်ချက် အဝေးမှာပဲ ဖျတ်ခနဲ သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ

“ငါ တကယ် နင့်ကိုချစ်တာပါ”

“ဟင်”

ကြောင်အမ်းသွားပြီးမှ ကိုယ့်လက် အဆွဲခံရသည့် အဖြစ်
ကြောင့် ခါးက ထိတ်လန့်ရှက်ရွံ့စွာ ရုန်းပေးမယ့် ဒင်းက လွှတ်မပေး
ခဲ့။

“မရုန်းပါနဲ့၊ နင် ငါ့ကို ကျိတ်ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ
ငါသိပါတယ်”

“ဘာ”

“ငါတို့ ပွင့်လင်းကြရအောင် အချစ်ခါးရယ်”

ကြည့်စမ်း...ရယ်မြူးရိပ်သမ်းသော မျက်ဝန်းတွေမှာ
ဘာတတ်နိုင်သေးလဲလို့ ခါးကို မျက်စပစ် မေးနေသယောင်။
ရှက်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်၊ ဒေါသ၊ မာနတို့က ရင်သို့ အလှူအယှက်

နေရာယူ တိုးတော့လာပြီးနောက် ဘယ်သူမှ တားချိန်မရဘဲ ခါးလက်
က လေထဲမြောက်တက်သွားပြီးနောက်...

“ကဲဟာ...ပွင့်လင်းချင်ဦး”

ဖြောင်းခနဲ မြည်သံကျယ်ကြီးသည် တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်မှု
အစီအစဉ်၌ အကြီးကျယ် အဆန်းပြားဆုံး ပြကွက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့
လျက်။

* * *

အခန်း (၁၃)

“ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ၊ မင်း ပါးရိုက်
ခံရတာ တိုင်းသိပြည်သိ အနီရယ်၊ လုပ်ချလိုက်တာများ မအေ
့မျက်နှာတောင် မထောက်ဘူး၊ မအေကတော့ ငါ့သား ရှိုးလျှောက်
မယ်ဆိုတော့ တိဗီမှာလည်းပါမယ်ဆိုတော့ စင်တာတစ်ခုလုံးက
တိဗီတွေမှာ အဲဒီချန်နယ်ကိုပဲ ဖမ်းထားလို့ ပြောခဲ့မိတာ၊ မင်း
ပါးရိုက်ခံရတာ ကြော်ငြာသလို ဖြစ်နေပါပေါ့လား အနီရယ် ဟင်”

ဒေါ်ပန်းသီက တဖျစ်တောက်တောက် ပြောသလောက်
အနီက ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေတာ အပြစ်ရှိသူလို့ ခံယူ၍မဟုတ်။
ရင်ထဲမှာ ရှက်စိတ်နှင့်ဒေါသကို ဆတူခံစားနေရသမျှ ခံပြင်းခြင်း

ဟာ သိပ်သည်းဆများလွန်းသော အရာတစ်ခုလို။ အရှိက်ခံရသော ပါးပြင်ဖြစ်ပေမဲ့ အခုထိမှာနေတာက မာန်နှင့်ဖြစ်တည်သော နှလုံး သားဆိုလျှင်...

“ဒီကောင်မလေးကလည်း လွန်တာပါ အန်တီရယ်၊ ဆတ်ဆတ်ကြလေး၊ ဒီလိုပဲ ပရီစင်(နီ)တာတွေ ရေလိုက်ငါးလိုက် သရုပ်ဆောင်ပေးနေကြတာကိုပဲ သူ့ကြမ္မာ”

“ဪ...သူ့ကြမ္မာ မပြောနဲ့လေ ထင်လင်းရယ်၊ မင်းတို့ သူငယ်ချင်းလုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်၊ ကြိုတင် ဇာတ်တိုက်ထားတာ တွေဘာတွေမရှိဘဲ လက်ဆွဲတာလေ၊ ဒါက တစ်တိုင်းပြည်လုံး လွှင့်နေပါတယ်ဆိုမှ”

“အစကတည်းက ဇာတ်တိုက်ဖို့ အစီအစဉ်မှ မရှိတာပဲ အန်တီရဲ့”

ကျော်စွာက မခံမရပ်နိုင်စွာ အနီးဘက်မှ ကာကွယ်ပြီး ထပြော၏။ ဒေါ်ပန်းသီက သားနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုလုံး ဆီ အကြည့်စေရင်း ခြေချိတ်ထားတာကို ဖြုတ်သည်။ ပြီးမှ မတ်တပ်ထရပ်ကာ...

“အဲဒီအစီအစဉ်တွေ ကြိုသိလို့ မင်းတို့ကလည်း

ဒီအကွက်ထွင်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါတောင် ဟိုက ပါးရိုက်အပြီး အနီ ဝန်းဒိုင်းကြတာကို ဖြတ်ချလိုက်လို့၊ ကြော်ငြာတွေ ကြားထိုး ပေမဲ့ မလိမ္မာတာ၊ ရမ်းကားတတ်တာက တကယ့်လူသိရှင်ကြား”

“မေမေ”

အနီက ငြိမ်တိုင်နေရာမှ ဝန်းဒို ထရပ်သည်။ ကိုယ့်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာ ပိုမြင့်သော သားဖြစ်သူကို မော့ကြည့်မိတော့ ဒေါသများစွာနှင့်။ ဖြူနေသော ပါးရိုးတစ်ဖက်၌ အနီရောင် အစင်း ကြောင်းကြီးကို တွေ့တိုင်း ရင်ထဲတဆစ်ဆစ် ထိုးနှာလာတာ ဘယ်လိုဒဏ်ရာမျိုးမှန်းမသိ။ ကိုယ့်သားကို မရွယ်ရက်ခဲ့သော ဒေါ်ပန်းသီက တစ်ဖက်ကို ဒေါသသင့်ရန် ကျတော့လည်း ဒီသား လုပ်ပုံက ဟုတ်တာမှ မလုပ်ခဲ့တာ။

“ရှိုးလျှောက်မယ် မေမေ၊ ဒီနေ့ () ချန်နယ်(လ်)က () နာရီလွင့်မှာ၊ ကြည့်နော်”

ဖုန်းဆက်ပြောတုန်းက တကယ် ဝမ်းသာအားရနှင့်။ ကိုယ်ပိုင်သော ရှော့ပင်း(နီ)မော(လ်)ကြီး တစ်ခုလုံး ရှိရှိသမျှ တီဗီ ကို ဒီချန်နယ်(လ်)ပဲ ဖမ်းထားစေကာ...

“တို့သားက မော်ဒယ်(လ်)ရှိုး လျှောက်မတဲ့”

ပျော်တပြုံးပြီးနှင့် ဂုဏ်ယူခဲ့သမျှက ဒီသား အရိုက်ခံဖို့ အတွက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့လေသလား။ အနီကတော့ ဆံပင်တွေကို ဝဲခနဲ ခါထုတ်ရင်း ပါးတစ်ဖက် ထိုးပြကာ...

“အရိုက်ခံခဲ့ရတာ ကျွန်တော်ပါ မေမေ၊ မေမေ ကျွန်တော့်ကို မနှစ်သိမ့်နိုင်ရင်တောင် ဒီလောက်အထိ အပြစ်တင်ဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်”

“အပြစ်တင်ဖို့ မလိုဘူး ဟုတ်လား၊ အနီ၊ မင်းကို ငါ ဘယ်လို မွေးမြူခဲ့သလဲ၊ ခြင်္သေ့ကိုက ရာ ထင်ရင်တောင် ဟိုးအရှည် ကြီးကို ကြိုးတွေးပြီး ပူပန်တတ်တဲ့ အမေမျိုးပါဟဲ့၊ ငါ့အဆင့်အတန်း၊ ငါ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ ငါ မွေးတဲ့သားက သူများလက်ရွယ်ဖို့ မပြောနဲ့ အကြည့်နဲ့တောင် အရိပ်ထိုးစရာမလိုအောင် ငါကြိုးစားခဲ့တဲ့သူပါ၊ အခုတော့ ငါ ကြိုးစားခဲ့တာ အလကားပဲ အနီ၊ တကယ် ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်ဆို မင်းစကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ မင်းရင်ခွင်ထဲ ရောက်အောင် ငါ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ဖြစ်သမျှထဲမှာ ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ တစ်ခုမှ မပါဘူး”

“ဘယ်ပါမလဲ၊ သူက တုန့်ပြန်လိုက်၊ မင်းက ခြေထိုး

ခံလိုက်နဲ့ ဒီနေ့ဖြစ်သွားတာရော မင်းဘက်က မရိုးသားခဲ့လို့ သူ့ဘက် က ရှင်းခွင့်ရသွားတာ၊ ဒါကို ငါက ငါ့သားတော်ပါတယ်လို့ ဟစ်ကြွေးနေရမလား၊ ငါ့သားလေး သနားပါတယ်လို့ ရင်ထုပြီး ငိုချင်းချရမှာလား”

“အဲဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် အနီတီ၊ အနီ ဒီလိုလုပ်ဖြစ်သွား အောင် ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းပေးပြီး စီစဉ်လိုက်တာပါ၊ ကျောင်းထဲ တုန်းကလည်း ဒီကောင်မလေး ရိုက်ချက်ပြင်းတော့...”

“ဟုတ်တယ် အနီတီ၊ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး က အနီဆို အထင်အမြင်တွေ မှားပြီးတော့”

ရဲဝင်းနှင့် ကျော်စွာက တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစီ ဝင်ဖြေရှင်း ပေးကြသည်။ အနီဘက်က မခံမရပ်နိုင်ခြင်းက သူတို့မှာ ရာနှုန်း ပြည့်။ ထို့ကြောင့် ဒီပွဲစီစဉ်သည့် ကြားကတည်းက အနီ ပါဝင် နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းပေးခဲ့ကြခြင်းပင်။ အခုလို အနီ ခံရသည့်ဘက် မှာ ရှိပြန်တော့ သူတို့မှာ အပြစ်မကင်းသလို။ ဒေါ်ပန်းသီကတော့ စည်းလုံးညီညွတ်နေသော ရဲဝင်းတို့အား လက်ပိုက်ကာ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးကြည့်ရင်း...

“အထင်အမြင် အမှားခံချင်နေတာ သူကိုယ်တိုင်လေ၊

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ဂါဝန်ဝတ်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးတာမြင်ရင် ဘယ်သူမဆို ထူးဆန်းမှာပဲ၊ အံ့ဩမှာပဲ၊ ဒီအရေးတွေ ကြုံမြင်လို့ မအေက မသင့်ဘူး၊ မလုပ်နဲ့ဆို ခြေလှမ်းတိုးချင်တာ သူမီ၊ ဟိုက နို့တစ်ဘုတ်တင် ကပ်လို့ပေါ့၊ အင်တာနက်ပေါ်တင်လို့က တော့ တစ်ခါတည်း ပွဲသိမ်းရော”

“အဟွန်း”

အနီက နာခေါင်းထဲမှ လေထွက်သံကို ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်ပြီး တောင်းဘိအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ကာ မေမေ့ကို ကြည့်သည်။ ရင်ထဲ မှာ မခံချင်စိတ်တွေ သပ်လျှိုထားခဲ့လေသမျှ အကြည့်တွေက မထိ လေးစားဖြစ်သွားလေလား သူမသိ။

“ထားလိုက်တော့ မော့ကောင်တွေ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်လာပါ စေ ရလဒ်က ငါမကောင်းဘူးဆိုတာပဲ ထွက်လာမှာ၊ မေမေက ဦးစာနည်းနဲ့ အခင်အမင် မပျက်ဖို့အတွက် ငါ့ကို စတေးလိုက်လည်း ဖြစ်တယ်၊ ငါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာ မေမေတို့ ဆက်ဆံရေး ဒီထက်မက ပြေပြစ်ဖို့”

ကြည့်စမ်း...ခါးကိုင်းပြီး ပြောချုပ်က လိုတာထက် ရိုသေ နေခြင်းမှာ လျှောင်ပြောင်ရိပ်တွေ ပါနေသယောင်။ ဒေါ်ပန်းသီ

အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာအောင် ဒေါသက တရုတ်ထိုး ဆောင့်ထွက် သွားသည်။

“မင်းစကားရဲ့ သက်ရောက်ပုံက ဘယ်အထိရောက်သွား သလဲ မတွေးမိဘူးလား အနီ”

“မတွေးဘဲ ပြောလိုက်တယ်လို့ မေမေ ထင်လို့လား၊ တွေးစရာမလိုပါဘူး၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာ”

“တော်တော့ အနီ၊ မင်းလုပ်သမျှ အလွဲတွေကို ငါ့အပေါ် အပြစ်ပုံမချနဲ့၊ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ပြေလည်ရမဲ့ အခြေအနေကို”

“မပြေလည်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ ပြေလည်ချင်ရင် တော့ မေမေသဘောပဲ၊ လုပ်ပါ၊ မေမေက မိဘပဲ၊ စီမံသမျှ နာခံရမှာ ကျွန်တော့်တာဝန်ပေါ့”

ဧည့်ခန်းထဲက ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး ထွက်သွားတော့ ကျန်လူတွေကပါ အလျှိုလျှို ထထွက်ကုန်၏။ နောက်ဆုံး အထိ တည်း ကျန်ရစ်သည့် ဒေါ်ပန်းသီမေမှာ နာကျင်ကြေကွဲခြင်းတွေ ရောပြွန်းပြီး ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချကာ အရုပ်ကြီးပြတ်။ အတိတ်သည် ထားခဲ့လို့မရဘဲ ကပ်ပါလာခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရားတိုင်းမှာ ဒေါ်ပန်း သီက သန့်ရှင်းစွာ ရပ်တည်ခဲ့ဖူးသူဆိုလျှင် သား ယုံမှာလား။

အသန်း (၁၄)

“မ...မယ့်...ဘူး”

“သမီးယ့်အောင် ပါပါပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဖအေနှင့်သမီး အပြန်အလှန် အော်နေသည့်ကြားထဲမှ
ဒေါ်နေခြည်တို့က နားဝိတ်လျက်သာ။ စီခနဲ ကြားရလျှင်
ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ အသံတွေက သူ မလျှော့၊ ငါအော်မယ်ဆိုတဲ့
အစားမျိုး။ ထို့ကြောင့် ဒီသားအဖ အပေးအယူ တည်ပါစေ၊ အမြဲ
ပြေလည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာ မနက်ဘုရားရှိခိုးတိုင်း။ ဒီနေ့က
ဆုတောင်းမပြည့်သောနေ့ ဖြစ်ခဲ့ပြီလားမသိတော့။

“အခု ပါပါပြောနေတာ သမီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်

စော်ကားလိုက်တဲ့ကိစ္စ”

“ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ ပါပါ။ ခါးက မိန်းကလေးတန်မဲ့လက်ဆွဲခံရတဲ့သူပါ။ ခါးကသာ အစော်ကားခံရတဲ့သူ”

“သူပြောသားပဲ။ သရုပ်ဆောင်ဖို့ ကူညီပါဆိုတာ”

“အဲဒါ တမင်ဉာဏ်ဆင်တာ”

ခါးက ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော အသည်းပုံ ခေါင်းအုံးလေးကို ရှေ့ဆိုဖာဆီ ပစ်ပေါက်ရင်း ထအော်သည်။ ဦးဖာနည်က သမီးရဲ့ အဲဒီရောက်မိရောက်ရာ ပစ်ဟယ်ခတ်ဟယ်လုပ်တတ်သော အကျင့်ကို မကြိုက်သလို မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးကာ လိုက်ကြည့်ရင်း...

“သူ ဉာဏ်ဆင်ထားတာလေ။ အဲဒါကို သမီးတို့ နှစ်ယောက်ပဲသိတာ။ အခု သမီးလုပ်ပစ်ပုံက”

“ပါပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ ခါးက သည်းမခံနိုင်သလို ဝုန်းခနဲထရပ်တော့ ကြီးကြီးက ဗိုလုမှိုငြား ခါးလက်တစ်ဖက်ကို လိုက်ဆွဲသေးတာ။ ဒေါသဖြစ်ပြီဆို ခါးတို့စရိုက်က အရှိန်ပြင်းသော မုန်တိုင်းတစ်စင်းလို။ မြင်မြင်ရာ ထိစပ်သမျှ ဆွဲမွှေပစ်ချင်တာကြောင့် ကြီးကြီးလက်ကို ပုတ်ခါချရင်း...

“ပါပါ ကြည့်ရတာ အနီရင့်ကို အားနာတာထက် ဒေါ်ပန်းသီကို မျက်နှာပူနေသလားလို့”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ အချစ်ခါး”

“ဆိုင်တာတွေ ပြောနေတာ ပါပါ။ မေမေပြောခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်က သုံးပွင့်ဆိုင်ထဲမှာ အသိဆိုတာ”

“အ...ချစ်...ခါး”

တစ်ယောက်က ဇွတ်နှစ်ပြောသည်။ တစ်ယောက်က အသည်းအသန်တားသည်။ ဒေါ်နေခြည်က ဒီသားအဖကြားမှာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော ဇာတ်တစ်ထုပ်ကို ကြည့်နေရသလို။ ဟိုလှည့် ဒီငေးရင်း အလယ်က ချာချာလည်။

“ပါပါမဟုတ်ရင် ငြင်းလေ၊ မငြင်းနိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ ခါးကတော့ မေမေ့ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ ဒင်းတို့ သားအမိကို မကျေဘူး၊ စသိတဲ့နေ့ကတည်းက သိန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့တာ၊ ခါး ပစ်ခတ်သမျှ ပစ်မှတ်က ဒင်းတို့သားအမိဆီ ရောက်ရမယ် ဒါပဲ”

“ဟဲ့...ဟဲ့ ခါးခါးရယ်”

မမက လှမ်းဆွဲချိန်မရလိုက်။ အချစ်ခါးတို့က တဆောင်

ဆောင့်နှင့် ခြေသံပေးကာ အပေါ်ထပ် လှေကားဆီ ပြေးတက်သွား
ပြီ။ ဦးဇနည်က သမီးဖြစ်သူအား ယူကျုံးမရ မျက်ဝန်းတွေနှင့်
လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“အချစ်ခါး...ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ထားတော့”

လှေကားခြေရင်းရောက်မှ ခါးက နားမလည်သလို
လှည့်ကြည့်သည်။ ပါပါက ခါးထောက်ကာ ခါးကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေရင်း...

“ရှေ့တစ်ပတ် အမေရိုကား ဖျော်ဖြေပွဲခရီးစဉ်မှာ သမီးပါ
လိုက်ဖို့ ပါပါ စီစဉ်ပြီးသား”

ကြည့်စမ်း...ဒါ သားအဖချင်း နောက်ကျော ဓားနဲ့ထိုးတဲ့
အစီအစဉ်။ အရင်တုန်းက နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်ဆို ခါးတို့ လိုက်ချင်တာ
ဖျတ်ဖျတ်လူးသလောက် ပါပါက အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပယ်ချ
ခဲ့တာ အခါခါ။ အခုတော့ ဟွန်း ငယ်ချစ်ဦး စိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေဖို့ ခါးကို ခေါ်သွားတော့မည့် အစီအစဉ်ကြောင့်...

ခါးက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ အိပ်ခန်းဆီ တက်ခဲ့
သည်။ အပြစ်မြင်နေမည့် ပါပါနောက် လိုက်ရမည်က မပျော်ရမည့်
အတူတူ။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၁၅)

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ အနီရယ်၊ နင်က
လည်း သားအမိချင်းပဲလေ စိတ်ဆိုးတုန်းခဏပေါ့”

“ဒီကိစ္စက ခဏဆိုပြီး ပျောက်ပစ်လို့ မရဘူး စုတောင်း”

“ဟဲ့...ဒါဆိုလည်း ကိုယ်က သားသမီးပဲ၊ အန်တီ
ခရီးသွားတုန်းကို နင်က အန်တီနေရာ ဝင်ယူပေးလိုက်လေ၊ အန်တီ
ပြန်လာမှ နင်ဖြစ်ချင်တာကို ညှိယူပေါ့၊ အန်တီက လိုက်လျောမှာ
ပါ”

“အေးလေ...မင်းကလည်း ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်
ကိုပဲ မလိုချင်ဘူး ရှိရသေး၊ အန်တီရဲ့ ဒိုင်းမွန်းရှောပင်း(နှံ)မော(ခွေ)

က ရန်ကုန်မှာ စူပါတန်းဝင်ကွ၊ မင်းက MD နေရာ ဝင်ထိုင်ရမှာ တောင် စိတ်ဆိုးနေသေးလား၊ ငါတို့လင်မယားကိုကြည့်၊ အဲဒီလို မိဘက နောက်ခံမရှိတော့ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလဲ၊ ဒီဆိုင်ဖွင့်ရတာ တောင် မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့ရတဲ့ တိုက်ခန်းရောင်းပြီးမှ ဖွင့်ရတာ”

ဖုန်းထဲမှာ ကြားနေရသော ထင်လင်းအသံကြောင့် သူက နာနာကျင်ကျင် မဲ့မိသည်။ အများအမြင်မှာ မအေက ကောင်းသ လောက် သားက ဆိုးလိုက်သမှ တာတေလန်ပေါ့။ ဆိုးတဲ့ကောင် ရင်ဘတ်ထဲ ဘယ်သူဝင်ကြည့်ဖူးလို့လဲ။

“မေမေ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တစ်ခုရှိတယ် သား၊ ဒီတစ်ပတ် အတွင်း ထွက်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တောင်းဆိုချင်တာ ဒိုင်းမွန်းကို မင်း ခဏ တာဝန်ယူပေးထားပါ”

မေမေ ပြောတုန်းက သူ အသာတကြည် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ တာ မေမေမျှော်လင့်ချက်ကို သိထား၍ပါ။ မေမေက သူ့ကို စီးပွား ရေးနယ်ပယ်မှာ အောင်မြင်စေချင်သည်။ လက်လွှဲပေးချင်သည်လေ။

“မေမေစက္ကထရီက သားအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကူညီလိမ့်မယ်”

မှားထားပြီး လေယာဉ်ကွင်းသို့ သူလိုက်ပို့မည်ဆိုတာ

တောင် လက်သင့်မခံဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာ။ ဒိုင်းမွန်းကို သူ ‘စဝင် ကတည်းက အခက်အခဲက မြူတစ်မှုန်တောင် မရှိခဲ့။ စာရင်းကိုင် တွေ၊ မေမေအတွင်းရေးမှူးရဲ့ အကူအညီကြောင့် သူ့တာဝန်က တက်လာသမျှ ဖိုင်တွဲတွေကို လက်မှတ်ထိုးပေးရုံသာ။ သို့ပေမဲ့ မေမေရုံးတွင်းမှာမို့ မေမေအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကို သူကြားလာ ရသောအခါ...

“လေယာဉ်တစ်စီးတည်းဟဲ့၊ ထိုင်ခုံလည်း ကပ်ရပ်နေမှာ ပေါ့၊ မမက ငါ့ကို ‘အထဲထိ အဲဒါကြောင့် မလိုက်ဖို့ပြောတာ၊ မလိုက်ပေမဲ့ လှမ်းကြည့်ရင် မြင်နေရတာပဲကိုး”

“နင် လူမှားတာနေမှာပါ”

“မှားစရာလား၊ ဦးဇာနည်က ဒီလောက်ထင်းနေတာ ကိုး”

“မမ သားနဲ့ ဦးဇာနည်သမီးက မတည့်ကြတော့”

“ဟဲ့...မတည့်ရုံနဲ့ ပြီးမလား၊ သဘောမတူကြဖူးနေမှာ”

“အေးလေ...ဦးဇာနည်က ဆယ်လီတရစ်တီ၊ မမက စီးပွားရေးလောကမှာ မသိသူမရှိဆိုတော့ ဒီနိုင်ငံမှာ တွဲရင် ဂျာနယ် ထဲ ပါလာမှာပေါ့”

“ညည်းလေးတို့ မှတ်ထားကြ၊ အဲဒါ ဂိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေရဲ့ စတိုင်(လ်)၊ ဒီနိုင်ငံမှာ ချိန်းတွေ့လို့မရရင် တခြားနိုင်ငံမှာ သွားချိန်းတွေ့မှာပေါ့၊ ကဲ ဘယ်လောက် အဆင့်မြင့်ထားလဲ”

နားထင်နားရင်းတွေကို ရုတ်ခြည်း ဆယ်ပေါင်တူနှင့် အထူခံရသလို ပူထူသွားကာ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားတဲ့အထိ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဖျင်းဖျင်း ဆူပွက်ခဲ့သော သွေးတို့ထဲတွင် ရှက်ခြင်းက ဘယ်လို အရောင်သင့်ပြီး စီးဆင်းသွားခဲ့ပါသလဲ။ ချိန်းတွေ့ကြသတဲ့။ တစ်လေယာဉ်ထဲစီးပြီး နိုင်ငံခြားခရီး ထွက်ကြသတဲ့။ ကိုယ်က မိဘကျေးဇူး သိတတ်ရန် စိတ်ကူးချိန်မှာ မေမေက တခြားသောသူနှင့် ရွှေလက်တွဲပြီး ပျော်မြူးနေချိန်။ ထိုအတွေးတစ်ခုတည်းနှင့် ဒေါသဆိပ်သင့်ခဲ့သော အနီက ဒိုင်းမွန်းရုံးခန်းမှ ထွက်ကာ စိတ်တွေ တောင်ပံဖြန့်ပေးခဲ့တာ အခုချိန်ထိဆိုလျှင်...

“ဟေ့ကောင်...အနီ၊ မင်း နားထောင်နေရဲ့လား”

“အင်း”

“နားထောင်ရင်လည်း ပြီးရော၊ မင်း ခရီးထွက်သွားရင် ဒိုင်းမွန်းကို ပစ်ထားခဲ့သလို ဖြစ်မှာ”

“မေမေ့ အတွင်းရေးမှူးက လုပ်ထားမှာပေါ့”

“မင်းအခု ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ငါလာခဲ့မယ်”

ထင်လင်းအသံက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ။ အနီက ဟက်ခဲရယ်ရင်း ဖုန်းကို ပါးရိုးနှင့် ပခုံးကြားညှပ်ထားကာ ငါးမျှားကြိုးဘီးကို ရစ်တင်ရင်း...

“ငါးမျှားနေတာ၊ နေရာကတော့ ကန်ကြီးတစ်ကန်ရှိတယ်ကွာ၊ အပေါ်မှာ ကားလမ်း၊ ငါက ကန်ဘေးပေမဲ့ ချိုင့်ကြီးထဲ ရောက်နေတာမျိုးကွ၊ မဆိုးဘူး၊ တော်တော်အေးချမ်းတယ်”

“ဟေ့ကောင်...ငါ နယ်မြေလုံခြုံရေးမှူး မဟုတ်ဘူး၊ ဆူပူတာတွေ၊ အေးချမ်းတာတွေ မေးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရောက်နေတဲ့ တည်နေရာ”

“ဟ...ငါလည်း ရန်ကုန်မြို့ မြေပုံဆွဲတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အတိအကျ သိမလား၊ ငါ့လခွီး”

အနီက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထဆဲတော့ ထင်လင်းက ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ရယ်ကာ...

“မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်အောင် တားတဲ့သူကိုများ ဆဲနေသေးတယ်၊ အဆင်ပြေရင် ပြီးရော ဟေ့ကောင်၊ ဒါပေမဲ့ အခုက

အသွယ်တော့ မပြတ်စေနဲ့”

မှာတမ်းခြွေသွားပုံက တကယ်စိတ်မချဟန်အပြည့်နှင့် အနီ
က ပန်းစုံတွန့်ပြီး ဖုန်းချကာ စိတ်ထဲမှ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောမိတာက...

“ဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်ဘူးဆိုတာရော သိကြရဲ့လား”

♦ ♦ ♦

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၁၆)

“ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်နား ပြောင်းသွားကြတာလည်း မသိဘူး၊
ညကြီးမှောင်မှောင်ထဲ မေးဖို့လူက မရှိ၊ ဟိုးဘက်မှာလည်း စက်ရုံ
တွေချည်းပါပဲ၊ လူနေရပ်ကွက်မှ မတွေ့တာ”

ခါးက ချိုင့်ခွက်တွေ ပေါ်များသော မြေနီလမ်းသွယ်လေး
ထဲ ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
စူးစမ်းသည်။ လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ သွပ်ပြားတွေ ကာရံထားသော
စက်ရုံကြီးက ညမှောင်ထဲ တစ္ဆေတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေ
သည့်အတိုင်း။ လမ်းညာဘက်မှာတော့ ကွမ်းယာဆိုင်လေးကို တွေ့ရ
ပေမဲ့ ဆိုင်က ပိတ်ထားလျက်သားမို့ မေးမြန်းခွင့်မရှိတာ သေချာပဲ

သည်။ ခါးက စိတ်လျော့ပြီး လမ်းသွယ်အဆုံး၌ ကန့်လန့်ဖြတ်ရှိသော ကားလမ်းမကြီးထဲ အကြည့်အရောက်...

ဟိုးဘက်ကားလမ်းမမှ ဒီဘက်ဆီ ဖြတ်ကူးလာသော ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်။ လူသူမရှိ လိပ်စာမသိဘဲ စမ်းတဝါးဝါး ရှာတာထက်စာလျှင် တွေ့တဲ့သူမေးပြီးရှာတာ အချိန်ကုန်သက်သာ လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ခါးက လမ်းသွယ်အဆုံးထိ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းလျက်မှာပဲ လမ်းမအလယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဦးလေးကြီးထံ စူးရှသော ကားမီးတန်းက ဖြာခနဲ ထိုးကျလာသည်။ ဦးလေးကြီးက ယောင်ယမ်းပြီး လမ်းကို ဆက်ဖြတ်ကူးရန် ပြင်ဆင် ဆဲမှာပဲ ကျယ်လောင်သော ကားစက်သံ၊ လျင်မြန်သော အရှိန်နှင့် ကားတစ်စီးသည် ဦးလေးကြီးထံသို့...

“ဝေါ...ဝုန်း”

“ဘုန်း”

“အမလေး”

အလန်တကြား ခါး အော်မိသည်။ မျက်စိရှေ့တင် ဦးလေးကြီးက ကားဘောနက်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ အတိုက်ခံရပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်မှ အပေါ်သို့ လွင့်ခနဲ မြောက်တက်သွားပြီး ပြန်ကျလာ

သော အသံကြီးက ကျယ်လောင်စွာ။

“ကား...ကားတိုက်မိပြီ”

ခါးသည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားချိန်မရ။ ကားစက်မသတ်နိုင်ဘဲ တံခါးဖွင့်ကာ ဝုန်းခနဲ ပြေးဆင်းလာတာ ကားလမ်းမပေါ်ဆီ။ လမ်းမအလယ် သွေးအိုင်ထဲ လဲနေသော ဦးလေးကြီးထံ အပြေးသွားရန် ခြေလှမ်းတို့ကို ပြင်ပေမဲ့...

“ဝူး...ဝေါ...ဝရော”

ရုတ်ခြည်း ဘက်(ခ)ပြန်ဆုတ်လာသော ကားမည်းမည်းလုံးလုံးကြီး။

“အား...အောက်မှာလူရှိတယ်”

အော်ပစ်လိုက်သော ခါးအသံက ဆူညံလှသော ကားစက်သံအောက် နှစ်မြုပ်သွားပြီးနောက် လဲကျနေသော ဦးလေးကြီးအား ကားဘီးတွေက မိမိရရ နောက်ပြန်တက်ကြိတ်ပစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မယုံနိုင်စွာ ခါးက ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်မိတာက သွေးပျက်မတတ် ခြောက်ခြားနေ၍ပါ။ ထိုခဏမှာပဲ ကားမည်းမည်းကြီးက ရပ်သွားပြီး ကားတံခါးနှစ်ချပ်က ဖြိုင့်တုန်ပွင့်လာကာ ခါး မသိပူး၊ မမြင်ပူးသော လူစိမ်းနှစ်ယောက်။ ဒါ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဘူး။ အသိတရားမှာ အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းတွေ မြည်လာသလို ခါးက ချာခနဲ နောက်လှည့်ပြေးသည်။ ရောက်မီ ရောက်ရာမဟုတ်ဘဲ ခါးရဲ့ ရပ်ထားသော ကားရှိရာ လမ်းသွယ် လေးထဲ...

“ဟေ့...မိအောင်လိုက်စမ်း”

အမိန့်သံ ခပ်အုပ်အုပ်သည် ခါးကျောကို ကျင်စက်နှင့် တို့ပစ်လိုက်သလို ခါး အားစိုက်ပြေးသည်။ မညီညာသော ခလုတ် ကန်သင်းလမ်းမှာ ခါးရဲ့ ပင်(နှံ)ဆယ်(လ်)ဟီးက ထင်တိုင်းမပေါက်။ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေရဲ့ အရှိန်နှုန်းက ခါးအားသို့ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသောအခါ...

“အမေ့”

ချိန်ခွက်ထဲ ရုတ်ခြည်း ခြေချော်ကျ၍ ခါး ခွေခနဲလဲကျ သွားသည်။ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော ခြေကျင်းဝတ်က ဒဏ်ရာ သည် အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်ပေမဲ့ ဝေဒနာကို စာမဖွဲ့ရ။ ဒီလူတွေလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် အရေးကြီးသည်။ ခါး အားတင်း ပြီး ပြန်ထသည်။

“ဟေ့...မပြေးနဲ့”

တားမြစ်သံနှင့်အတူ ခါး နောက်ကျောမှ ခပ်သဲ့သဲ့နှင့် ကားမီးရောင်။ နောက်က ခြေလှမ်းတွေ တိခနဲရပ်ကာ ခါးလိုပဲ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ကားသည် မြင်းရိုင်းတစ်ကောင် လို ကဆုန်ပေါက်၍ လူနှစ်ယောက်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ခါးအား ရပ်ရင်း...

“မြန်မြန်တက် အချစ်ခါး”

“နင်...နင်က”

“အချိန်မရှိဘူးနော်”

သတိပေးစကားက အလျင်စလို နိုင်လွန်းလှ၏။ ခါးက အကာအရံမဲ့ အဝါရောင်ဂျစ်ကားပေါ် ဧွေခနဲ တက်ထိုင်အပြီး၌...

“နင်...မြမြကိုင်ထားတော့၊ နောက်က သူတို့လိုက်လာ ဖြ”

ဂျစ်ကားက မညီညာသော လမ်းကျဉ်းလေးထဲ ညက်ညောမှုမရှိဘဲ ဝေါခနဲ ဆောင့်ထွက်သည်။ ကဆုန်စိုင်းကာ ခုန်ပေါက်နေသော ကားထဲ ခါးက ကြောက်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ် ခြင်းတွေနှင့် မျက်ရည်တို့ ရွဲရွဲစိုနှင့်လျက်။ ကားနောက်မှန်ထဲမှ မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်းလိုက်လာသော ကားအမည်း

ကြီးက မကောင်းဆိုးဝါးသဖွယ်။

“ရှေ့ဆို ကားလမ်းမရောက်ပြီ”

အနီက ဂီယာချိန်းပြီး လီဗာကို ဖိနင်းတော့ ဂျစ်ကား
ခေါင်းက ဝေါခနဲ ဦးမော့သွားသည်။ ဖိမိခံကားကြီးတွေလို မနူးညံ့
ပေမဲ့ ဒီကားက အနီစိတ်ကြိုက် ဆင်ထားသော ကား။ အလိုရှိလျှင်
မြန်နှုန်းကို စိတ်ကြိုက်ကစားနိုင်သော ကား။ အနီသွားရာ
လမ်းကြောင်းအတိုင်း နောက်ကားက ထပ်ကြပ်မကွာ။ ရုတ်ခြည်း
အနီက ကားအရှိန်ကို လျှော့ချပစ်သည်။

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ မောင်းပါ အနီရင်ရဲ့၊ မြန်မြန်
သူတို့မှီလာတော့မှာ”

“မှီပါစေ”

ကူရှင်မှာ ကျောမှီကပ်ရင်း စတီယာရင်ကို လက်နှစ်ဖက်
ဆန့်တန်း ထိန်းကိုင်ထားသော အနီပုံစံက တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်မျှော်
နေသည့်ဟန်။ ဘက်မှန်မှ ရိပ်ခနဲ ထိုးဝင်လာသော ကားအမည်း
ကြီးကို တွေ့တာနှင့် နှုတ်ခမ်းဖိရင်း စတီယာရင်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲကွေ့တော့ သူကားကို ဦးခွဲပြီး လမ်းဘေးဆီ ကပ်အသွားမှာ
လွတ်လပ်သွားသော ကားနောက်မြီးနှင့် ကားမည်းကြီးရဲ့ ဦးခေါင်း

ကို စိတ်တိုင်းကျ ပစ်ဝင်ဆောင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဂျိမ်း”

မြည်သံကျယ်ကြီးနှင့် တစ်ဖက်ကားက လမ်းဘေးဆီ
ထိုးဆင်းသွားတော့မှ အနီက အရှိန်တင်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့၏။
အောင်မြင်မှုအတွက် သူ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ဆဲမှာပဲ ဘေးက
တစ်ယောက်က ရင်ဘတ်ဖိပြီး ထိတ်လန့်၍ကောင်းဆဲ။ ညအမှောင်
ရဲ့ သိပ်သည်းခြင်းတွေထဲ သူတို့က တိုးသထက် တိုးဝင်ရင်း
အမှောင်တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၁၇)

“ဘုရားရေ...ဒါ...ဒါ မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး၊ သူ
သူတို့ တကယ်သတ်ပစ်တာ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကားနဲ့တိုက်တာ၊ ပြီးတော့
သူတို့ပြန်ကျိတ်ပြီး သတ်တာ၊ မသေမချင်းသတ်တာ၊ အဲဒီဦးလေး
ကြီး သနားပါတယ်၊ သေသွားပြီလား မသိဘူးဟယ်”

နံရံမှာ ကျော့မှိုကပ်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေကျကာ ရောက်
ကတည်းက ဒါပဲပြောနေသည့် အချစ်ခါးကြောင့် သူ့စိတ်တွေက
ရန်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှ အရည်ဖျော်ပစ်လိုက်နိုင်တဲ့အထိ ပြောင်းလဲ
သွားပြီ။ မေမေ့ဆီက ထွက်လာကတည်းက ဘယ်ဆီအထိ ခြေဆန့်
ရမှန်း မသိသေးသော အနီက ဒီတိုက်ခန်းသော ယူခဲ့မိတာ မှန်သွား

၏။ ပြေးကြလွှားကြရင်းနှင့် အချိန်က ညဆယ်နာရီကျော်ပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တုန်လှုပ်စွာ ငိုချင်းချနေသော သူမထံမှ...

“ငါ...အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ အိမ်ကထွက်လာတာ”

ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရသောကြောင့် ဒီတိုက်ခန်းသို့ သူ ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ အနီက သူမရှေ့၌ ခူးတစ်ဖက်ထောက်ထိုင်ရင်း ကော်ဖီခွက်ကို ကမ်းပေး၏။ ပျတ်ခနဲ မော့လာသော မျက်နှာလေး သည် ငိုရလွန်း၍ မို့အစ်နေကာ မျက်ခမ်းသားလေးတွေက နှာသီး ဖျားလေးတွေနှင့်အပြိုင်အဆိုင် အရောင်ရင့်နေသည်။ ပွတ်တိုက် သမျှ ခံနေရသော ပါးပြင်တို့က မျက်ရည်ကြောင့် ပြောင်လက် လက်လေး ဖြစ်နေပုံက သနားစဖွယ်။

“ဒီမှာ...ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး”

“အဲဒီဦးလေးကြီး သနားပါတယ်၊ သူသေသွားပြီလား ဟင်၊ သူ့ကို ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး သတ်ပစ်ရတာလဲ မသိဘူး၊ သူ သွေးအိုင်ထဲလဲနေတာ ငါတွေ့ခဲ့ ရတာဟဲ့၊ ဒါ...ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို ဘာမှမကူညီနိုင်ဘူး အနီရင့် ရယ်၊ ငါ အရမ်းညံ့တာပဲ”

“နင်ညံ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

အနီက သူမလက်ထဲ ကော်ဖီခွက်ကို ထည့်ပေးကာ ထိုလက်ခံကို အပေါ်က ဖိကပ်ဆုပ်ထားရင်းမှ...

“ငါတောင် ဝရန်းသုန်းကား အဖြစ်တွေကြားမှာ ကားနား ရောက်လာမှ နင်မှန်းသိတာမျိုး”

ဒီကားအမည်းကြီးက သူ့ကားဘေးမှ ဖြတ်ကျော်မောင်း သွားတာကို သတိထားမိတာ အရှိန်ပြင်းလွန်းတာကြောင့်ပါ။ လမ်းတစ်ဝက်လောက် ကျောထွက်သွားတာရယ်၊ ညရှုခင်း ညလေညင်းကြား သူ့ မမြင်လိုက်ရ။ သူရောက်သွားသည့်အချိန်မှာ တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခမဲ့ ကားတင်ပြေးတော့မည့် အနေအထားကို တွေ့ရမှ သူပါ ဒီအဖြစ်အပျက် အရပ်တွေကြား ဝင်ပါလာရခြင်းဆိုလျှင်...

“ဒါဆို...နင် ကားတိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ ဦးလေးကြီးကို မမြင်ဘူးပေါ့”

အနီက ခူးထောက်ထိုင်ရာမှ ဖြည်းလေးစွာ ထရပ်သည်။ ဝရန်တာဆီ ခပ်နဲ့နဲ့လျှောက်သွားတာ ခါးကို ကျောပေးလျက်သား။ နံရံကို ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် မှီရပ်နေပြီးမှ...

“ကားမီးရောင်ကြောင့် လူတစ်ယောက် လဲနေတာကို”

တွေ့လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက လမ်းသွယ်ထဲ ချက်ချင်းချိုးခဲ့တာ ဆိုတော့”

“နင်မြင်တော့ သူ အသက်ရှင်နေလားဟင်”

မျှော်လင့်တကြီးမေးသော အသံလေးက သူ့ဘေးနား နီးကပ်စွာ။ အနီ ခေါင်းငုံ့ကြည့်တော့ အချစ်ခါးရဲ့အရပ်တိုက်တိုက် လေးက သူ့ပခုံးစွန်းနား မပို့တမှီကို ခေါင်းမောပြီး အနီအဖြေ စောင့်နေပုံက စိတ်ဝင်တစားနှင့်။ အနီက ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းခါ ပြသည်။

“အတိအကျ အနားသွားကြည့်မှပဲ သိရမှာ၊ ဒါနဲ့ နင်က ဒီလောက် ညဉ့်နက်မှ အဲဒီနားကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ၊ ဧကန္တ နင် အိမ်ကထွက်လာတာမျိုး”

“ဟုတ်တယ်”

မေးခွန်းမဆုံးခင် အဖြေက ထွက်သည်။

“ပါပါ့ကို စိတ်နာလို့”

အနီရင့်မျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ မြင့်တက်သွားတာကို မပီပို တဝါး အလင်းရောင်ထဲမှာတောင် မြင်နေရသည်။ ဘေးတစောင်း ကြည့်မှ မေးရိုးက မဆိုသလောက် ကားထွက်ကာ မျက်ခုံးထူထူ

နှာတံပေါ်ပေါ်မှာ ဆံပင်က ကုတ်ထိအောင် ရှည်အုပ်အုပ်ဆိုတော့ ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်လေးရုပ်တော့ အပေါက်သား။ ဒီရုပ်ဒီရည်ကိုပဲ မနေ့ကအထိ ခါးက မိန်းမချောချော၍ မိန်းမစိတ်ပေါက်နေသည်ဟု အထင်အမြင်မှားခဲ့ခြင်းတွေက အခုတော့ လေပွေ့မွှေ့ခံရသော အမှိုက် စတွေလို။ ပြီးသွားတဲ့အခါ ဘာမှမထင်ကျန်ရစ်တာ ထူးတော့ ထူးဆန်းသား။

“ငါနဲ့နင်က ဒီနေရာမှာ လာတူနေပြီ”

“ဘာလဲ...နင်လည်း နင့်အမေကို”

“အဟွန်း...သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူး ပြောရ မလား၊ မလိမ္မာတဲ့ စရိုက်က စုံလုံးကန်းခုန်ထချင်တာမျိုးလားမသိ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုထိ ငါမှန်တယ်ထင်နေတုန်း”

“ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုတွေကြုံခဲ့ တာလား မသိဘူး”

အချစ်ခါးက သူ့ပုံစံအတိုင်း တစ်ဖက်နံရံကို ကျောကပ်မှီ တော့ နှစ်ယောက်က ဘေးချင်းယှဉ်။ ဝရန်တာကို မျက်နှာမူလျက် အနေအထားကိုယ်စီနှင့်။ ခါးက အငွေ့မသေသေးသော ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်ငုံပြီးမှ...

“အရင်က အဲဒီနားမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နေတာ၊ အခုသွားရှာတော့ မတွေ့တော့တာနဲ့”

“ဘာလို့သွားရှာတာလဲ”

“ခရီးထွက်ရင် အဖော်ပါမှ ပျော်စရာကောင်းတယ်ထင်လို့”

“နင်က ခရီးထွက်မလို့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘေးချင်းမယှဉ်တော့ဘဲ အနီရင့်က သူမဘက် တည့်တည့် လှည့်ရပ်သည်။ သူမကြည့်ရတာ ခါးတစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်မည့်ကိစ္စအပေါ် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံလည်း ရသည်။ ခါးကတော့ သာယာခြင်းကင်းသော ရယ်သံနှင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ပါပါကို ဒုတိယမြောက် ပုန်ကန်မဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့၊ ငါသွားမဲ့ခရီးမှာ ပါပါ မကြိုက်တဲ့သူ ရှိတယ်လေ”

“ဪ”

သူမရဲ့ဩဝါသနာ အရာရာကို နားလည်ပေးနိုင်တဲ့ အသံမျိုး။ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ရန်သူတောင် ခံစားချက်ချင်းတူရင် ငြိမ်းချမ်းရေးရယူခွင့်ရှိသော အဖြစ်မျိုးတွေ။ တွေးချင်ရာတွေးပြီး

နှစ်ယောက်အကြား ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသော ခဏမှာပဲ ကျက်စတင်းဘီဘာရဲ့ ဘောဘီသီချင်းသံက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အဲဒါ ငါ့ဖုန်း”

ခါးက လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော အိတ်ရှ်လေးထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ယူသည်။ ဒီဖုန်းက လည်ပင်းမှာဆွဲထား၍ ကျမပျောက်တာ။ မကြာမကြာ ရောက်သည့်နေရာမှာ ဖုန်းကျန်ရစ်ခဲ့သော အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန် ပါပါပဲ အကြံပေးခဲ့တာ။ ခါးက ဖုန်းစခရင်၌ ပေါ်နေသော နံပါတ်ကို ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို အော်တိုရှေ့သို့ ထောက်ထွက်လာကာ...

“ကြီးကြီးပဲ”

“ကိုင်လိုက်လေ”

“ငါ ဒီမှာရှိကြောင်း သိစေချင်လို့လား”

ရန်ဦးလှည့်လာတာ အနီထံ။ သူမက စူပာပုလင်းမျက်နှာလေးအား စီးမိုးကြည့်ရင်း ပန်းတွေလှုပ်အောင် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ကာ...

“ဒါ နင်ပြောမှ သိမယ့်ကိစ္စပါ”

“ငါက အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာဟဲ့၊ ဒါ ဘယ်ရောက်

နေလဲဆိုတာ လှမ်းချက်(ခ)ကင်လုပ်တာနေမှာ”

“ဖုန်းထဲမှာ လိမ်လို့ရတာပဲ၊ နင်သွားမယ့်နေရာ ရောက်
နေပြီလို့ ချီးပေါ့၊ လူကြီးက အသံလေးကြားရရင်ပဲ စိတ်ပူတာ
တစ်ထစ်လျှော့တတ်တာမျိုးလေ”

“အေးပါ၊ နင်က လူကြီးတွေ စိတ်မပူအောင် နေတတ်တဲ့
လူလိမ္မာဆိုတော့၊ ဟွန်း...ဒီတစ်ခါ နင့်စကား နားထောင်လိုက်ပါ
မယ်”

မျက်စောင်းတွေဘာတွေ ရွယ်မိတဲ့အထိ စိတ်ထဲ ရင်းနှီး
သွားတာ ထိန်းထားလို့မရ။ ခါးက ဖုန်းဖွင့်နားထောင်ရင်း...

“အင်း...ကြီးကြီး ပြော”

“ခါးခါး”

ကြီးကြီးရဲ့ ခေါ်သံက အတုနဲ့တု အလှုပ်လှုပ်ရှိကာ...

“အခုတင် အိမ်ကို ရဲတွေလာသွားတယ်”

“ရှင်...ရဲတွေ”

ခါးက နှုတ်မှ လွတ်ခနဲအော်ရင်း အားကိုးတကြီးကြည့်မိ
တာ အနီရင့်ဆီ။

“အေး...ကြီးကြီးပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ စက်မှုစနစ်

ဘက်မှာ သမီး လူတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်သွားတယ်တဲ့”

“မဟုတ်”

“နားထောင် သမီး၊ ကားက အဲဒီနားမှာပဲတဲ့၊ လူက
ရှင်ဖို့နည်းတယ်၊ ညည်း အိမ်ကပြေးတာက အရင်က ငါ သဘော
မတူဘူး၊ အခု ညည်းပြေးတော့ ခါးခါး”

“ကြီးကြီး...အဲဒီကားတိုက်မှုက ခါးကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊
ခါးတိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် အပထား၊ ကြီးကြီးလည်း
အဲဒီကိစ္စမျိုးမရှင်းတတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သမီးခဏရှောင်နေ၊ ညည်းအဖေ
နဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြီးကြီး ကြိုးစားရမှာ၊ ပြန်မလာနဲ့
သမီး၊ သူတို့ပြောပုံအရ သမီးကိုတွေ့ရင် တစ်ခါတည်း ဖမ်းချပ်
မှာ၊ အိုအေ...ငါ့တူမ နုနုထွတ်ထွတ်လေး ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံ
နိုင်ဘူး၊ ရှိသမျှစည်းစိမ် ကုန်သွားပါစေ ရအောင်ရှင်းမယ်၊ ကြားလား
သမီး၊ ဒါပဲ၊ ဇာနည်ဆီ ငါ ဖုန်းခေါ်ဦးမယ်”

ဖုန်းလေးသည် လွှတ်မချဘဲ လွှတ်ကျခြင်းအဖြစ်သို့
ရောက်လေသည်။ ငေးကြောင်ကြောင် မျက်ဝန်းတွေနှင့် နံရံဆီ
လျှောတိုက်ထိုင်ချတဲ့ အချစ်ခါးကြောင့် သူက ပခုံးကို ဖေးမထိန်းသူ

ရင်း...

“အချစ်ခါး...ဘာတဲ့လဲ၊ ရဲတွေက ဘာတဲ့လဲ”

“ငါ...ငါက လူသတ်တရားခံတဲ့”

“ဘာ”

တုန်လှုပ်ခြင်းများစွာနှင့် သူ့အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။

“ငါ့ကားကို အဲဒီနားမှာ တွေ့တယ်တဲ့၊ ငါ့ကားနဲ့ ထိုက်သတ်တာတဲ့”

“ကျစ်...ကွာ၊ ပြဿနာတွေက မထင်ဘဲ ရှုပ်လာပြီ၊ ဒီတော့ နင့်ကြီးကြီးက ဘာတဲ့လဲ၊ နင်ဘာလုပ်ရမတဲ့လဲ”

အားမလို အားမရဖြစ်စွာ ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ခါပြီး မေးသည်။ အချစ်ခါးကတော့ သူ့လက်ထဲမှာ အသက်မဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်နယ်။ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိမ်းခါရင်း...

“ပြန်မလာနဲ့၊ ခဏရှောင်နေတဲ့”

မျက်တောင်မခတ်၊ မရှိက်မငိုဘဲ မျက်ရည်တွေသာ တဖြောဖြော ကြွေဆင်းလာသည်။ စူးလက်နေသည့် မျက်ရည်လက်နက်တွေနှင့် ထိုမျက်နှာလေးအား စီးမိုးကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ

ရေနှေးစီးကြောင်းကြီးတစ်ခု ဖြန့်ကျက်သွားခဲ့ကာ...

“ဟုတ်တယ်...ငါတို့ ခဏရှောင်နေတာ အကောင်းဆုံး”

အလိုလို သူမဘေးရပ်ပြီး အတူရင်ဆိုင်ချင်သည့် ဒုက္ခများစွာထဲမှာ သူ့ဆုတောင်းမိတာက...

အချစ်ခါး အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းရန် သူ့ကာကွယ်ခွင့်ရပါစေသား။

* * *

အခန်း (၁၈)

“ကောင်မလေး ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ သိခွင့်ရပြီ ဆရာကြီး၊ အဝေးပြေးကားလက်မှတ် ဝယ်ထားတယ်”

“သူတစ်ယောက်တည်းလား”

ဦးမိုးမြင့်အကြည့်က ဂေါက်သီးလေးမှမလွှဲပဲ မေးသည်။ အနား၌ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ရပ်နေသည့် နက်ကျော်က တလေး တစား ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆရာကြီး၊ သူသွားမှာက မြောင်းမြခရီးစဉ်၊ ဒီညထွက်မယ့်ကားတဲ့”

“မြောင်း...မြ”

အားထည့်၍ ဂေါက်သီးကို လွှဲရိုက်ပြီးမှ ရေရွတ်သည်။

“မြောင်းမြမှာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမျိုးရှိတယ်ဆရာကြီး
ရဲ့၊ ဦးစာနည်ဘက်ကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးစာနည်မိန်းမဘက်က
အမျိုး၊ ကြည့်ရတာ ဦးစာနည်တို့က ဆွေခန်းမျိုးခန်း ဖြတ်ထားပုံ
ရတယ်၊ ကောင်မလေးက ဖအေးနဲ့ ပါတနာဆိုရင် အိမ်ကထွက်ပြေး
တာ အဲဒီကို ပြေးပါ့မလား”

“အင်း...မင်းတွေးတာတွေ တော်လာပြီ နက်ကျော်”

ဂေါက်တံကို တပည့်တစ်ယောက်က လက်ပြောင်းယူ
သည်။ ဦးမိုးမြင့်က ခြေဆန့်၍ ဂေါက်ကွင်းပတ်ရန် ခြေလှမ်းပြင်
တော့ နောက်ပါးက ထီးတော်မိုးက အသင့်။ အရင်က တံရာ
သူကြီးဟောင်းဘဝ၌ ဆေးပင်စင်ယူကာ စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲ
ခြေချတော့လည်း ဦးမိုးမြင့်မှာ ဖန်တီးသမျှ အောင်မြင်ခဲ့သည်သာ။
မျှတသည်၊ စာနာသည်၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု ကင်းရှင်းပြီး
ပြည်သူပြည်သားအပေါ် သစ္စာစောင့်သည်ဆိုသော ဝန်ထမ်းဘဝ
က ကောင်းသတင်းများသည် သူ့အား စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌
နေတစ်ဆူ လတစ်စင်းဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးပေးနိုင်ခဲ့၏။ ကိုယ်က အဖက်
ဖက်၌ အောင်မြင်သူအဖြစ် ရပ်တည်နေသလောက် ကိုယ့်သားသမီး
ရဲ့ ရှုံးနိမ့်ခြင်းကျတော့ ဦးမိုးမြင့်က လူသတင်း လူချင်းဆောင်သော
လေသံတောင် မကြားချင်ခဲ့။

ဦးမိုးစံပေ

“အာကာမိုးမြင့်က ချိန်လိုက်မှဖြင့် ဒိတ်ဒိတ်ကြပဲနော်၊
ဦးစာနည်ရဲ့သမီးကိုတဲ့”

ဒီသတင်းကြားစက သူ့မှာ ခေါင်းရွပ်သွားခဲ့သေးတာ။
တကယ်တော့မည်ကြီး သရုပ်ဆောင်ရဲ့ သမီးဆိုတော့ ဘေးထွက်ဆိုး
ကျိုး ဘာရှိမလဲလို့ သားအတွက် တွေးပူပေးတာမျိုး။ စစ်စစ်ပေါက်
ပေါက် တွေးကြည့်မှ သူ့မှာ ဒီသားတစ်ယောက်သာ အရင်းအချာ။

“သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက
ကျွန်တော့်ကို ပစ်သွားတာ”

ငိုကြွေးချက်မနှင့် ရင်ဖွင့်လာတုံးက မင်းအသည်းနှလုံးချည်
လားလို့ သားကို အပြစ်မတင်ရက်ခဲ့။ ဆေးကျောင်းသား၊ မိဘ၊
မျိုးရိုး၊ စည်းစိမ်၊ လိုတာထက်ပိုအောင် ကြွယ်ဝနေသော သားကို
ငြင်းခဲ့သည့် ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဦးနှောက်စွမ်းရည် မမှီလိုပဲဟု သူ
သဘောပိုက်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ဒီမိန်းကလေးက ရာဇဝတ်မှုကြီး
တန်းလန်းနှင့် ပြေးရသည့်အခြေအနေ။ သားနှင့်လွဲသွားသည့် ပူးစာ
ပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလား။ ပူးစာအလဲကို တည့်မတ်ရန်ပဲ ကြိုးစား
ရမလားနှင့်။

“အမှုအခြေအနေကရော”

“လွတ်လမ်းမရှိဘူး ဆရာကြီး၊ လူတိုက်မှု၊ ပြီးတော့

ဦးမိုးစံပေ

ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်မှုနဲ့”

“ထားလိုက်၊ အမှုတည်ဆောက်ပုံတွေ ငါ့ကို ရွတ်မပြန်၊
ငါသိပြီးသားကွ၊ မင်းပြောရမှာက ငါမသိသေးတဲ့အကြောင်း”

နက်ကျော်က ဆရာအလိုကျ ထမ်းရွက်နိုင်သော အမှုထမ်း
ကောင်းပီပီ...

“ကျွန်ကားအဝါအကြောင်း နားထောင်မလား ဆရာကြီး”

“အင်း...စိတ်တွေဝင်စားသား”

“သူက အခုထိ ဒီမြို့ထဲမှာပဲရှိတယ် ဆရာကြီး၊ ကောင်မ
လေးနောက်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ကောင်မလေးက ပတ်သက်မှု
မရှိဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် စုံစမ်းသလောက် သူတို့က ရန်ဘက်
တွေတဲ့”

“အင်း...ဒါ အာကုအတွက် သတင်းကောင်းပေါ့၊
နေပါဦး ကောင်မလေးက မြောင်းမြမှာရှိတဲ့ အမျိုးဆိုတာ”

“သူ့အမေရဲ့ညီမပါ၊ နာမည်က ဒေါ်စန္ဒာလှတဲ့”

“ဪ...စန္ဒာလှတဲ့လား၊ သော်တာလှရဲ့ညီမပေါ့”

“ဟုတ်...ဆရာကြီး”

ဦးမိုးမြင့်က ပြုံးရာမှ ဟက်ပက်စွာရယ်သည်။ ထို့နောက်

လက်နှစ်ဖက်စလုံး စွပ်ထားသော လက်အိတ်တွေကို ဆွဲချွတ်ပြီး
ထီးမိုးပေးထားသည့် တပည့်ကျော်လက်ထဲ ထည့်ပေးရင်း...

“နက်ကျော်”

“ဟုတ်...အမိန့်ရှိပါ ဆရာကြီး”

“သားဆီ ဖုန်းခေါ်စမ်း၊ ခရီးထွက်ဖို့ရှိတယ်၊ ပြင်ဆင်ထား
လို့”

“ဟုတ်...တခြားရော၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာတွေ
ထပ်ပြင်ဆင်ပေးရမလဲ ဆရာကြီး၊ လေယာဉ်လက်မှတ်”

“မလိုပါဘူး၊ ငါတို့သွားမဲ့ခရီးက နီးနီးလေးပါ၊ မင်းပြော
တဲ့ ဒေါ်စန္ဒာလှဆိုတဲ့သူဆီ”

“ဒါဆို ဆရာကြီးက”

နက်ကျော်ရဲ့မေးခွန်းကို သူမဖြေဘဲ ရှေ့သို့လျှောက်ထွက်
လာခဲ့တာ ပီတိအပြုံးများနှင့်ပါ။ အသက်တစ်ရာမနေရ အမှုတစ်ရာ
ကြုံရတတ်သည်ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း အမှုကို စီရင်ခွင့်ရှိသူတွေမှာ
မိတ်ဆွေများတာ ဘာဆန်းသလဲ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၉)

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

မေးတော့ ကိုယ့်ပဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဆိုပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ပဲ ခေါင်းခါငြင်းခဲ့ပြီးမှ ညည်း
ဘာကို တောင့်တနေပြန်ပြီလဲ အချစ်ခါးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသံ
တိတ် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး မေးမိသည်။ ဟိုင်းဝေးကားတွေရဲ့ ထုံးစံ
အတိုင်း ကားစထွက်ပြီး လမ်းပေါ်ရောက်တာနှင့် အခွေဖွင့်ပြသည်။
ရယ်စရာ ပြက်လုံးတွေနှင့် ဟာသခွေမို့ ခါးထဲမှလွဲ၍ တခြားလူတွေ
ဆီမှ ရယ်သံတွေက တပေးပေး တဟားဟား။ လစ်ဟာနေသော

ဘေးခုံကို ခေါင်းငုံ့ကြည့်မိတော့...

“သွားရမဲ့ခရီးက အဝေးကြီး၊ ပြီးတော့ အဖော်မပါဘဲ ညဘက်ကြီးကို၊ အဲဒါကြောင့် ငါ နှစ်ခုံတွဲဝယ်ထားတယ်၊ နင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီးသွားလို့ရတာပေါ့”

“မှတ်ပုံတင်နဲ့ ဝယ်ရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ခါး စောဒကတက်တော့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ငါ့မှာမည်နဲ့ တစ်ခုံ ဝယ်တာပါ”

“နင် လိုက်လာမလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မေးခဲ့စဉ်က သူ့မျက်နှာက အလိုမကျသလို ဖျတ်ခနဲ ပျက်ယွင်းသွားပြီးမှ...

“နင်က ကျေးဇူးသာ မတင်တတ်တာနော်၊ စေတနာကို စော်ကားဖို့တော့ တွေးတတ်သားပဲ”

သူပြောသလို ခါးက စေတနာစော်ကားသူ ဖြစ်ခဲ့တာ လား။ သွေးပျက်စရာကိစ္စတွေထဲမှ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရတာမို့ ကားပေါ်မှာ ခါး အဝတ်အိတ်တွေ၊ ပိုက်ဆံအိတ်တွေပါ ထားရစ်ခဲ့ ရသည်။ မှတ်ပုံတင်တောင် အိတ်ရှို့လေးထဲ ရောထည့်ခဲ့၍ ပါလာ ခြင်းသာ။ သူ့ခေါ်သွားသော တိုက်ခန်းမှာ တစ်ညလုံး စိတ်အေး

လက်အေး ပုန်းခိုခွင့်ရခဲ့ပြီး ဒီခရီးထွက်ရန်လည်း အနီရင့်ကပဲ စီစဉ် ပေးခဲ့သူ။

“အဝတ်အစားကတော့ နှစ်စုံပဲ လောလောဆယ် ငါ့ဝယ် လာခဲ့တယ်၊ နင်ဝတ်နေကျ စတိုင်(လ်)အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုက်(ဒ်) က တော်မတော်သာ အရေးကြီးတာ”

ပစ်ချပေးသော ဘေးလွယ်အိတ် အကြီးစားထဲမှာ အညို ရင့်နှင့် အနက်ရောင်ကုတ်နှစ်ထည်။ ဝတ်နေကျ စတိုင်(လ်)မျိုး ဘောင်းဘီနှစ်ထည်နှင့် လည်ပင်းပြဲပြဲ တီရှပ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးစား၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားတိုက်တံမှာ အစပြုလို့ ခရီးသွား ရန် တစ်ကိုယ်ရေတကာယ ပစ္စည်းအစုံထဲမှာ Skin care က တကယ့်မှာမည်ကြီးတံဆိပ်တွေပါ ပါဝင်သည်။ ခါးမှာ တစ်ခုချင်း ထုတ်ကြည့်ရင်း အံ့သြဘနန်းဖြစ်ရတာ...

“ဒါတွေကို ဒီအချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ နင်က”

အထင်တကြီးမေးတော့ သူက ခေါင်းမောရယ်ကာ...

“ငါ့အမေရဲ့ ရှေ့ပင်းစင်တာထဲက တစ်စုံ ဆွဲထုတ်ခဲ့ရ တာ၊ ကြည့်ဦး လိုတာရှိရင် ထပ်ပြော၊ ဖုန်းဆက်ပြီး မှာပေးမယ်”

ဒီတော့မှ ခါးမှာ လိပ်ပတ်လည်တဲ့အဖြစ်။

“ကားလက်မှတ်လည်း ဖြတ်လာပြီးသား၊ ဒီည ကိုအာရီ ထွက်မဲ့ကား၊ ပြီးတော့”

မျက်စိရှေ့ရောက်လာတာက အနီရောင်ဖုန်းလေး။ ခါးက နားမလည်သလို အကြောင်ကြောင် မော့ငေးမိသည်။ သူက ဖုန်းကို ခါးထဲ ကမ်းပေးရင်း...

“ဒီဖုန်းအသစ်ကိုင်တော့ အရင်ဖုန်းနံပါတ်က လူသိများ နေတော့ နှင့်အပေါင်းအသင်းကတစ်ဆင့် နင့်ဆီ ခြေရာခံမိသွားနိုင် တယ်၊ ဒီနံပါတ်က နင်နဲ့ငါပဲ သိတာ”

ရင်ဘတ်နားထိ ကြိုးတပ်အိတ်ရှုံ့လေးထဲမှ ဖုန်းကို စမ်းမိ တဲ့အခါ အကွက်စေ့ထောင့်စေ့ စီမံပေးခဲ့သော သူ့ကို ကျေးဇူးတင် စကား သေချာမပြောခဲ့ရသည့်အတွက် ခါးမှာ နောင်တရချင်ချင်။ ဘေးခုံဆီ ခေါင်းငုံ့ကြည့်မိတော့...

“ညအဆာပြေစားဖို့ မုန့်တွေ ထည့်ပေးထားတယ်၊ လမ်းမှာ ကားရပ်ရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ဆင်းစားနေရဦးမယ်၊ ဆင်းတာတော့ ဆင်းနော်၊ တစ်ယောက်တည်းနေတာထက်စာရင် လူအများကြီးရောနေတာ ပိုအန္တရာယ်ကင်းတယ်၊ ကြားလား၊ အရေး

အကြောင်းဆို ငါ့ဆီဖုန်းခေါ်”

မှာတစ်ခါခြေခဲ့တာ ဒီကားမထွက်ခင်လေးကတင်။ အနား မှာ သူမရှိတောင် အရာရာ လုံခြုံအောင် စီမံပေးခဲ့သော ကောင်က လေးအကြောင်း တွေးရင်းက ခါးမှာ ငိုချင်ရက်လက်တို့။ အများသူ ငါကတော့ ရယ်ရလွန်း၍ မျက်ရည်ဝဲနေတာလို့တောင် ထင်ကောင်း ထင်မည်။ ဒီမှာက ဝမ်းနည်းအားငယ်လွန်း၍ ငိုချင်နေတာမျိုးဆို လျှင်...

“ဆရာ...အရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ပိတ်ရပ်ထားတယ်”

“လက်ပြတားနေတယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့သူရှိလို့လား”

“အာ...မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို လမ်းကြိုလိုက်ချင်တာလား”

ရှေ့မှာ ကားဒရိုင်ဘာနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက် ကောင်လေး တို့၏ အချိအချ စကားသံတွေကို ကြားနေရသည်။ ကားတစ်စီး လုံးက ခရီးသည်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် စပ်စုကြသလောက် ခါးက ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို မအိပ်ချင်ဘဲ မျက်ဝန်းတို့ကို မှေးမှိတ် ထားသည်။ မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်ခဲ့မိတာကြောင့် ကိုယ်က တရားခံ

ပြေးအဖြစ် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

“အ...ချစ်...ခါး”

ပီပီသသကြီး ကြားရသော ကိုယ့်မှာမည်။ အိမ်နဲ့ ဝင်ထိုင် လိုက်သော ဘေးခုံက လူရိပ်ကြောင့် ခါးက အလန့်တကြား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့...

“နင်...အနီရင့်”

အခုတင် ကားဂိတ်မှာ လမ်းခွဲပြီးမှ ခါးက သတိတရဖြစ် နေခဲ့သူ။ အခု ခါးရှေ့မှောက်မှာ ရပ်လျက်။ သူကတော့ နှုတ်ဆက် သလို ပြုံးပြရင်း...

“တော်ပါသေးရဲ့ မှီပေလို့”

“နင့်ကားရော”

ကားပြတင်းပေါက်ကို မေးခေါ်ပြသည်။ မှတ်မိလွယ်သော ဂျစ်ကားအဝါရောင်က အေးပြေးကားလမ်းမဘေးမှာ သခင်မဲ့စွာ။

“ဒီအတိုင်းကြီး ထားခဲ့မယ်”

“ပူမနေပါနဲ့၊ သက်မဲ့ပစ္စည်းက သက်ရှိပစ္စည်းလောက် အရေးမကြီးပါဘူး”

မချီမချည်ရပ်နဲ့ပြောပြီး မျက်စိတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ပြ တော့ ခါးက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ မျက်စောင်းရွယ်သည်။ သေချာ တာက ထိုမျက်စောင်းထဲ ဒေါသမသင့်ဘဲ အပျော်ရိပ်စွက်နေခဲ့ပါ လျှင်...

♦ ♦ ♦

အခန်း (၂၀)

“သူပဲဝယ်ပြီး သူစားတာနဲ့ ကုန်တော့မယ်”

ခါးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးပြောတော့ သူက စားလက်စအာလူး
ကြော်ထုပ်ကို သူမဘက် တိုးပေးရင်း...

“ဗိုက်ဆာနေတာလေ၊ ညနေကတည်းက နင်က သွားရမဲ့
သူဆိုပြီး ဦးစားပေး ကျွေးမွေးနေရတာနဲ့ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲ ထင်သ
လောက် မဖြည့်လိုက်ရဘူး”

“ဒါနဲ့များ ရပ်တည်ကြီးနဲ့ ငါ့ကို မှာတမ်းခြွေနေသေး
တယ်၊ အဲဒီကတည်းက လိုက်လာရင် ပြီးရော၊ လက်မှတ်လည်း
ဖြတ်ပြီးသားကို”

“ဪ...နင်က မခေါ်ချင်တဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့လေ၊ သူ့အဆီ အိမ်တည်းမှာစိုးလို့ ပူနေတာများ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ချက်ချင်း ဖြေရှင်းသော သူမကို အနီက အမှတ်မထင် ငေးကြည့်မိသွားသည်။ အနီးကပ်ကြည့်မှ မျက်အိမ်ကျယ်လေးမှာ ဝန်းရံနေသည့် မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီးတွေက မျက်တောင်တစ်ခါခတ်တိုင်း တစ်ခါလှုပ်ရှားသွားပုံက ရင်ဖိုစရာ ကောင်းလှသည်။ အဖြူခံတီရှပ်ပေါ် အနက်ရောင်ကုတ်နှင့် အနက်ရောင် ခြေမျက်စိနားထိရှည်သော စတိုင်ပင်(နီ)အကျယ် လေးကြောင့် သူမက အသွင်လည်းဆန်း၊ အမြင်လန်းစေသည့် ဆွဲဆောင်မှုများစွာနှင့်။ သူမကတော့ အနီ ငေးကြည့်နေတာကို သတိထားမိပုံမပေါ်ဘဲ မမြင်ရသော ညအမှောင်ထုရဲ့ ရှုခင်းတွေကိုပဲ သည်းကြီးမည်းကြီးငေးကာ...

“ငါ့ဇာတ်ရုပ်ကြီးထဲမှာ နင့်ကို မပါစေချင်လို့”

“အဟား...တယ်ကောင်းတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲ”

“နင် မလျှောင်ပါနဲ့”

ဆတ်ခနဲ ဒီဘက်ဆောင့်ထိုင်တော့ အနီက လန့်သွားပုံနှင့်

လက်တကာကာလုပ်ကာ...

“အေး...အေး မလောင်ပါဘူး”

“ငါတကယ်ပြောတာ၊ ဒီပြဿနာက ရှေ့လျှောက်ပြီး ရှင်းလို့တောင် ရပါ့မလားပဲ”

“ရှင်းမရအောင် ရှုပ်နေတာမျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“မတွေ့ဖူးပေမယ့် အခု အကောင်းကြီးကနေ ငါတရားခံ ပြေးဖြစ်တာတော့ နင်မြင်ဖူးပြီမဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ အစောကြီးကတည်းက နင် အိမ်က ပြေးခဲ့တာကိုး”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ” ဆိုသည့် ထောက်ခံရပ်လေးနှင့် ခါးက ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ...

“ဒေါ်လေးကတော့ ရှင်းပေးနိုင်မှာပါ၊ ဒေါ်လေး ယောက်ျားက ရှေ့နေဟ”

“ဒါဆိုလည်း နင့်ကိစ္စကို အဲဒီရှေ့နေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး”

“သူက မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

“ဆုံးသွားပြီ”

အနီက ငါးမုန့်ကြော်အချပ်ကြီးကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးကျိတ် ထည့်ရင်း...

“နင့်ဟာကလည်း ကုလား ကံကောင်းတယ်၊ ကုလား ကံဆိုးတယ်ဆိုတာမျိုး”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ဒေါ်လေးက သူ့ယောက်ျားရှေ့နေထက်စာရင် ဥပဒေကို ပိုတောင်ကျွမ်းသေးတယ်”

“တကယ်လား”

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ မေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ အနီက ကူရှင် ခေါင်းမှီပေါ် ခေါင်းမှေးမှီကာ လက်ပိုက်ရင်း စိတ်မပါတပါနှင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ခါးကတော့ စိတ်ဓာတ်ထက်သန်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“တကယ်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ပါပါက မကြိုက်တာ၊ ဒေါ်လေးက သိပ်လည်တာတဲ့”

ဒီထက်ထူးသော ဂုဏ်ပုဒ်တွေက တစ်ပုံကြီးရယ်။ ပါပါနဲ့ မေမေ့ကို လက်ထပ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်သူက ဒေါ်လေးပါပဲဟု မကြာခဏ ပြောတတ်လွန်း၍ ခါးမှာ နားထဲစွဲနေရသည်အထိ။

“အဟွန်း...လည်လွန်းတဲ့ဘီး ဘာညာဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက မင်းညီမနဲ့မှ ထိုက်တန်တာ၊ ချမ်းသာချင်လိုက်တာ ကျိကျိ တက်၊ အလုပ်ကျ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ဘဲ မိုးနုတ်မင်း ပဲ ဆုတောင်းနေတာမျိုး၊ ပေးပါလိမ့်မယ် ဟိုက၊ ငွေမိုးရွှေမိုးမဟုတ် ဘဲ မိုးကြိုးပဲ ပစ်ချစေးလိမ့်မယ်၊ အပြိုလိုက်၊ အတွဲလိုက်”

ခါး လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှာ အတူလာနေဖူးသော ဒေါ်လေးကြောင့် မေမေနှင့်ပါပါရဲ့ စကားစစ်ထိုးပွဲမှာ ဒေါ်လေး အကြောင်းက မပါမဖြစ်။

“အိမ်လာတဲ့လူက ဘယ်ဟာ မင်းသား၊ ဘယ်ဟာ မင်းသမီးမှန်းမသိ ဖြစ်နေဦးမယ် သော်တာ၊ မင်းညီမပြင်ဆင်ပုံက လစ်မစ်ထားခိုင်းဦး”

ပြောစရာဖြစ်သမျှ ပြောသောအခါ ဒေါ်လေးက မခံမရပ် နိုင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ချော့ပစရာအကြောင်းတရားက မရှိခဲ့။ ပြောတိုင်း မှန်၍ ရှေ့တင်ခေါင်းငုံ့နေပေမဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လက်သီးလက် မေးကန်းတတ်တာ ဒေါ်လေးအကျင့်။

“မနေတော့ဘူး မမ၊ ထမင်းတစ်လုပ် တုတ်တစ်ချက်နဲ့ တော့ အသက်ရှင်နေရတာ မမိုက်ပါဘူး၊ စန္ဒာ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်

မယ်၊ ဟိုမှာ မေမေတို့အိမ်ရှိတာပဲ၊ မေယောက်ျားဆီကသာ စန္ဒာ လုပ်ကိုင်စားဖို့ အရင်းအနှီးတောင်းပေး”

တစ်ခွဲထွက်တာ ခါးတစ်သက်။ ကြီးကြီးကတော့ စကားကြုံတိုင်း ထည့်ပြောတတ်တာက...

“အရင်းအနှီးတောင်းသွားတာ ဒီဘဝတင်မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ကိုင်စားတတ်ရင် နောင်ဘဝအထိပါ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာ၊ ငါ့မောင်ကိုက ကံဆိုးတာပါ၊ အမည်ပေါက် မိန်းမက တစ်ယောက်၊ တရားမဝင် ထောက်ပံ့ပေးရတဲ့ မိန်းမက တစ်ယောက်”

ခါးက မေမေဘက်တော်သားမို့ မေမေဆွေမျိုးဘက်က နာတာ...

“အို...ကြီးကြီးကလည်း အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ မေမေညီမက ခါးရဲ့ဒေါ်လေးပဲ၊ ခါးတို့မှ ကြည့်ရှုဖို့ ဝတ္တရားရှိတာပေါ့၊ ကြီးကြီးမောင်က ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာ”

“ဟဲ့...အဲဒီငါ့မောင်က ညည်းအဖေလေ၊ ငါ့မောင်ချမ်းသာသမျှ ညည်းဥစ္စာတွေလေ”

“ခါး ပိုင်သမျှ ခါး သဒ္ဓါတဲ့သူတွေပါ ဝေမျှချင်တာ”

ကြီးကြီးက ပြောချင်သမျှ ထိန်းချုပ်ထားရသလို နှုတ်ခမ်းကြီး တပြင်ပြင်နှင့်...

“ဝေမျှမနေနဲ့၊ ညည်းရှိသမျှ ပုံချပေးလိုက်”

မေမေ ဆုံးစဉ်ကတော့ ဒေါ်လေးရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ခါးကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်ရင်း...

“ဒေါ်လေးနဲ့ ကွဲသွားတုန်းက ခါးက တကယ့်ကလေးလေးရယ်၊ ကြည့်စမ်း အခုတော့ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လို့၊ ဒေါ်လေးနဲ့ လိုက်ခဲ့ဦး၊ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင်”

လို့ခေါ်တော့ ပါပါက မထည့်ချင်သည့်ကြားမှ ခါးစွတ်လိုက်ဖြစ်သွားတာက မေမေကို လွမ်းတဲ့စိတ် ဖြေဖျောက်နိုင်ရန်အတွက်။ တကယ် ဖြေဖျောက်အောင်လည်း ဒေါ်လေးက ထားခဲ့သည်။ သူမပျော်ရွှင်အောင် အလိုလိုက်ခဲ့တာ အစွမ်းကုန်။ ထို့ပြင်

“ဘာအခက်အခဲပဲရှိရှိ ဒေါ်လေးကို သတိရ သမီး၊ သမီးမေမေ မရှိတော့ပေမဲ့ ဒေါ်လေးက သမီးရဲ့အမေအစား အားလုံးတာဝန်ယူပြီး ကာကွယ်ပေးသွားမယ်”

ကျောထောက်နောက်ခံ သားသမီးမရှိသော ဒေါ်လေးရဲ့ ထိုထိုစကားတို့ကြောင့်...

“ခရီးသည်များခင်ဗျား...ညလယ်စာ စားရန်နှင့် အပေါ့အပါးသွားရန်အတွက် ရှေ့စားသောက်ဆိုင်မှာ နာရီဝက် ရပ်ပါ့မယ်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားရန်နှင့် ကားတံခါးပိတ်ထားမှာဖြစ်၍ အားလုံး ကားအောက်ဆင်းပေးကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်ခင်ဗျား”

ကားနောက်လိုက် ကောင်လေးရဲ့ အသံကြောင့် ခါးက သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ကားကြီးက မီးရောင်စုံထိန်လင်းသော ဆိုင်ကြီးရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ စက်ရပ်ပြီးဖြစ်၏။ အများသူငါ လှုပ်ရှားကြသည့်အထဲ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်က မလှုပ်မယှက်မို့ ခါးက ထဟန်ပြင်ရင်း ငဲ့ကြည့်တော့ မောင်မင်းကြီးသားက ခေါင်းတစ်ဖက် စောင်းကာ အိပ်ပျော်နေတာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်။ ခါးက မျက်နှာလေးကို လှလှပပလေး မဲ့ရှုံ့ရင်း ဒင်းကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ပြောတော့ဖြင့် မိုးလားကဲလားနှင့်။ ခါးကို စောင့်ရှောက်ရန်တဲ့။ အခုတော့သူ စက်တော်ခေါ်နေတာကို ခါးက ပြန်စောင့်ရှောက်နေရတာမျိုးဆိုတော့။

* * *

အခန်း (၂၁)

“ဟွန်း...အဲဒါပဲ၊ စေတနာကို စော်ကားလို့”

“ဘာ”

“ဟ...စွတ်မအော်နဲ့လေ၊ ဒီဆိုင်ထဲမှာ လူတွေအများကြီး

ပဲ”

ပြောလည်းပြော မျက်ရိပ်ပါပြသောရုပ်က မချို့မချည်နှင့်။ ခါး မျက်လွှာတွေ ဝင့်ခနဲ ပြေးကပ်သွားကာ လူအပြည့်ခုံအပြည့် စားပွဲဝိုင်းတွေဆီ အကြည့်ဝှေ့ပြီးမှ...

“ငါ့ကို မအော်စေချင်ရင် နင် မစနဲ့”

“ရော်...စနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဒီက အတည်ပြောနေတာ”

ဆေးလိမ်းပြီးသွားသော ခြေကျင်းဝတ်အား အနီက ပတ်တီးထူထူစ ပတ်ပေးရင်းက မျက်နှာကိုမော့တော့ ဒဏ်ရာ နာကျင်တာ သပ်သပ်။ မခံချင်စိတ်ကြောင့် ရန်လိုခြင်းတွေက တခြားနှင့် သူမမျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရတာ စူးစူးလက်လက်။ အနီက ဟက်ခနဲရယ်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ပတ်တီးစည်းခြင်းကို အဆုံးသတ် သည်။ စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ခုံမြင့်မြင့်ကြီးမှာမို့ အနီက ခုံအောက်ခြေ ၌ ခူးထောက်ထိုင်ကာ ဒဏ်ရာပြုစုပေးနေပုံက အဆေးကကြည့်လျှင် သူမခြေတော်ရင်း၌ ခစားနေရသည့်အတိုင်း...

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဒေါသတွေများလွန်းလို့ နင် အဲဒီလိုဖြစ်တာ”

“ဖြစ်လည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ပြုစုမဲ့ နာ(စ်)က ဘေးမှာ အသင့်ပါတာပဲ”

“အံ...မယ်”

သံရှည်ဆွဲပြီး အနီက ရေရွတ်ပေမဲ့ ချေပစရာစကားက မရှိ။ ခါးက တမင်မေးဖျားကိုပင့်ပြီး ပတ်တီးစည်းထားသော ခူးကို

တနန့်နန့်လှုပ်ပြတော့...

“နင် ကြပ်ကြပ်သတိထား”

မေးဖျားကို လက်သီးကပ်ပြီး ကြိမ်းဝါးသံက ဒေါသ ကြောင့် မဟုတ်မှန်းသိ၍ အချစ်ခါးတို့က စပ်ပြီးပြီးနှင့်။ စားသောက် ဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်တော့ အိပ်ပျော်နေသော အနီအား ဒီတိုင်း မနှိုးချင် တာနှင့် လူတွေအကုန်ဆင်းအောင် စောင့်သည်။ လူအားလုံးရှင်းမှ အေးခဲနေသော ရေသန့်ဗူးထဲမှ ရေတွေကို တစ်စက်ချင်းလောင်းချ ရင်း အနီအား နှိုးစေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရေအေးတွေကြောင့် အိပ်နေရာ မှ လန့်နိုးတာ ကမ္ဘူးရှူးထိုးဖြစ်သွားသည့် အနီအား ကြည့်ကာ သူမ ရယ်မောမဆုံးခဲ့။ ပြီးတော့ လှောင်ရိပ်သဲ့သဲ့နှင့် ပြောခဲ့တာက

“ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်က သားရည်ကျတဲ့အထိ အိပ်ပျော် နေရင် အလုပ်ထုတ်မှာနော်”

ဆိုတော့...

“ငါအိပ်နေရင်း သားရည်မကျတတ်ပါဘူး”

“နင်မြင်တာမှတ်လို့၊ မအိပ်တဲ့လူက အကုန်မြင်ရတယ်”

သူမက ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ပြောတော့ အနီမှာ နှုတ်ခမ်း ပါးနားတွေစမ်းပြီး ဇေဝေဝေဖြစ်တုန်း ကားပေါ်က ဦးအောင် ခါး

ဆင်းခဲ့တာပင်။ သို့သော် ညမှာကြီးလည်းဖြစ်၊ မကျွမ်းကျင်သော နယ်မြေပေါ် ခြေအချမှာ ခါးရဲ့ ပင်(န်)ဆယ်(လ်)ဟီး ပျံ့ဒေါက်က ခဲသေးသေးလေးပေါ် နင်းမိကာ ခြေကျင်းဝတ် လိမ်ထွက်သွားပြီး

“အ”

“ဟိတ်”

နောက်မှ ဆင်းလာသော အနီသာ ဆွဲမထိန်းပေးခဲ့လျှင် မညီညာသော မြေပြင်ပေါ်မှာ အချစ်ခါးတို့ အဝတ်စုတ်လေးနှယ် ပုံအိန္ဒြေခေါက်ကျသွားနိုင်သည်။ ပြေးလွှားကြသော ညက ရခဲသည့် ဒဏ်ရာက အကင်းမသေသေးဘဲ ထိုဒဏ်ပေါ် ထပ်မီသလို ဖြစ်တာ ကြောင့် ဒီတစ်ကြိမ် နာကျင်မှုအား ခါး လျစ်လျူရှုမရတော့။ အနီကပင် ဖေးမထိန်းခေါ်လာတာ ဆိုင်ထဲအထိ။ ဒီထဲရောက်ပြန် တော့လည်း ဒဏ်ကြေဆေးတွေ ပြေးဝယ်။ ပတ်တီးလိပ်တွေနှင့် ချက်ချင်း သူနာပြုဘဝသို့ အရှင်လတ်လတ် ကူးပြောင်းခဲ့တာမို့

“လူကြီးကို စော်ကားရင် အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်”

စကားသံက ဘေးနားမှ ထွက်လာတာမို့ အနီရော ခါးပါ ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ခါးတို့နားရပ်ပြီး ပြောသူက အသက် ငါးနှစ်လောက်သာရှိမည့် ကလေးလေး။ ပါးဖောင်းဖောင်းမှာ ဆံပင်

တိုထောင်ထောင်နှင့် အဝတ်အစားရော အသားအရည်ပါ ဖြူမွှေး နေသဖြင့် အဆင့်အတန်းရှိသော မိသားစုဝင်ရဲ့ ကလေးမှန်း သိသာ လှသည်။ ခရီးသွားတစ်ဦးဦးရဲ့ ကလေးဖြစ်မှာလို့ တွေးသောစိတ် မဆုံးခင်မှာပဲ ကလေးက ခါးခြေထောက်ဒဏ်ရာကိုတစ်လှည့် အနီ ကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဦးဦးပြောတာ မှန်တယ်၊ တိတိက လူကြီးကို စော်ကား လို့ လူကြီးစကား နားမထောင်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာ”

“အဟား...ကလေးက သိလှချည်လား၊ မှန်တာတွေပဲ ပြောတတ်တာ ကလေး အလိမ္မာပေါ့ကွ”

သူတက်မှ စစ်ကူရသွားသည့်နှယ် အနီက ကလေးပါး ဖောင်းဖောင်းလေးကို မနာအောင် ဖွဖွဆွဲပြီးပြောတော့ ခါးက မကျေ မနပ်နှင့် အနီအား မျက်စောင်းရွယ်ရင်း...

“ကလေးကလည်း သူနဲ့တိတိက ရွယ်တူပါ၊ သူက လူကြီးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ယောက်ျား မိန်းမမှာ ယောက်ျားလေးက အသက်တူလည်း ပါဝါပိုမြင့်တယ်တဲ့၊ သားမေမေ ပြောဖူးတယ်”

“ဝိုး”

သံသေးသံကြောင်နှင့် အနီက ထအော်ပြန်သည်။ ခါးက
မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်စွာနှင့်...

“အံ့မယ်...ဘယ်နေရာမှ ပိုမမြင့်ဘူး၊ အတူတူပဲ”

“မတူပါဘူး၊ သားတို့ ဘုန်းကြီးဝတ်ရင် တိတိက
ကန်တော့ရမှာကို”

“ဝိုး...ဘရာဇို”

“ဘာ ဘရာဇိုလဲ၊ အနီရင့်နော်”

“အောင်မာ...အချစ်ခါးနော်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခါးထောက်ပြီး ရန်စောင်နေ
ဆဲမှာပဲ...

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဒီကလေး ကြည့်စမ်း၊ မုန့်မစားဘဲ သူများ
အတွဲကို သွားရှုပ်နေတယ်၊ ဒက်ဒီကြီးရေ ဒီမှာ ရှင့်သားကို ခေါ်ဦး”

ကလေးနှင့် မျက်နှာပေါက်ချင်း ဆင်လှသော အစ်မကြီး
က ဖုန်းပြောရင်း သူမသားပါ ဆွဲခေါ်ကာ ခါးတို့ကို တောင်းပန်
သလို ခေါင်းညိတ်ပြီးပြသွားသည်။ အနီက တလိုက်တလှဲ ပြုံးပြ
နိုင်ပေမဲ့ ခါးကတော့ ရင်ခံသွားသော စကားကြောင့် အိလည်လည်
အပြုံးက မဲ့တဲ့တဲ့ဖြစ်နေမလား။ ကြည့်ဦး...ပြောသွားပုံက။ သူများ

အတွဲကိုတဲ့။

ဟွန်း...တွဲစရာလား။ ဒီမစိုမခြောက်ကို။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၂၂)

“ကားက ဘာလို့ရပ်သွားတာလဲ”

ခါးက ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ်သွားသော ကားကြောင့် မကျေမနပ်နှင့် ထအော်သည်။ အနီကတော့ အကျအန အိပ်ရန် နေရာယူပြီးသားမို့..

“မတ်တပ်လေး ဘာလေး ထရပ်ပြီး စပ်စုကြည့်စမ်း၊ မိန်းမတွေရဲ့ မွေးရာပါပီအေရ”

“အောင်ဗာ...ဘာမွေးရာပါ ပီလေ၊ နင်တို့လည်း မွေးရာပါ အချောင်နီချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ငါစပ်စုတာ ကပ်နားထောင်ဦးမလို့ မဟုတ်လား”

“အချောင်ခိုစိတ်မရှိလို့ နင့်နောက် လိုက်လာတာပေါ့”

“နင်လည်း ဒါဆို စပ်စုတယ် ဘာညာမပြောနဲ့”

နှစ်ယောက်သား တကျိတ်ကျိတ်နှင့် ရန်ကြောင်းကျနေ သဖြင့် ပြင်ပလောကနှင့် ခေတ္တအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသော အချိန်မှာပင်...

“စစ်ဆေးရေးနဲ့တူတယ်”

“ရဲတွေဟဲ့၊ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ”

“တို့ကားကို စစ်မယ်ထင်တယ်”

အသံတွေ ညံညံစိစိနှင့်အတူ ကားပေါ် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ တက်လာတာ တွေ့ရသည်။ အနီနှင့်ခါးမှာ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ မကျေလည် ခြင်းတွေ ဒီနေရာမှာပဲ ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိတာ ဖျတ်ခနဲ။

“ခရီးသည်များ မှတ်ပုံတင်လေးတွေ ထုတ်ထားကြပါ ရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်ခင်ဗျား”

မှတ်ပုံတင်။ ခါး နားထင်ကြီးနှစ်ဘက် ဘေးသို့ကားထွက် သွားကာ လူက ထူထူပူပူကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းနားပန်းကြီး သည်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား ခါး မသိ။ မကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုက

သူမနောက်သို့ အရိပ်သဖွယ် ပါလာခဲ့ပြီလား။ ခါးအကူအညီ တောင်းသလို အကြိုက်တောင်းခံလိုနှင့် အနီမျက်နှာကို ငဲ့ကြည့် မိတာ အားကိုးတကြီး။

“နင် မှတ်ပုံတင်မပြနဲ့”

အနီက နှိုးထိုးသတ်ပေးသည်။ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်က ခါးတို့ထိုင်ခုံရှေ့သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က”

ရဲတပ်၊ လက်မှတ်ဝယ်စာနားက ပြထားပြီးသားပဲ”

တိုင်ပင်ဆွေးနွေး မပြီးခင်ပဲ ခါးတို့ခံစားသို့ အရိပ်တစ်ရိပ် ထိုးကျလာပြီး

“ညီလေးနဲ့ ဒီကညီမလေး မှတ်ပုံတင်လေး”

ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်တော့ ပါတယ် အစ်ကို၊ သူက တော့”

စစ်ဆေးရေးအရာရှိရဲ့ မျက်ဝန်းက ခါးထံ ဒိန်းခနဲရောက် တာနှင့် ခါးရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ထမြည်တာ အကျယ်ကြီး။ မျက်လွှာပဲ ချပစ်ရတော့မလိုလို၊ ရင်ဆိုင်ကြည့်ဖို့လည်း အားမရှိတော့တာမို့ ထိတ်လန့်ခြင်းမျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်ကာ အနီထံ။ ထိုခဏ

မှာပဲ ခါးတို့ရဲ့ ဘေးခုံမှ...

“နိုးပြေးလာကြတဲ့ စုံတွဲတို့ပါတယ် အရာရှိမင်းရဲ့”

အနီက မျက်နှာငဲ့ပြီး ကြည့်တော့ စားသောက်ဆိုင်ထဲတန်း
က ကလေးလေးရဲ့မိခင်။

“အေးဗျ...ကျွန်တော်တို့ နိုးပြေးတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ
အမျိုးသမီးမှာ မှတ်ပုံတင်မပါဘူး၊ ကမန်းကတန်းရယ်၊ အမြော်
အမြင်ရှိတဲ့ မိဘတွေက သိမ်းထားတာရယ်ကြောင့်လေ”

ဘေးက အမျိုးသားကပါ ဝင်ပြောမှ အရာရှိမင်းရဲ့ မျက်နှာ
က ချက်ချင်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်သွားပြီး...

“အဟွန်း...ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါမျိုးစုံတွဲတွေ ကြုံနေ
ကျ၊ ဟေ့...မောင်ဖြိုး၊ အဲဒီဘက်တန်း၊ မင်းစစ်ပြီးရင် ဆင်းနဲ့တော့”

တပည့်ဖြစ်သူကို အစိန်လှမ်းပေးသည်။ ပီအေမီမှ ရင်ဝသို့
ဆိုတက်လာသော ထိတ်လန့်ခြင်းအလုံးကြီးက လျော့နေ ပြန်ကျမယ်
ကြံရုံရှိသေး...

“ဒါနဲ့ ညီလေး”

“ဗျာ”

အရာရှိက နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လှည့်လာပြီး

“ရှေ့က မြို့ရောက်ရင်တော့ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်
ထိုးလိုက်ကြဦး၊ ဒီတိုင်း နိုးပြေးလာပေမယ့် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့မှ
ဥပဒေအရ ဘောင်ဝင်တာဆိုတော့”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“အေး...အေး၊ လမ်းခရီးမှာ ဖြောင့်ဖြူးပါစေကွာ”

ရဲအရာရှိက အနီပန်းကို ခပ်ဆဆမှတ်ရင်း တောင်းဆိုခြင်း
ပေးသွားသည်။ အနီမှာ ပီအေမီကို ပြည့်ရကောင်းပျိုး မပြည့်ရကောင်း၊
နိုး ခြံ၊ စားခန်းဝင်နေချိန်မှာ ကားကြီးက ခရီးဆုံးအထိသွားရန်
တရွေရွေ ထွက်ခွာမပြုလေပြီ။ မြို့သို့ဝင်ရန် နီးကပ်လာတိုင်း သူတို့
နှစ်ယောက်ရဲ့ ခွဲခွာချိန်က အစပျိုးပြောလာပြီမို့ စိတ်မော့ခြင်း။
စိုးရိမ်ခြင်းတို့ကြောင့် အနီ သူမအပေါ် ရိုးသားမှု မရှိတော့ပြီလား။

* * *

တော့ ဒီအချိန်ကြီး ခြံဝမှာ သွားအော်ရမှာ၊ အားနာစရာ”

လက်ဖဝါးအချင်းချင်း ပွတ်လိုက်၊ လည်ပင်းပွတ်လိုက်
နှင့် နှံ့နှံ့မဲ့မဲ့လေး ပြောလာသော သူမကြောင့် ကားဂိတ်ဝင်း
အတွင်း မိုးလင်းပေါက်ဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်
ခဲ့တာ ခါးတညောင်းပင်။

“အလင်းရောင်သမ်းတာနဲ့ သွားမယ်ဟာ၊ ဒီမှာ အကြာ
ကြီး ထိုင်ရတာလည်း ဟိုကကြည့် ဒီကကြည့်နဲ့၊ ငါတို့ပဲထိုင်တာ
ဘယ်သူမှ အဲဒီလောက်အထိ မနေကြဘူး”

မနက် ငါးနာရီထိုးတာနှင့် ဆိုင်ထဲကထွက်ရန် တာစူနေ
ခဲ့တာကြောင့်

“ဟို...ညောင်ပင်ကြီးဆီ ပြေး”

အနီက အော်လည်းအော်၊ တကယ်ပြေးရန်လည်း ခြေလှမ်း
ပြင်သည်။ မိုးကြီးလေကြီးသည် တခေါ်ခေါ်မြည်သံပေးကာ ရွာ
ချရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိပြီ။ ခါးက အနီ ညွန်ပြရာကို အစီပြေး
လိုက်ရန် စိတ်ရှိတိုင်း ခြေလှမ်းတွေက မသွက်လာ။ ပတ်တီး
စည်းထားသော ခြေထောက်သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လှုပ်ရှားတိုင်း
အသည်းခိုက်တော့မတတ် နာကျင်မှုကြောင့်

“အ”

ပြေးသောအချိန်နှင့် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုးနှင့် လဲကျ
တော့မည့်အခိုက် အော်သံကြောင့် အနီ နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်သောအခါ

“ဟေ့...အချစ်ခါး”

မြေပြင်နှင့်မိတ်ဆက်တော့မည့် သူမအား ချိုင်းနှစ်ဖက်က
ဆီးကြိုထိန်းပွေတာကြောင့်

“အမေ့...အနီရင့်”

မိရာကို ဆွဲဖက်ထားရတာမို့ ခါးက အနီကျောပြင်အား
မိမိရရ သိုင်းဖက်ရင်း။ ရင်ဘတ်ချင်းက နီးစပ်ကာ ကြားလေ
မသွေးနိုင်သည့်အဖြစ်ကို သတိမထားမိဘဲ ခါးက ရယ်ရယ်မော
မောနှင့်

“နင့်လက် မြန်ပေလို့ပဲ”

“နို့မို့ ရှုံတွေ အကုန်ကျွတ်မှာ”

တစ်ယောက်က ရင်ခွင်ထဲမှ မော့မော့လေးပြောသည်။
တစ်ယောက်က ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းငုံ့ပြီး စကားကိုဆက်သည်။
တခေါ်ခေါ်နှင့် ရွာချသော မိုးရေစက်တွေက အနီမေးပျားမှတစ်ဆင့်

“အို...အိုရင့်၊ ခေါ်ကိုသွတ်ဦး” ဟု ခေါ်ဆိုသော အသံသည်
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသော ရွက်များအတွင်း
မှ ခါးက ရုန်းသည်။ “...ခါးရင်...လှေ...”

ထိုစဉ်က “တောရီး” မှလွန်၍ မြို့မှထွက်ခွင့်ရသလိုမိမိနဲ့အိမ်မှ
ဖက်ထားသော လက်တွေကို ဖြတ်၍လည်း အနီးက ဖောက်ဆွဲ
လွှဲကာ တောင်းပန်ကာ “ဒီအိမ်... မဆင်”

“ငါ့နှင့် ထပ်လဲသွားမှာမို့လို့” ဟုသွားမိ
တဆက်တည်း ပြောရင်းသည်။ ခါးထုတ်ထားရင်းတောထဲသို့
သွားသောအခါ အောက် ဝင်ခိုရင်း မိုးရေကြောင့် အသံများကြား
မှ လူက ပူထူနေတာပဲ အမှတ်ရသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း အေးအေး
မကြည့်ရဲဘဲ ဖျတ်ခနဲ ခိုးကြည့်တော့ ခြုံငုံသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ
နှင့် ခလုတ်တိုက်မိသည်။

ပြင်ဆင်ပြီး“အို”မခံရဘဲ မှတ်ပုံတင်ပြီး ကလောင်ယူနစ်က
။ပြင်ဆင်ထားရန်ကောင်း၊ ဖျက်သုတ်ခြင်း၊ ရှိမ်းချပ်ခြင်းစွာ
ိုင်မှုရှိကြပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် အချို့မှာ အချို့သော အချို့သော

ချစ်ခွန်းငြိတဲ့အချစ်လှ

အရောက်ပို့ပစ်လိုက်သလိုရှိရကာ

“ဟင့်အင်း...အနီရင့်”

ငြင်းဆန်သံတိုးတိုးလေးက လေကြီးမိုးကြီးထဲ ကွယ်
ပျောက်တိမ်မြုပ်သွားသည်။ တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင့်ခုန်နေသော အနီ
ရင့်ခုန်သံတွေက သူ့ရင်ဘတ်မှတစ်ဆင့် သူ့မရင်ဘတ်ဆီ ကူးစက်
လာကာ အနီနှုတ်ခမ်းပါးတွေက ပိုမိုအရောင်ရင့်လာသော သူ့မ
ပါးပြင်ဆီ။ ပြီးတော့ နှာတံကော့ကော့လေး။ မျက်ခွံမို့မို့လေး
အပါအဝင် နီးမြန်းနူးညံ့သော နှုတ်ခမ်းသားတွေအထိ အစီအစဉ်
မကျခဲ့။ အနမ်းနဲ့ ကျူးကျော်ခဲ့ပေမယ့် ရင့်ခုန်သံတွေ စည်းချက်
ညီခဲ့တာ အနီကိုယ်တိုင်အသိဆုံး။

✱ ✱ ✱

အခန်း (၂၄)

“ဆောရီး”

မှန်ကန် ပြန်ခြင်နေရသော ကိုယ့်မျက်နှာပြင် အပိုင်အခဲ
တွေက ပိုမိုတင်းမာသွားတာ ခါး တွေ့နေရသည်။

“ငါ...ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

စိတ်တိုင်းကျ ဒီမျက်နှာပေါ် ဒင်း အနမ်းတွေနှင့်ခြေမှု
ပြီးမှ ခါး ရရှိတာက တောင်းပန်ခြင်းတဲ့လား။ တောင်းပန်ခြင်း
တွေ ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ ခါးမသိခဲ့ပေမယ့် အလွယ်တကူခြေယူ
ပြီး အလွယ်တကူ တောင်းပန်ခြင်းမျိုးက...

“ဒေါက်...ဒေါက်...သမီးရေ ခါးလေး”

“ဟုတ်”

အခန်းတွင်းမှ အသံပြန်ပြုတော့ ဒေါ်လေးက တံခါးဖွင့်ပြီးဝင်လာသည်။ လက်ထဲမှာ ဗန်းနှင့် အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော စားကောင်းဖွယ်ရာတွေဆိုတာ အနံ့ခံကြည့်ရုံနှင့် သိသာလွန်းပါသည်။

“ကြည့်စမ်း...ရေချိုးပြီးတာတောင် အဝတ်အစားမလဲရသေးဘူးလား”

“ဆံပင်တွေ မခြောက်သေးလို့ ဒေါ်လေး”

ပေးမိပေးရာ ဆင်ခြေပါ။ တကယ်တမ်းတော့ မှန်ထဲကိုယ်တိုင်မျက်နှာကိုယ်ကြည့်ပြီး ဖြစ်ခဲ့သမျှ အတွေးအခေါ်ပြန်နေခြင်းဆိုလျှင်... ဒေါ်စန္ဒာက ခုံပုလေးဆွဲပြီး လက်ထဲကိုင်လာသော ဗန်းကိုတင်သည်။ ထို့နောက် အနီရောင်ယာကြိုး ဆွဲထုတ်လာပြီး မွေးနေ့ခွင့်အခါက ဆံပင်သာတိုတာ ဆံပင်အဆားက ထူတယ်လို့ သတိရမိနေကြရင် အနီရောင်ယာသုံးမှ ရမှာပေါ့။ ဒေါ်လေးလှုပ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့”

“ကဲပါး... ငြိမ်ငြိမ်နုနု၊ ပြီးရင် ကော်ဖီသောက် မနံ့စား

ပြီး စကားလိုက်၊ အလယ်စာ စာပြီးမှ ဒေါ်လေးနဲ့သမီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော”

“ဟင့်အင်း... ခါး အခုပဲဖြောင့်ဖြောင့်စား ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေး လှုပ်ရှားမှုက ဖျတ်ခနဲရပ်သွားတာကို မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ခါး မြင်နေရသည်။ အိမ်နေရင်းကို ဆွဲသားသံလောက်စံအနီရဲ့ရဲ့၊ အနီပေါ် အနက်ပွင့်တွေပါသော စကတ်က “ခြေမျက်စိပုံးထိ ရှည်ပေမယ့် ခါးမျက်စိထဲ ဘာကိုအမြင်ရှိဦးနေမှန်းမသိ။ နှုတ်ခမ်းသားအပြည့် ဆိုးဆေးတင်ထားတာလည်း အနီရင့်ရင့်မို့ပါပါ ပြောခဲ့သော မင်းသားရှုံးအောင် အလှူကြိုက်တယ်ဆိုသည့် စကားကို ထောက်ခံချက်ပေးရတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

အနေပေးလို့ အတွေ့ကျသွားပေမယ့် မစိမ်းကားသော ဆက်ဆံရေးတွေထဲမှာ ခါး ပြုန်းခိုင်းကြီး ရောက်ချလာမှာကို ကြိုသိနေတဲ့အတိုင်း။ ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းက အသင့်ဆို နေရာခါးက အတွေးကွန်ရက်တွေ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ကျက်နေပြီး ခုရင်ဘတ်နဲ့ မှောက်တက်လာအောင် သက်ပြင်းရှိုက်ကာ နေရာပါးလေး ဆိုအေးသော ခုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲပြောင်းထိုင်ရင်း

“စကထိုင်ပါဦး ဒေါ်လေး”

ပြောလို့သာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ ဒေါ်လေးမျက်နှာက သူမ အပေါ် အလေးတယူမရှိမှန်းလည်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဂရုမစိုက် တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်။

“ခါး ရန်ကုန်မှာ ပြဿနာအကြီးကြီးနဲ့ ကြုံလာလို့”

“ဒေါ်လေး မသိဘူးလို့ ထင်နေလား ခါးလေးရယ်”

“ရှင်”

အဲဒါကြောင့် မျက်နှာတွေ ပျက်စီး ပင့်တက်သွား သည်။ စူးစမ်းလိုခြင်းတွေနှင့် ဒေါ်လေးမျက်နှာပေါ် အဖြေရှာ တော့ ဒေါ်စောက နှုတ်ခမ်းတွေဖွင့်ရင်း လှလှပပလေးရယ်ရင်းက ခါးလက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ရင်း

“သမီး ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေး ကာကွယ်ပေးမယ် လို့ ပြောခဲ့တာတွေ မေ့သွားပြီလား”

အဲဒါကြောင့် မကုန်နိုင်ဘဲ ခါးက မဝံ့သက်နေတုန်း ဒေါ်လေးကတော့ ပြောချင်ရာ ဆုံးခန်းတိုင်ရန် ဧကားကိုဆက်၏။

“မမ မရှိတော့ပေမယ့် သမီးကို ဒေါ်လေး မျက်နှာလွှဲ ပြီး ထားခဲ့တာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ဒေါ်လေးက”

“အားလုံးကြားထားတယ်”

“ရှင်”

တစ်ခါ ထပ်ရှင်းရပြန်ပြီ။ ကြည့်စမ်း...ကိုယ် ဖုံးဝှံ သိုသိပ်နိုင်လွန်းပြီ ထင်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့..

“မမီးရိပ်ပါနဲ့ သမီးနဲ့ ဒေါ်လေးက သမီးသတင်းတွေ အမြဲအားစွန့်နေခဲ့တာဆိုတော့ သမီး ရန်ကုန်မှာ ကားကိုက်မှုဖြစ် ခဲ့တာ ဒေါ်လေး သိတယ်”

“ဟင့်အင်း...ဒေါ်လေး။ အဲဒါ ခါး လုပ်တာမဟုတ် တဲ့”

ဒေါ်စောရဲ့ မျက်နှာအညိုရောင်ရောင်က ခပ်ကွေးကွေးအပြစ် တွန့်ကုတ်သွားပြီး

“ဒါပေမဲ့ သမီးကားကို အဲဒီနေရာမှာ တွေ့တယ်ဆို တာ...”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခါးကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ခါးက ကူညီမလို့သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့လူက မသေ မချင်း တက်ကြိတ်ပြီးမှ...”

“ဘယ်လိုကွဲ့” “ကားဟင်္ဂါဒေ ခိုဉ်း”

ကြားထားသော သတင်းနှင့် သိရှိသောအကြောင်းတို့က တူမယောင်နှင့် ကွဲလွဲနေသည်။ ဒေါ်စန္ဒာက ခါး တိုက်ခုံခင်းသမျှ ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပြီးမှ အဆုံးသတ်ကျ ပြီးသွားနိုင် ပြီး ခါးကိုဆွဲဖက်ကာ ကျောပြင်လေးကို ဂွတ်သစ်နုစိပ်မိုးရင်း ခေါ်လေးမိလ ကားဟင်္ဂါဒေ ပြီးမိလ နှိပ်မိရိုးရိုး”

ဒေါ်စန္ဒာ ဆို သမီး စာမေးပွဲနဲ့တော့၊ သမီးလုပ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်မှ မဟုတ်တာ၊ မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့ရပေမယ့် ဥပဒေဆိုတာက ဒီလို တရားမဝါလို့ လက်ညှိုးထိုးဖွတ်ရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး သမီး၊ ခိုင်မာတိကျတဲ့ သက်သေအထောက်အထားက လိုအပ်သေးတာ ကိုး၊ ဂွေးဥပဒေ ကိစ္စနဲ့တော့ သေချာပုံစံကျ ပြောမိလ

“ဒီတော့ ခါး ဘာလုပ်ရမလဲ ဒေါ်လေး” “ငါ့အတွက် ဒေါ်လေးရင်ခွင်မှခွာပြီး ခါးက မျက်နှာညိုညိုနှင့် မေး သည်။ ဒေါ်စန္ဒာက တူမလေးရဲ့ နားသယ်စက ဆံပင်တွေကို နားနောက်ထိုးညှပ်ပေးရင်း

“ဥပဒေကို နားလည်သူတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို လူရမှာ ပေါ့ သမီးရဲ့၊ အဲဒီအတွက် ဒေါ်လေး အားထုတ်စိစစ်ပါ့မယ်၊ အခု

လောလောဆယ် လိုအပ်တာ သမီးလေး နားလိုက်ဖို့ပါ၊ ကဲ...ကဲ... အဝတ်အစားလဲ၊ မုန့်စားပြီး တရားတမောနားလိုက်၊ ဒေါ်လေး စီစဉ်စရာရှိတာ သွားစီစဉ်မယ်”

ဒေါ်လေးအမိန့်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်နာခံရင်း ရင်ထဲရှင်း သွားတာကြောင့် စိတ်က အလိုလိုမြူးကြွလာရသည်။ အဝတ် အစားလဲပြီး ဗိုက်ပြည့်သွားတာနှင့် ခရီးပန်းသောဒဏ်က တစ်စခန်း ထလာပြန်၏။ ခါးက ခုတင်ပေါ်လှဲပြီး ခြေဆန့်လက်ဆန့်ပြုချိန် မှာပဲ တီခနဲ အသံလေးက ခါးအိတ်ထဲမှ ထွက်လာတာဖြစ်သည်။ မက်ဆွေချ်ရောက်ကြောင်း အချက်ပေးသည့်အသံ။ ခါးက မွေ့ရာ ပေါ် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လိုမှရင်း ခုတင်တစ်ဖက်စွန်းဆီ ရောက်နေ သည့် အိတ်ကြီးကို လှမ်းယူကာ အထဲမှဖုန်းကို နှိုက်၏။ မက်ဆွေချ် က အနီထဲမှ

“စိတ်ဆိုးပြေပြီလား၊ မပြေသေးလည်း ငါ တောင်းပန် တယ်”

ခါးက နှုတ်ခမ်းကို ဟိုမှဒီ ဘောင်ဘင်ခတ်အောင် မဲ့ရွဲ ပြီးမှ စာကို ဆက်၍ဖတ်သည်။

“ငါ ()တည်းခိုခန်းမှာရှိမယ်၊ မနက်ဖြန်ညကား

နဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းမယ်၊ ရှောင်ရုံရင် နင် ဆက်သွယ်လို့ရအောင်”
ခါးက ဖုန်းထဲမှ ဆုံးသွားသောစာကြောင်းကို ကြည့်
ရင်း

“နင်နဲ့ဆက်သွယ်မှ ရှောင်ရုံမှာ၊ သဘောပေါက်”

ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောမိတာ တစ်ကိုယ်တည်း။ အိပ်ရာပေါ်
ဒီတိုင်းလှဲချတော့ သတိမရပါဘဲ အတွေးထဲပေါ်လာတာက နီမြန်း
ပါးလှသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့်၊ နွေးထွေးလာသော သူမနှုတ်ခမ်း
တို့အား လက်ဖမိုးနှင့် ဖိကပ်ထားရင်း အချစ်ခါးက ရင်ခုန်သံ
များနှင့် ရန်ဖြစ်၍ကောင်းဆဲ။

✧ ✧ ✧

အခန်း (၂၅)

“သမီး...ဒါက အန်ကယ်ဦးမိုးမြင့်တဲ့၊ သမီးအခက်အခဲ
တွေက လွတ်မြောက်ဖို့ အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်တဲ့သူ
ပဲ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်၊ ခါးက အချစ်
ခါးပါ”

ထိုင်နေရာမှ တရှိတသေနှင့် ခါးက ထနှုတ်ဆက်သည်။
ခါးတို့တွေကြသောနေရာသည် ဒေါ်လေးရဲ့ ဧည့်ခန်းမဟုတ်သလို
ခမ်းနားတင့်တယ်သော နေရာတစ်ခုလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်လေး
ရဲ့ လက်ပါးစေ့တွေ မနက်ကတည်းက ရှင်းလင်းပြင်ဆင်နေခဲ့တာ

အိမ်ကြီးရဲ့နောက်ဖေး၊ ခြံနောက်ဘက် မြေကွက်လပ်ကိုပါ။ ဒီအိမ်ကြီးက တိုက်ခံနှစ်ထပ်မှာ အပေါ်နဲ့အောက်က ထောင့်မှန်စတုရန်းကျကျ။ အပေါ်ထပ်ဝရံတာကလည်း တနံတလျား ရှည်ကာ တခြားသောအိမ်တွေလို ဝရံတာရှေ့သို့ထုတ်တာ၊ နောက်သို့ ဆုတ်ထားတာမျိုးမရှိဘဲ အောက်ထပ်တံစက်မြိတ်နှင့် ကွက်တိမ့်ရှေ့ခေတ်အိမ်ဟောင်းကြီးမှန်း သိသာလှ၏။

ခြံကြီးထဲမှာတော့ ရှေ့မျက်နှာစာရော ဘေးနှစ်ဖက်ပါ မြေပိုတွေရှိပေမယ့် နောက်ဖေးဘက်ကတော့ ဒီလောက်အထိ ကျယ်ဝန်းသည်မထင်ရဘဲ ရောက်ဖူးကြည့်မှပင် စားပင်ကြီးတွေနှင့် အုပ်ဆိုင်းကာ အရိပ်ရ၍ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိမည့်ပုံ။

ခါးသည် ရှေ့မှ ကိုယ့်အခက်အခဲတွေ ဖြေရှင်းပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထက် ဒေါ်လေးရဲ့ခြံကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသည့်စိတ်တွေကို အသာထိန်းရင်း ဦးမိုးမြင့်ဆိုသူထံ အကြည့်ကိုပို့သည်။ ဒေါ်လေးကတော့ ခါးတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီးကတည်းက အနားမှာမရှိတော့။

“အချစ်ခါး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီနာမည်ကို အန်ကယ် ရန်ကုန်မှာနေကတည်းက ရင်းနှီးနေခဲ့တာ”

အံ့သြခြင်းမျက်လွှာတပင့်က ဝင့်ခနဲ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ အသားဖြူဖြူမှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းပုံရကာ မျက်နှာချိုပေမယ့် ခါးက ထိုလူကြီးရဲ့ဥပမိအား ဘယ်နေရာမှာ မနှစ်ခြိုက်စေလဲ မသိ။ စိတ်ထဲမှာ ပုံပြီးအားကိုးမရတာ အလိုလိုခံစားမိနေသည်။ ဦးမိုးမြင့်ကတော့ လက်ဝိုက်ကာ ခါးဆန့်မှီရင်း

“လူချင်း မတွေ့ဖူးပေမယ့်ပေါ့လေ”

“ခါးကတော့ အန်ကယ်ကို အခုမှ...”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဦးမိုးမြင့်က ခေါင်းတညိတ်နှင့် ပြုံးပြပြီး ထိုအပြုံးက ချက်ချင်းရုပ်သိမ်းသွားတော့ မျက်နှာပြင်က အေးစက်စက်အသွင် ပြောင်းသွားပြန်၏။ ခါးက နာခေါင်းမရှုံ့မိအောင် သတိထားရင်း စိတ်ထဲ အပြောင်းအလဲမြန်လေခြင်းလို့ တအံ့တဩရှိဆဲမှာပဲ

“ကဲ...ဒါတွေထားပါ။ အခု အန်ကယ်သိရသလောက် သမီးက ရန်ကုန်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကားတိုက်မှုကြောင့် ရှောင်ပြေးနေရတယ်ဆိုတာ”

“အဲဒါ ခါးတိုက်တာမဟုတ်ဘူး အန်ကယ်”

ဦးမိုးမြင့်မျက်နှာမှာ ဘာမှန်းမသိသော အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်
ပြေးသွားပြီး

“ဒါပေမဲ့ လောလာဆယ် အချစ်ခါးက တရားခံပြေး”

“မျက်မြင်သက်သေပါ”

ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘဲ ခါးက ပြန်ချေပသည်။ ရန်လိုနေ
တာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ခါး လွတ်မြောက်ဖို့ထက် ဘာကြောင့်
ခွဲချချင်နေတာလဲဆိုသော အတွေးက သူမရင်ထဲ ဖိစီးလာတာ
တနင့်တဖိုး။

“ဟုတ်ပါပြီ...ထားပါတော့၊ ကဲ...ဒါဆို သမီး ဒီအမှု
က လွတ်မြောက်ဖို့ အန်ကယ်က အစွမ်းကုန်ကူညီမယ်၊ သမီး
ဘက်က...”

“ဟုတ်...အမှုလိုက်ခအနေနဲ့”

“အိုး...နိုး...နိုး...၊ အန်ကယ်အတွက် ငွေကြေးက အဓိက
မကျပါဘူး သမီးရဲ့၊ အန်ကယ်လိုချင်တာ တစ်ခုပဲ”

“ဘာများလဲ အန်ကယ်”

“သမီး အန်ကယ်သားကို လက်ထပ်ဖို့ပါပဲ”

“ရှင်”

အံ့သြခြင်း၊ ထူးဆန်းခြင်းတွေ နှစ်ထပ်ကွမ်းဆင့်ကာ လူက
ချားရဟတ်စီးရသလို ချာချာလည်နေသည်။ ပတ်သက်ဆက်ယှက်
မှုတွေက ဘယ်ကဘယ်လိုဟု တွေးမရအောင် အစပျောက်နေဆဲ
မှာပဲ ဦးမိုးမြင့်က တလိုက်တလဲပြုံးကာ

“သမီးခေါင်းထဲ အန်ကယ်တောင်းဆိုမှုကြောင့် ရှုပ်ချင်
ရှုပ်တွေးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ မိဘမေတ္တာလို့ တွေးပေးရင် သမီး
နားလည်သွားမှာပါ၊ အန်ကယ်သား အာကာက သမီးကို တကယ်
ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခင်နေခဲ့တာဆိုတော့...”

အာကာ...။ ခါး မှတ်ဉာဏ်ထဲ အလင်းတစ်စ ဖြတ်
ပြေးသွားသည်။ ဆေးကျောင်းသား၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ၊ ပြီးတော့
ခါးအပေါ် အရူးအမူး စိတ်ကူးတွေနှင့် လက်တွေ့ဘဝကို တံတား
ခင်းချင်သူ။ ခါးက ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထရပ်တော့ ဦးမိုးမြင့်က
သူမလှုပ်ရှားမှုအတိုင်း ခါးကို မော့ကြည့်သည်။

“အန်ကယ်မှာ တခြား အကြံဉာဏ်ပေးစရာမရှိတော့
ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အကြံပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ တောင်းဆိုနေ

တာပါ။ သားက သမီးအပေါ် အများကြီးမျှော်လင့်ထားတာမျိုးပါ။”

“အာကာကို လက်ထပ်ရင် ကျွန်မ ဖြစ်ခဲ့သမျှ...”

ဦးမိုးမြင့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ ခါး ပြောချင်သမျှ လိုရင်းမရောက်ဘဲ စားပွဲပေါ် လက်ထောက်၍ အားပြုထလိုက်တော့ ခါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နီးနီးလေး။

“အဲဒီကိစ္စကို သမီး အိပ်မက် မက်ခဲ့သလိုပဲ သဘောထားလိုက်တော့၊ သမီးဘဝ သမီးအနာဂတ်မှာ ဘာအစွန်းအထင်းမှမရှိဘဲ...”

“အဟွန်း...အန်ကယ်က ဥပဒေကို လှည့်စားချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဥပဒေကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အပေးအယူလုပ်ချင်နေတာလား။”

“အိုး...အန်ကယ်ဆိုလိုတာက”

“ဆောရီးပါ အန်ကယ်၊ ကိုယ်မလုပ်တဲ့အမှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စတေးပစ်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး။”

“အဲဒီလို ယတိပြတ်ပြောလို့မရဘူး သမီးရဲ့”

အသံက နောက်ဘက်နားဆီမှ သူမတို့ စကားဝိုင်းဆီ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်စွာ ရောက်လာလေပြီ။ ခါး ဆတ်ခနဲ နောက်

လှည့်ကြည့်တော့

“ဒေါ်လေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဒေါ်လေးနောက်ဘက်နားက လူရိပ်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့

“အာကာ”

အသံတို့က နှုတ်ခမ်းဖျားနားတင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ပြတ်တောက်လျက်ရှိသော ကွင်းဆက်တို့က အခုမှ သူမရှေ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချိတ်မိသွားသည့်အတိုင်း။ ဒီလူ၊ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ခါးရောက်လာမှာကို ဒေါ်လေး ကြိုသိခဲ့ခြင်းမျိုးလား။ ဒါဆို ဒေါ်လေးက...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီတူမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်စေချင် သပ်သပ်၊ သမီးအခက်အခဲတွေကို ကူညီပေးချင်တာက သီးသန့်မို့...”

“ဒေါ်လေးကပါ”

ခါး နှုတ်မှ အံ့သြခြင်းမေးခွန်းက ဆုံးခန်းမတိုင်နိုင်တဲ့ အထိ နှုတ်စအာစက အာစေးမိထားသူလို။ ဒေါ်လေးက ခါးပန်းနှစ်ဖက်အား ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“အာကာနဲ့လည်း ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ မခဲယဉ်းဘူး သမီး၊ ပြီးတော့ အာကာမိုးမြင့်ဆိုတာ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတဲ့ သတို့သားလောင်းဆိုတော့...”

“တော်ပါတော့ ဒေါ်လေး”

ပန်းပေါ်က ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေကို ခါးက ဖြည့်ချကာ ဒေါ်လေးအား အရည်လဲသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးရှရှ ကြည့်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတာကို သိပေမယ့် ငိုချပစ်လို့လည်း မရနိုင်။ ဒေါသနှင့်ယှဉ်သော ကြေကွဲခြင်းက ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာ မချိမဆန့် ပြည့်တက်လျက်။ ပြောချင်သမျှ ဒီအကြည့်ထဲမှ နားလည်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်းက

“ခါး ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ် ဒေါ်လေး၊ ဖြစ်သမျှကို ရင်ဆိုင်မယ်၊ ရင်မဆိုင်ရတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ခါး မချစ်တဲ့သူနဲ့ တစ်သက်လုံးနေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒေါ်လေး”

ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်ချက်လွှတ်အိမ်နဲ့နယ်။ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ချင်စိတ်က လစ်မစ်ထားမရအောင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ခုန်ပေါက်လျက်က ဒီစကားဝိုင်းကို နောက်ချန်ခဲ့ရန် ခါးက ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုလည်း အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး သိသွားအောင် သားရေ ပြောပြလိုက်ပါဦး”

ဒေါ်လေးကို ဖြတ်ကျော်တက်လာတာနှင့် နောက်ပါးက သတိပေးသံနှင့်အတူ အာကာနှင့် သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်။ ရီဝေစူးစိုက်ခြင်းနှစ်ရပ်နှင့် ခါးက အာကာကို စေ့စေ့ကြည့်ခြင်းက ချစ်လွန်းခင်လွန်းတာမျိုးကြောင့် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ မုန်းတီးရွံ့ရှာခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်းတွေကို ဖော်ပြပြီး မြင်စေပေမယ့် အာကာမျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ယူကျွေးမရခြင်းတွေကို တွေ့ရပြီး

“အတိုက်ခံရတဲ့သူက အဲဒီနေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်တဲ့”

“ဘာ”

မယုံနိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတွေနှင့် ခါးက ကျုံးအော်သည်။ မသေမချင်း တိုက်သတ်ခဲ့တာကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် အသက်ရှင်မှာပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးက ထားဆဲမို့ ကြားရသောသတင်းက ရင်နှင့်စရာ။

“အင်း...ဥပဒေအရဆိုရင်တော့ ဒါ လူသေမှု၊ တရားခံကလည်း တိမ်းရှောင်နေတဲ့သူက ကိုယ့်ရှေ့မျက်ဝါးထင်ထင်မှာ

ရောက်နေတယ်ဆိုတော့...ကိုင်း...စန္ဒာ...ငါက အရင်က ဥပဒေ
ဘက်တော်သားတစ်ဦးနော်၊ ဒီတော့ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ
ဆိုတာ”

“ဪ...အစ်ကိုမိုးမြင့်ကလည်း၊ ဥပဒေက ကျောသား
ရင်းသား မခွဲခြားဘူးဆိုပေမယ့် စန္ဒာမျက်နှာကိုငဲ့ပြီး သမီးကို အချိန်
နည်းနည်းလောက် ပေးလိုက်ပါ။ တရားခံမှန်း သေချာလို့
ကြိုးမိန့်ပေးခံရတဲ့သူတောင် လျှောက်လဲချက်တွေ၊ အယူခံဝင်ခွင့်
ရှိတာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ သမီးကို စန္ဒာ သေချာမေးပါ့မယ်”

ငေးကြောင်မင်သက်နေသော ခါး ပန်းလေးအား ဒေါ်လေး
က ပေးမတွဲခေါ်ရင်း

“သမီး...လာ၊ ခဏနားလိုက်ရအောင်”

နားရတဲ့အထိ ခါး မပင်ပန်းပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်ပစ်ချင်
ပေမယ့် ထူးဆန်းစွာ အင်အားတို့က ခန္ဓာတွင်း ဆုတ်ယုတ်လျက်။
ခါးမျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်နေမိတာက ကားတိုက်တဲ့အချိန်ကြောင့်
အရပ်တစ်ရပ်လို့ လွင့်ခနဲ မြောက်တက်သွားသော အမည်မသိ
ဦးလေးကြီး။ ကတ္တရာလမ်းနှင့် အချိန်ငြင်းထန်စွာ ပြန်ဆောင့်သော
အသံ။ သွေးအိုင်ထဲက မလှုပ်မယှက် ကိုယ်ခန္ဓာ။ ခါးမျက်လုံး

တို့က ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ချပစ်သည်။ ဒေါ်လေး ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့
အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သူလို ပါလာရင်းက...

ကံကြမ္မာဆိုသူရဲ့ လက်ထဲမှာ နောက်ထပ် ပဉ္စလက်တွေ
ဘယ်လောက်များများ ရှိနေသေးလဲ။

✧ ✧ ✧

အခန်း (၂၆)

တစ်နေ့ကုန် မစဲဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသလား ထင်ရ
အောင် မိုးက ပိုမိုအားကောင်းလာ၏။

စားချင်စဖွယ် ပြင်ဆင်ထားသမျှတွေ စိတ်အာဟာရကို
ပြည့်စုံအောင် ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်စွမ်းမရှိလို့ အနီ သိမြင်ချိန်တွင်
မျက်စိရှေ့ရှိ ထမင်း၊ ဟင်း ပန်းကန်တွေကို ရှေ့ရောက်အောင်
အကုန်တွန်းထုတ်ပစ်မိသည်။ ဒီည ကားနှင့် သူ ရန်ကုန်ကိုပြန်
မည်။ ဖြတ်ထားသော ကားလက်မှတ်ကိုတစ်လှည့်၊ ခေါ်သူကင်း
မဲ့၍ မျက်နှာငယ်နေရသော ပုန်းကိုတစ်လှည့် ငေးရင်း ရင်ထဲမှာ
အလိုမကျတာ ဘာကိုမှန်းမသိ။ မက်ဆွေချုံတွေ အခါခါပို့သည်။

ဖုန်းတွေခေါ်တာ မကြာခဏ။ သိုင်းဝင်ပြီးမှ တစ်ဖက်က ပိတ်ချ ပစ်သောကြောင့် သူ့မှာသာ မျှော်တော်စောနှင့် မောတာ အဖတ် တင်တဲ့ဘဝ။

မနက်ကတည်းက သူမရှိမည့် ခြံရှေ့သို့ အဝှားဆိုင်ကယ် နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဖြတ်ခဲ့သည်။ ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်ချင် တာရယ်၊ ကျူးလွန်သမျှအတွက် တောင်းပန်ချင်တာရယ်ကြောင့် ပါ။ တစ်ကြိမ်သာ ထိတွေ့ဆက်ဆံဖူးသော နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့ အိပ်ချိန်တွေကို ဖဲ့ခြေခိုးယူနေတာ သူမ သိခဲ့ပါလျှင်။

“မတောင်းပန်နဲ့၊ မကြားချင်ဘူး၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘာမဆိုရယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သတ္တဝါမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ငါ သတိ လစ်ခဲ့တာ ငါမှားတာပါ၊ အဲဒီအတွက် နင့်တောင်းပန်စကားကို ထပ်မကြားချင်ဘူး၊ နင် ဆောရီးတစ်ခါပြောတိုင်း ငါ့ရင်ကို ဓားနဲ့ တဆုံး ဆောင့်သွင်းလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ”

မျက်ရည်တွေလား၊ မိုးရေတွေလား၊ မသေချာပေမယ့် မျက်တောင်တွေနှင့် ပုတ်ခတ်ထိန်းရင်းက ဘယ်ရင်အုံကို ခပ်ပြင်း ပြင်းပုတ်ကာ

“ဒီမှာ အောင့်နေတယ်”

ငိုချင်နေတာကို ထိန်းချုပ်နေရတာမို့ မျက်ခမ်းစပ်လေး တွေ ရဲတွတ်လျက်။ နှုတ်ခမ်းသားကို ဖိကပ်ထားသော လက်ဖမိုး တွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားတာကို အခုပြန်တွေးတိုင်း သူ့ရင်ထဲ သနားကရုဏာသက်ခြင်းက ပုံအောဖြစ်ထွန်းသွားစမြဲ။ မှားခဲ့တာ သူ သိသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုအမှားမှာပဲ ထပ်ပြီး ယစ်မှုးချင်သည်။ စိမ်းညိုထူတန်းသော မျက်ခုံးတန်းတွေက ချစ်စရာကောင်းသည်။ အနမ်းခြေတိုင်း အရောင်ရင့်သွားသည့် ပါးပြင်လေးကို မြင်ယောင် လျက်။ သူ့ရင်ထဲ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားတာ ခဏခဏ။ ထူပြည့်စုထွေး နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတွေကိုရော သူ မေ့မရဖြစ်ခဲ့တာ သေချာ လျှင်...

သူမအပေါ်ထားခဲ့သော သူ့စိတ်တွေ မရိုးသားတော့ပြီ လား။ သူမကို သူ ရင်တွေခုန်နေတာမျိုးလား။ သေချာအောင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလေလေ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာတဲ့အထိ အရိုင်း ဆန်သော ရင်က ဆောင့်ခုန်လာလေမို့ အနီက လေပူကို ဂျူးခနဲ မှုတ်ထုတ်သည်။

ခုံကျောမှီမှာ ခေါင်းလှန်တင်ရင်း ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့ ထိုင်မိသည်။ သူ့မျက်နှာမူရာ၌ တခြားစားပွဲဝိုင်းတွေ တန်းစီလျက်

ရှိပြီး အနီက သီးသန့်ခန်းထဲမှာပါ။ ဒီမြို့ငယ်လေးမှာက ရန်ကုန်က ဟိုတယ်တွေ၊ ရက်စတော့ရန်တွေ များများစားစားမရှိလှ။ ရှိသောဆိုင်ထဲမှာပဲ သီးသန့်ခန်းဆိုတာ မှန်အလုပ်ပိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့မဟုတ်ဘဲ ဘေးဘက်တွေကိုသာ နံရံအလွှာပါးတွေနဲ့ ကန့်ထားပြီး ရှေ့ဝင်ပေါက်က ပုတီးစေ့တွေလိုလိုက်ကာတွေနှင့် ကာရံထားခြင်းမျိုးသာ။

စိတ်ရှုပ်စိတ်အိုက်၍သာ အကြည့်က ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ပေမယ့် ကြည့်လေသမျှ အာရုံမထားသော အနီမျက်လုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပြူးကျယ်သွားသည်။ လူက ခပ်မတ်မတ်ဖြစ်သွားပြီး ဘေးတစောင်း ဆောင်းထားသော လျှာထိုးဦးထုပ်အား မျက်နှာရှေ့ ဆွဲချစိုက်ဆောင်းရတဲ့အထိ သူ့မှာ ကတိုက်ကရိုက်။

“အာကာမိုးမြင့်”

နှုတ်ဖျားမှ ဒီနာမည်တစ်ခုသာ ထွက်ကျသွားသည်။ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ပေမယ့် ကောင်းသောတွေ့ဆုံမှုမျိုးမဟုတ်။

“နည်းနည်းလွန်နေပြီလို့ မထင်ဘူးလား ကိုယ့်လူ၊ ဒီမှာ ဆွေးနွေးနေတာ မပြီးသေးဘူး”

သူပခုံးကို ဆွဲလှည့်တုန်းက ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ခဲ့ရ

သည့်မျက်နှာ။ ထိုမျက်ဆီကိုပဲ သူက မိမိရရ လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းခဲ့ဖူးသည်။ ပြဿနာတွေ ဂုန်းဒိုင်းကျဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ပြဿနာစရာသူက ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားကာ သူတို့မှာ ပါချုပ်ရုံးခန်းအထိ အတူတွဲရောက်ခဲ့သူ။

“ဒီကောင် ဘာလို့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ၊ အချစ်ခါးနဲ့ ချိန်းထားတာမျိုးလား”

တွေးရင်း တလက်စတည်း ခေါင်းခါမိသည်။

“အချစ်ခါးက အစောကြီးကတည်းက အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားတာပဲ၊ ဒါဆို”

အကြည့်က ဝင်ပေါက်ဆီ တစ်ချက်ထပ်ရောက်သွားသည်။ လှိုင်းတွန့်တွေဖြစ်အောင် တမင်ပုံဖော်ထားသော ဆံပင်က ပခုံးကျော်ရုံကို ဒီတိုင်းချထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီက အနီရင့်ရင့်နှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ ဟန်ပါပါချိတ်ထားသူ။

“ဒေါ်စန္ဒာလှ”

အနီနှုတ်ဖျားမှ အမည်တစ်ခု ထပ်မံထွက်ကျသွားသည်။ အချစ်ခါးကို လိုက်ပို့သည့် မိုးသဲသဲမနက်ခင်းမှာ ခြံထဲမှ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး။

“နင်...ငါ့နောက် မလိုက်လာနဲ့နော်၊ စိတ်ထင်သလို ဆက်ဆံလိုက်ရုံပဲ၊ ကျေနပ်ပေါ့၊ ငါ့အဒေါ် အထင်မှားအောင် ငါ့သိက္ခာတွေ ဖဲ့ရွဲပစ်ဖို့ စိတ်ကူးတွေ ဒီမှာပဲ ခဝါချခဲ့လိုက်”

ပစ်ပစ်ခါခါအကြည့်နှင့် ရက်ရက်စက်စက် ပြောတတ်သော နှုတ်ခမ်းပါးတွေကြောင့် ရောက်သည့်နေရာမှာပဲ သူ ခြေစုံရပ်ကျန်ခဲ့ရတာဆိုလျှင်

“အစ်ကိုတို့ရော”

“ဟိုဘက်အခန်းမှာ အန်တီ”

“ပြောစရာရှိတာများ ဒီဆိုင်ကို ချိန်းရတယ်လို့၊ အိမ်မှာ ပြောလည်း ရတာကို၊ မိုးရွာထဲ သွားရလာရတာ မကောင်းဘူးဟဲ့”

ဒေါ်စန္ဒာလှက ဆံပင်နှင့် စကတ်ရှည်ပေါ်က မိုးစက်တွေကို ခါရင်းပြောသည်။

“အချစ်ခါးက အရမ်းသောင်းကျန်းနေမှာစိုးတာနဲ့”

ကုပ်ထောက်အထိ ရှည်သော ပျော့နွဲ့သည့် ဆံပင်တွေ အကုန် မိုးပေါ်ထောင်ကုန်ပြီလားမသိ။ အနီက ခေါင်းမဖော်ရဲဘဲ နားစွင့်ခြင်းကို ပြုမူထားလျက်။

“အို...သူ့ကို အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ထားတာပဲ၊ ဒီလိုထွက်လာကာမှ ပိုစိုးရိမ်ရတာ၊ တော်ကြာ ထွက်ပြုပြောသွားရင်...”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ စန္ဒာရာ၊ ငါ့လူတွေ ရှိပါတယ်ဟ၊ ကံ... အထဲကိုဝင်၊ မိုးတိုးမတ်တတ်ကြီးပြောရတာ မကောင်းဘူး”

လူရိပ်မမြင်ရပေမယ့် အသံတွေက ဘေးဘက်အခန်းမှ ဆိုတာ သေချာသည်။ အနီက ရှေ့ချထားသော ခေါက်ဆွဲကြော်အား ခက်ရင်းနှင့် ထိုးနယ်မွှေဖွဲ့ရင်း နားစွင့်မိတာ အသံလာရာဆီ။

သီးသန့်မဆန်သော သီးသန့်ခန်းတွေကို ဒီတစ်ခါ သူ ကျေးဇူးတင်မိတာ တကယ်။

* * *

အခန်း (၂၇)

“အဟွန်း...ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ပြောစရာရှိပြီပေါ့လေ၊
ဟုတ်လား အစ်ကို”

ဦးစိုးမြင့်က ခုံမှာ အရင်ဝင်ထိုင်ရင်း အခုထိ လက်ကိုင်
အိတ်မဖြုတ်သေးဘဲ ထိုင်ရန် ဟန်မပြင်သေးသော ဒေါ်စန္ဒာလှကို
မျက်လွှာတစ်ချက်ပဲ ပင့်ကြည့်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလိုအခြေ
အနေ ဖြစ်လာတာကို သိပ်မကျေလည်ချင်။ တကယ်ဆို ကိစ္စ
အားလုံးတိုင်းက ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲကရေလို သွန်လိုသွန်၊ မှောက်
လိုမှောက် ပြုခွင့်ရမယ့် အနေအထားမှာ။

“ထိုင်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောလည်း ရပါတယ်

စန္ဒာ”

“ထိုင်တော့ ထိုင်မယ် အစ်ကို၊ သိပ်အေးဆေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ အစ်ကိုရဲ့ရတနာထုပ်လေး ပျောက်ပျက်သွားမှ ဖြင့် ဒီက ထိန်းသိမ်းခပါမရဘဲ ဆုံးသွားဦးမယ်”

“ထိုက်သင့်သလောက်တော့ နင်ရမှာပါ စန္ဒာ”

“အိုး...အဲဒီထက်ပိုရမယ်လို့ စန္ဒာက တွက်ထားတာ”

ဒေါ်စန္ဒာလှက စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်စလုံး ယှက်တင် ဆုပ်ထားရင်း ပခုံးစုံတွန့်ကာ ဟန်ပါပါပြောသည်။ ဦးမိုးမြင့်နှင့်က သူမခင်ပွန်းသည် မဆုံးခင်ကတည်းက ရေစက်ပါခဲ့ကြတာမျိုး။ ခင်ပွန်းက ရှေ့နေ၊ ဦးမိုးမြင့်က တရားသူကြီးမို့ ဒီလူကြီးရဲ့ သမာသမတ်ကျမှု၊ အမှုစီရင်ရာ၌ ဘက်မလိုက်မှုတွေကို သူမ နားမဆုံအောင် ရင်းနှီးခဲ့တာ ဟိုးအရင်ကတည်းက။

“လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုလည်း ကင်းတယ်ကွ၊ ကင်းပါတယ်ပြောတဲ့သူတွေတောင် မလွဲမရှောင်သာတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ လက်ခံရတာတွေ မြင်ဖူးတယ်ကွ၊ ဆရာကြီးတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဥပဒေကို လေးစားတယ်ဆိုတာ ပုဒ်မတွေချည်းပဲ အလွတ်ရနေလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ရွတ်သမ္မုပုဒ်မတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ပြီး ကိုယ်တိုင်

ကျင့်သုံးနိုင်မှ ဥပဒေဘက်တော်သား စစ်စစ်တဲ့”

အဲဒီတုန်းက ခင်ပွန်းသည် ပြောသမျှကို မျက်နှာလွှဲရင်း မဲ့ကာရွံ့ကာနှင့် နားထောင်ဖူးသည်။ ပညာသည်မို့ ပညာစုဆောင်းရေးဘက်တွင်သာ ထူးချွန်သော ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း အပြစ်တော့ မမြင်ခဲ့။ စီးပွားရေးက သူမတစ်ယောက်တည်း ဦးဆောင်တာတောင် အရင်းအနှီးလည်းများ၊ အမြတ်လည်းများမို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် ပူပူပင်ပင်ကိစ္စက မရှိခဲ့ပါ။ ရှိခဲ့ရင်တောင် မမဆီ ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်ရုံနှင့် နောက်နေ့ ငွေက လွဲပြီးသားဆိုတာမျိုး။ ခက်တာက ခင်ပွန်းသည်ရော မမပါ ဆုံးပါးသွားကာမှ စီးပွားရေးက အရုံးချည်းဆက်တိုက်ကြုံရကာ နာလန်မထူတော့။ ခဲအိုနှင့်လည်း မျက်နှာကြောမတည့်လှသူမို့ ဦးမိုးမြင့်ထံ အကူအညီတောင်းခံဖူးတာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က...

“ငါလည်း ဒီအစိုးရအလုပ်က ပင်စင်ယူလိုက်ပြီ၊ အခုအပြင်စီးပွားရေးလုပ်နေတယ်၊ တရားသူကြီးဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါမရှိတော့ပေမယ့် လုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်းက လွတ်လပ်မှုအပြည့်ရှိတယ်”

ဥပဒေဘက်တော်သားကြီးရဲ့စကား ငွေနှံသင်းနေသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက လွတ်လပ်မှုရှိသော အလုပ်ရဲ့ နောက်ကွယ်၌ ဘယ်လိုအကျိုးဆက်တွေ ပါသလဲဆိုတာ မတွေးမိခဲ့ပါ။ လုပ်ငန်း တစ်ခုကို စပ်တူတည်ထောင်ပြီး နှစ်ဦးလုပ်ကြရင်း အကျိုးအမြတ် ခွဲဝေယူရုံလောက်ထိပဲ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ။ အခုတော့...

“အချစ်ခါးဆိုတာ ညည်းတူမ မဟုတ်လား စန္ဒာ၊ ဒီရက် အတွင်း အဲဒီကိုရောက်လိမ့်မယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်သွား လို့ ရှောင်လာတာ၊ ခဏထိန်းထားလိုက်၊ ငါ လာခဲ့မယ်”

အကြောင်းကြားစဉ်က သွေးရိုးသားရိုးလို့ မှတ်ယူခဲ့ သမျှ...။

“ခါး တိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဝင်တိုက်တဲ့လူက မသေ မချင်း တက်ကြိတ်ပြီးမှ...”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်မှာ အချစ်ခါးက အရေးကြီးသော မျက်မြင်သက်သေ။ ဦးမိုးမြင့်တို့ ရောက်လာတော့ သိထားသမျှ ဖွင့်ဟမေးသောအခါ

“တိုက်တဲ့လူကို မမေးနဲ့၊ ဒါ ငါ့သား၊ ညည်းတူမအပေါ် မြတ်နိုးနေတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ကို ညည်း ကူညီ၊ ကူညီသမျှ အရာထင်ရင် ညည်း အကျိုးမယုတ်စေရဘူး စန္ဒာ”

ဖြစ်စဉ်တွေက ဖြစ်သင့်သည့်ဘောင် ဟိုဘက်ဆီ ကျော် လွန်နေသည်။ တရားခံပြေးတစ်ယောက်ကို သားနှင့် အတင်းအဓမ္မ လက်ထပ်ပေးရန် ကြိုးစားခြင်းက အဓိပ္ပာယ် သိပ်တော့မရှိ။ ဒီလို နှင့်ပဲ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်ခဲ့သော ဒေါ်စန္ဒာလှမှာ

“ညည်း လောဘတွေ သိပ်မတက်စမ်းနဲ့ စန္ဒာ၊ အစော ကြီးကတည်းက အကျိုးမယုတ်စေရဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ”

“အဲဒါက စန္ဒာ ပြန်ပြောရမယ့်အလှည့်လေ အစ်ကိုရဲ့၊ စန္ဒာတူမ မျက်မြင်သက်သေကို အစ်ကိုမိသားစုထဲ ဘာလို့ဆွဲထည့် ချင်နေတာလဲ”

“ဟ...ငါ့သားက စုံမက်နေလို့လေ”

“ဒါဆိုလည်း ခါးရဲ့အမှုကိစ္စပြီးမှ စီစဉ်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ အခုဟာက စန္ဒာဆီရောက်တုန်း အတင်းညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် လက်ထပ် ပေးသလို ဖြစ်နေတယ်လေ၊ အဟွန်း...သူ့ကို ရန်ကုန်ပြန်လွှတ် ပြီးမှ...”

“မဖြစ်ဘူး စန္ဒာ”

ဦးမိုးမြင့်အသံက ကတိုက်ကရိုက်။ နံဘေး၌ အမြဲလို ရှိနေသည့် နက်ကျော်က ဒေါသကြောင့် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ထဖြစ်ကုန်

သည်။ ဒေါ်စန္ဒာလှက နက်ကျော် ဒေါသထွက်နေသောမျက်နှာကို တမင် မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ကြည့်ပုံက ဘာမှ မသိ နားမလည်သူနယ်။ ဦးမိုးမြင့် သိလိုက်ပါပြီ။ ဒီမိန်းမက ဘယ်လို အကြောင်းတရားတွေကြောင့် သူ့ကိုချည်နှောင်တော့မည်ဆိုတာ။

ဦးမိုးမြင့်က ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်တော့ စားပွဲစွန်းနှင့် ရင်ဘတ် ထိလှနီးပါးဖြစ်သွားသည်။ ဖြူသောအသားမှာ ဒေါသရိပ်သမ်း သဖြင့် မျက်နှာက ခပ်နီနီ။

“ပြောစမ်းပါဦး စန္ဒာ၊ ညည်း ဘာတွေသိထားသလဲ”

“အို...အများကြီးမသိပါဘူး၊ အစ်ကိုလုပ်သလောက်ပါ ပဲ၊ မသေမချင်း ကြိတ်တယ်ဆိုသလား”

နက်ကျော်ရော အာကာပါ ဖျတ်ခနဲ မျက်ခုံးတွေ ပင့် တက်သွားသည်။ ဒီအဖြစ်တွေထဲမှာ သူတို့က ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ သူတွေ မဟုတ်ပါလား။ ကားက မှန်အမည်းတွေ တပ်ထားတာ ဖို့ အတွင်းရှိ လူကို မတွေ့ရပေမယ့် ကားအပြင်မြင်ကွင်းကိုတော့ သူတို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့ရသည်သာ။ အဖေဖြစ်သူ ညွှန် ကြားထားသော တာဝန်ကို အာကာက ကြီးကြပ်၍ လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်သူက နက်ကျော်။

အစွယ်လိုသူ မိဖုရား၊ အသွားစေခိုင်းသူ မင်းစကရာဇ် နှင့် သောနုတ္တရမုဆိုးတို့ ဇာတ်လမ်းထဲ ကြားဝင်လာသူက အချစ် ခါး။

“ဦးစာနည်ရဲ့သမီး ဒီလောက်သတင်းမွေးမှန်း ဖေဖေ မသိခဲ့ဘူး သား၊ သား တကယ်ချစ်ရိုးမှန်ရင် သားပဲပိုင်ဆိုင်ရမှာ ပေါ့၊ ဖေဖေ စီစဉ်မယ် သား၊ သူလည်း ဖေဖေတို့မိသားစုဝင်ဖြစ် သွားတဲ့အခါ မျက်မြင်သက်သေဆိုတဲ့ကိစ္စက ပျောက်သွားပြီပေါ့”

ဖေဖေက ဥပဒေကို နားလည်သူပီပီ တွက်ရေးခင်းသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ လောလောဆယ် တရားခံက အချစ်ခါးဆိုပြီး နာမည်ထွက်နေတာလေ”

သူလည်း ဒီလိုပဲထင်ပါသည်။ ဥပဒေရဲ့စွပ်စွဲချက်က သူတို့မှဝန်မခံလျှင် အချစ်ခါးက တကယ်တရားခံ။ ဖေဖေက ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းကာ

“ဒါက သံသယစာရင်းဝင်ပဲ ရှိသေးတာလေ၊ အဲဒီ အနားမှာ အချစ်ခါးရဲ့ကားကိုပဲ တွေ့တာကိုး၊ တကယ်တိုက်မိတဲ့ တရားခံဆိုရင် ကားပါ မောင်းပြေးမှာပေါ့၊ ကားထားခဲ့တာနဲ့ တရားခံရဲ့ရာဇဝင်ကို လိုက်လို့ရတာပဲ၊ သက်ဆိုင်ရာက ဒါကို

မတွေးမိဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အချစ်ခါးကို အပူ
တပြင်းရှာကြမှာ၊ အရေးကြီးတာ အချစ်ခါးက တို့လူဖြစ်နေဖို့”

ထိုထိုသော စီမံကိန်းတွေနှင့် သူတို့ ဒီဗြိကလေးသို့
ခြေချခဲ့ပြီးမှ

“ကိုင်း...ညည်းက အကြောင်းစုံသိနေပြီပဲဥစ္စာ”

“ဆက်စပ်တွေးကြည့်တာပါ အစ်ကိုရဲ့၊ ဒီအမှုနဲ့ အဓိက
ပတ်သက်သူက အစ်ကိုဆိုရင် စန္ဒာတူမလေးက မျက်မြင်သက်
သေ”

“ကဲ...တော်တော့”

မကြားလိုဟန်အပြည့်နှင့် ဦးမိုးမြင့်က လက်ကာထားရင်း

“ညည်းတူမကို သားနဲ့လက်ထပ်ဖို့ နားချပေးပါ၊ သူ
ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ ညည်း ဖြစ်စေချင်တာ အကုန်ဖြစ်ရမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို၊ ဒါဆို စန္ဒာ အိမ်ပြန်ပြီး ခါးကို
နားလည်အောင် ပြောပြပါ့မယ်၊ အစ်ကိုသာ ပေးပြီးသားကတိ
တည်ပေးပါ”

ဒေါ်စန္ဒာလှက လက်ပွေ့အိတ်ကို ဒီတိုင်းဆွဲရင်း ထရပ်
ကာ အခန်းပြင်သို့ တစ်လှမ်းချင်းထွက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့

ရလိုစေ၊ လောဘရုပ်တိတွေက ဒုန်းခိုင်းလှုပ်ရှားလျက်။ ကွဲကွာ
ခဲ့သော ကာလနှင့် အချိုးညီတိုးပွားခဲ့သော ဦးမိုးမြင့်ရဲ့ စည်းစိမ်
တွေကို စိတ်မှန်းနဲ့တွက်ချက်ရင်း စိတ်ကူးထဲ ငွေလမ်းခင်းပြီး
စိန်ရွှေရတနာ ဖယ်တောက်ဆော့ကစားကောင်းဆဲမှာပဲ သူမအနား
ကပ်၍ နောက်မှ လေပွေ့မွေ့ပစ်လိုက်သလို ပခုံးတစ်ဖက်ကို
တွန်းချိတ်ပစ်တိုက်ပြီး ထွက်သွားသောလူ၏ ကျောပြင်ကိုသာ တွေ့
လိုက်ရပြီး

“ဆောရီး”

တစ်နေရာသို့ အရေးတကြီး ဖုန်းခေါ်နေသောပုံစံနှင့်
မိုးကာအင်္ကျီအရောင်မှိုင်းမှိုင်း၊ လျှာထိုးဦးထုပ် ငိုက်စောင်းထား သော
ကောင်လေးက ဖျတ်ခနဲလှည့် ခါးညွှတ်ကာ တောင်းပန်သည်။
ပြီးမှ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ဆိုင်ပြင်ထွက်သွားပုံက မပြေးရုံ
တမယ်။ ကိုယ့်နောက်မှ လာပြီး ကိုယ့်ထက်အရင် မိုးရေထဲကို
ဝင်သွားသော ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး

“ဒီခေတ်ကာလသားသမီးတွေများ မိန်းမမှန်းမသိ၊
ယောက်ျားလေးမကွဲပြားနဲ့၊ ဆံပင်ရှည်ထားပုံချင်း အတူတူ၊ ဒီကြား
ထဲ အဝတ်အစားကျတော့လည်း ယောက်ျား မိန်းမ တစ်ပုံစံတည်း

ဆိုတော့”

“အန်တီ”

“ဟေ”

ကိုယ့်အတွေးထဲ နစ်မြောနေရာမှ ရုတ်တရက် အခေါ်ခံ
ရတာကြောင့် ဒေါ်စန္ဒာလှ ထူးသံက ပျာသွားသည်။

“အန်တီ အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်လား”

“အေး...ပြန်မှာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့လေ၊ ကျွန်တော်လည်း အချစ်
ခါးနဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်လို့”

“ဒါပေါ့၊ ပြောရမှာပေါ့၊ နဂိုကတည်းက မသိကြတဲ့
သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ကာယကံရှင်တွေက အရေးကြီးတာကို၊
ဒီနေရာမှာ ငါတို့လူကြီးတွေက ဇာတ်ပို့”

ဒေါ်စန္ဒာလှက ခပ်မြူးမြူးပြောရင်း ဆိုင်ရှေ့ ရပ်ထား
သော အာကာကားထဲ မိုးလုံလေလုံနှင့် ရောက်သွားသည်။ အာကာ
ကတော့ အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် မိုးသည်းထန်စွာရင်း

လူကြီးတွေက ဇာတ်ပို့ဆိုရင် သူနဲ့သူမက မင်းသားနဲ့
မင်းသမီး ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိပါရဲ့လား။

အခန်း (၂၈)

“ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ယုံ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ အချစ်ခါးရာ၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်
တို့က သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ”

“သူစိမ်းတွေမဟုတ်လို့ နင်နဲ့ငါက သူစိမ်းတွေလား”

ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပက်သော မျက်နှာလေးအား အာကာကံ
မျက်လုံးမလွှဲစတမ်း စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကျောင်းမှာ ကွင်းနဲ့
ဖြစ်ခဲ့သော အချစ်ခါးသည် လှခြင်း၊ ကြော့ရင်းခြင်းတို့အပြင် ထို
ကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော အကျင့်စရိုက်များကြောင့် ထင်ပေါ်
ကျော်ကြားခဲ့ရတာ။ ပုရိသတွေရဲ့ အသည်းမှာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်

ခဲရတာပါ။ မိုးက သည်းရာမှ ဖွဲဖွဲလေးသာ ကျသောအနေအထား
ပေမယ့် လုံးလုံးကြီးတိတ်သွားတာမျိုးမဟုတ်။ ထိုမိုးဖွဲတွေကြား
မှာ လည်ပိတ်စွယ်တာအနက်၊ ဂျင်းကျပ်ကျပ်တစ်ထည်နှင့် ခြံထဲ
မှာ ဒီတိုင်းတွေတာမို့ သူတောင် အိမ်ထဲမဝင်နိုင်ခဲ့။ အန်တီကတော့
နားလည်ပြီးနှင့်

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော
ကြဦး”

လို့ ပို့ပေးသွားပေမယ့်

“မုန်တိုင်းရှိလို့ မိုးတွေ ဆက်တိုက်ရွာနေတာ အေးတာ
အမှန်ပဲ။ အဲဒီမိုးရေတွေနဲ့ နင့်ရဲ့ကောက်ကျစ်တဲ့စိတ်တွေ ဆေးပြီး
မှပဲ ငါ့ဆီလာခဲ့ပါ။ ဒါမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရ
မှာ”

မဲ့တဲ့အပြုံးက နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ခိုတွယ်ပေမယ့် မျက်ဝန်း
အကြည့်ကျတော့ အေးစက်စက်နှင့်။ အာကာက မိုးရေထဲ ထင်
သလို တစ်ခြံလုံးအနှံ့ လျှောက်သွားနေတဲ့ သူမကို ထီးတော်မိုး
လုပ်ပေးရင်းက

“ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ အချစ်ခါးရယ်”

“ဘာ”

ဆတ်ခနဲ လှည့်ရပ်တော့ မိုးရေကြောင့် မျက်တောင်တွေ
စိုရွှံ့ပူးကပ်နေတာကိုတွေ့ရသည်။ သုတ်ခနဲတိုက်လာသည့် လေ
အေးကြောင့် ခါးက လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်ရပ်ရင်း

“နင် ရူးများနေသလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် မိုးရေအထိ
များလို့ ဦးနှောက်တွေ ပါဝါဒေါင်းကုန်သလား၊ ချစ်တယ် ကြိုက်
တယ် ကြွေးကြော်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို အချုပ်အနှောင်တွေ
နဲ့ထား၊ ပြီးမှ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရအောင်၊ ဘာလဲ...နင့်ကိုယ်
နင် ဒဿဂီရီများ မှတ်နေသလား၊ ဟိုဘက်ခေတ်မှာမို့ အဲဒါက
အချစ်ရုံးသမားအဖြစ် ရာဇဝင်တွင်တာ၊ ဒီခေတ်က အိုင်တီခေတ်၊
ရာဇဝင်တော့ တွင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟွန်း...ရွာသာကြီးမှာပဲ မှတ်ပုံ
တင်ရမှာ”

“အချစ်ခါး...ငါက”

“တော်ပြီ...မကြားချင်ဘူး”

ခါးက နားနှစ်ဖက်ကို စုံပိတ်၍ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။
မရည်ရွယ်ဘဲ ခါး ပြေးလမ်းကြောင်းက ခြံတံခါးဆီ တိုက်ရိုက်။
တစ်နေ့ခင်းလုံး ညတဲ ကင်းစောင့်သလို လှည့်ပတ်လျှောက်နေ

ကြည့်လို့ လူသူလေးပါးက အရိပ်အယောင် မတွေ့ရ။ ခါးက တုန်လှုပ်လာသောစိတ်နှင့် ပေးလာသော အခွင့်အရေးအား အမိ ဖမ်းဆုပ်ရန် ကြိုသည်။

နောက်ဘက်သို့ မသိမသာငဲ့ကြည့်တော့ ကိုယ်တော် ချောက ထီးကြီးဆောင်းလျက်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားတာ တကယ့် အသည်းကွဲဒီဇိုင်းနှင့်။ ကားတွေရော ဆိုင်ကယ်တွေရောက အိမ်ကြီးဆေးဘက် ဂိုထောင်ဘက်မှာ သွင်းထားတာမို့ ခါး အပြင် ရောက်သွားပေမယ့် ချက်ချင်းကြီး လိုက်နိုင်စွမ်းရှိပုံမပေါ်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ မိုးပေါက်တွေက ခပ်စိပ်စိပ်ကျလာကာ ကောင်းကင်က အလင်းရောင်ပျောက်ပြီး ချက်ချင်းအုံ့မှိုင်းသွားပြီ။ မော့ကြည့်မိတော့ အင်နဲ့အားနဲ့ တက်လာသော မိုးသားတိမ်မဲတို့ သည် ခါးကို စိတ်ရှိတိုင်း ထွက်ပြေးရန် တိုက်တွန်းနေသလို။

ခါး ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားတော့။ ခြံတံခါးဆီ ဂုန်းခနဲ ပြေးကပ်ကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်သည်။ သော့အိမ်နှင့် သော့ခ လောက် တန်းလန်းကို ဖြုတ်ယူပြီး တံခါးအပြင်မှ မင်းတုံးထိုး ကာ သော့ခတ်ပစ်သည်။

“ဟာ...ဟေ့...အချစ်ခါး...မပြေးနဲ့”

အခုမှ အသိဝင်ပြီး သူ့ အလန့်တကြား အော်သံသည် ကောင်းကင်မှ ကျိမ်းခနဲ ပစ်ချလိုက်သော မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ ရော ထွေးသွားပြီးနောက် မိုးရေစက်တွေက အချစ်ခါးကျောပြင်ကိုတောင် မတွေ့ရအောင် ပိန်းပိတ်သော ကန့်လန့်ကာသဖွယ် ပိတ်ချလိုက် သောအခါ...

မင်း လွတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး အချစ်ခါး။

xxx

အခန်း (၂၉)

“လွတ်...လွတ်စမ်း”

“ကိုနက်ကျော်...လုပ်၊ ကားပေါ်ဆွဲတင်လိုက်တော့”

ချိုင်းတစ်ဖက်စီမှ ဆွဲချုပ်ထားသော အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦးရဲ့ လက်ထဲမှာ ခါးက စွေခနဲ မြောက်ပါသွားသည်။ ဒါတောင် ခါးက အတင်းရုန်းကန်ရင်း ကားပေါ်ပါမသွားအောင် ကြိုးစားဆဲ။

ဟင့်အင်း...သူတို့လက်ထဲ ခါး ပြန်ပါသွား၍မဖြစ်။ သမားရိုးကျမဆန်သော သံသယအတွေးတွေက တစ်နေ့ထက်

တစ်နေ့ ခါးထံ၌ တိုးပွားလာခဲ့သည်။ အာကုကို လက်ထပ်ရုံနှင့် ခါးရဲ့ တရားခံဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်းသည် တရားမျှတမှုမရှိဘဲ မရိုးသားသော အပေးအယူဟု ခါး ထင်သည်။ ပြီးတော့ သူမက တကယ့်တရားခံအစစ်မဟုတ်ဘဲ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် တစ်သက် လုံး နေသွားရမည့်ဘဝ။

ဟင့်အင်း...ခါး ပြန်မလိုက်နိုင်ပါ။ ဒီလောက်ခက်ခဲစွာ ထွက်ပြေးလာပြီးမှ သူတို့ထောင်ချောက်အတွင်း နောက်တစ်ကြိမ် သက်ဆင်းရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့်

“လွတ်စမ်း...အရူးကောင်တွေ”

လက်မောင်းရင်းအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သန်မာသော လက်ချောင်းတွေအား ခါးက အားကုန်ငုံ့ကိုက်ပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အ...အား...ကိုက်တယ်ဟ”

ပြေလျော့သွားသော လက်တစ်ဖက်ကို အားကုန်ဆောင့် ရုန်းပြီး နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ခါးက ဆောင့်တွန်း သည်။

“ဟင်...ခွေးမ”

ဝဲခနဲ မြောက်တက်လာသည့် လက်အရိပ်ကြောင့် ခါး

ကြောက်လန့်စွာ မျက်လုံးမှိတ်ချသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ မိုးဖွဲထဲ လင်းခနဲကျလာသည့် ကားမီးရောင်တန်းနှင့်အတူ

“ဝေါ...ဝရော...ဝေါ”

လီဇာနင်းသံနှင့်အတူ သူမတို့ထံ အားကုန်ပစ်ဝင်လာ သည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စင်း။ ခါးကို ရိုက်ရန်ဟန်ပြင်နေသော နက်ကျော်ဆိုသူက အလန့်တကြား ခုန်ရှောင်ရင်း ဂျစ်ကားနောက် ဘက်မှာ အသင့်ယူလာသော အရာတစ်ခုကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ် သည်။ မိုးသည်း ညနေခင်းအောက်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည့် ဓားသွားသည် ဆိုင်ကယ်သမားရဲ့ ခေါင်းတည့်တည့်ပေါ် ဖြတ်သန်း သွားပေမယ့်

“အမလေး”

မျက်လုံးဖွင့်ရက်သားကြီးနှင့် ခါးက အသည်းတယား ယား အော်သည်။ မဆိုစလောက်လေး ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့ရှောင် တာမို့ ခေါင်းမှလွတ်သွားပေမယ့် စလွယ်သိုင်း ဖြတ်ချသော ဓားဦးချွန်က ဆိုင်ကယ်သမားရဲ့ ကျောပြင်ကို ပိုင်းချပစ်လိုက် သည်။

“ရှမ်း”

ခနဲ အသံနှင့်အတူ စပ်ဖျင်းဖျင်းဝေဒနာက ကျောပြင်ဆီမှ ပူဇွန်းသောအရာတွေ စီးကျလာစေသလို အနီက နာကျင်မှုကြောင့် ယိုင်ထွက်သွားသည့် ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ထိန်းရင်း လမ်းတစ်ဝက်ထိ ကျော်သွားပြီးမှ ဝေါခနဲ ဂငယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့သည်။ အရင်ထက် နှစ်ဆလိုမြန်သော အရှိန်နှင့် ဦးထိုးဝင်လာသော ဆိုင်ကယ်ကြောင့် နက်ကျော်တို့ နှစ်ယောက်ရော ကားပေါ်၌ရှိနေသော အာကာပါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ရုတ်တရက် ကြောင်အနေချိန်တွင် ဆိုင်ကယ်သည် ခါး နား၌ ကပ်ရပ်ကာ

“အချစ်ခါး”

ဒီအသံကို ခါးက နားထဲစွဲနေအောင် မှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာဘာညာညာ စဉ်းစားမနေဘဲ ဆိုင်ကယ်မြင့်မြင့်ကြီးရဲ့ နောက်သို့ လွှားခနဲ။ ဆိုင်ကယ်လေးသည် ခါးကို တင်ဆောင်ပြီးတာနှင့် လေးညှို့မှထွက်သော မြားသဖွယ် မိုးထဲလေထဲ ဦးမော့ပြီး ပြေးထွက်သည်။

“ဟေ့ကောင်...အာကာ၊ စက်နှိုး၊ လိုက်မှဖြစ်မယ်”

ဝရန်းသုန်းကားနှင့် နောက်မှ ဂျစ်ကားကလည်း စက်ကုန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ခါးက သူ့ခါးကို ကျစ်နေအောင် သိမ်းဖက်ရင်း

မိုးစက်တွေ လာစင်နေတာကို သူ့ကျောပြင်နှင့် အကာအကွယ်ယူထားတာမို့ ဓားဒဏ်ရာကြောင့် ကျောပြင်မှာ ကွဲထွက်နေတာ သွေးတစ်မိမ့်မိမ့်ကျနေတာကို မမြင်ချင်အဆုံး။

“အနီရင့်”

လေတဟူးဟူးတိုးသည့်အထဲ မိုးစက်တွေပါ ရောမွန်တာကို ဂရုမထားဘဲ ခါးက ကျုံးအော်သည်။ အနီက ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့ရင်း

“ဘာလဲ”

“နှင့်ဒဏ်ရာက သွေးတွေထွက်နေတယ်”

“ဓားထိထားတယ်၊ ထွက်မှာပေါ့”

ကြည့်...ပြောလိုက်ရင် ရန်စကား။ အခုလေးတင် ကိုယ့်ကို သက်စွန့်ဆဲပျား ကယ်ထားတာ ပူပူဇွန်းဇွန်းမို့ ခါးက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲက သိပ်တော့မကျေနပ်ချင်။ အနီကလည်း ဖုန်းအဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားကတည်းက အစာမကြေတာ အခုထိ။

စားသောက်ဆိုင်ထဲက စကားတွေသာ သူ မကြားမိ လျှင် အခုဆို ရန်ကုန်ပြန်မည့်ကားပေါ် ရောက်နေလောက်ပြီ။ နယ်မြေ

စိမ်းမှာ လမ်းလည်းမကျွမ်း၊ ရင်းနှီးသောလူခံမရှိဘဲ သူမကို ရှာတွေ့ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရတာ။ သူ့မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပြေးဝယ်ရ၊ လမ်းညွှန်မြေပုံပြေးကြည့်ရနှင့် တစ်ယောက်တည်း ဒေါင်ချာစိုင်း။

“ဟဲ့...တကယ်ပြောတာ၊ နင့်ဒဏ်ရာက သွေးပိုထွက်လာတယ်၊ တစ်နေရာမှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး...”

“ရပ်ဖို့မပြောနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အတောင်ပံတောင် တပ်ပစ်ချင်တာ၊ နောက်မှာ နင့်ရည်းစားဟောင်းက လိုက်လာပြီ”

ဆိုင်ကယ်ရဲ့ ဘက်မှန်ထဲမှာ သူမတို့နောက် တရကြမ်းကားမီးထိုးပြီး လိုက်လာတာကို တွေ့ရသည်။ အနီက လျှော့ပြီး သားအရှိန်ကို ဆောင့်တင်တော့ ဆိုင်ကယ်က ခေါ်ခနဲအသံပေးပြီး ဆောင့်ထွက်သည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကြောင့် ခါးက ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ အနီကျောပြင်နှင့် ခါးရင်ဘတ်က နီးကပ်စွာ ထိကပ်လျက်။ သူ့ကျောပြင်ရှိ သွေးတွေက သူမရင်ဘတ်ဆီ ကူးလူးစွတ်စိုကုန်ပြီ။ ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ။ သွေးတိတ်အောင် ဒါမှမဟုတ် သွေးထွက်နည်းအောင် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ဖိကပ်ထားရတာမျိုးဆိုလျှင်...။

“ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်သွားရင် ဘယ်ရောက်မလဲ၊ နင် သိလား”

အနီက အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်မေးသည်။ ဟဲ(လ်)မက်ဆောင်းထားရ၍ စကားပြောရတာရော၊ နားထောင်ရတာရောက အားရဖွယ်ရာမရှိ။ ခါးက သူပခုံးပေါ် မေးဖျားတင်ရင်း...

“မသိဘူး”

“ကောင်းရော”

“ငါလည်း ဒီလမ်းတွေ မသိဘူး”

“ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် သူတို့မိလာတော့မှာ”

“အဲဒါဆို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူတို့လက်ထဲ ပြန်ပါသွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော် အနီရင့်၊ ငါ့ဒေါ်လေးကလည်း ငါ့ဘက်ကလူမဟုတ်ဘူး”

“နင် မြဲမြဲကိုင်ထား”

မေးရိုးတွေ ကားထွက်အောင် အံကြိတ်ပစ်တာကို ခါးက ဘေးတစောင်းမှ အနီးကပ်မြင်ရပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ရဲ့ ဦးတည်ရာက ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှ လမ်းဘေးတောစပ်ဆီ ဖဲ့ဆင်းသွားသည်။ မညီညာသော လမ်းကြမ်းတွေပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ် ခုန်ပျံတိုင်း သူမတို့

ပါ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်နှင့်။

“ဒီတောစပ်အလွန်မှာ အဝေးပြေးကားလမ်းမ ရှိတယ်”

အနီစကားကြောင့် ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်သည်။ နောက်ပါးမှ
ဂျစ်ကားကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ။

“အနီရင့်...နီးလာပြီ၊ အရှိန်တင်ပါဦး၊ သူတို့နီးလာပြီ”

“နင်ကိုင်ထားနော်၊ ဒါ ကုန်းဆင်းကြီး”

ခါး အသည်းထဲ လှစ်ခနဲ အေးသွားသည်။ ဆိုင်ကယ်
သည် ကမူတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေရှိသော ဆင်ခြေလျောအတိုင်း အရှိန်
နှင့် လိမ့်ဆင်းသွားကာ သူမက အနီကျောပြင်မှာ ပါးအပ်ရင်း
မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အနီထံ သူမအသက်ဝိညာဉ်ကို ပုံအပ်ထားသည့်
တစ်ခဏ။

“ဝေါ”

“တိ...တိ”

အရှိန်ထိန်းမရသော ဆိုင်ကယ်က ကုန်းဆင်း၏ ချိုင့်ဝှမ်း
ကြီးထဲ ရှေ့ဘီးကျွံကျသွားပြီးနောက် ဟန်ခယ်(လ်)က ထိန်းမရ
အောင် လည်ထွက်သွားသည်။ အနီရှေ့ မြင်ကွင်းတွေက ချက်ချင်း
ကပြောင်းကပြန်တွေဖြစ်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို ဆက်မထိန်းနိုင်တော့။

ဝေါခနဲ အသံပေး၍ ဆိုင်ကယ်က သူလက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွား
ကာ အချစ်ခါးနှင့် သူ မြေပြင်ပေါ် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျ
သွားသည်။

“အ...အား”

မူးဝေသွားသော ခေါင်းက ဘာနဲ့တိုက်မိမှန်းမသိ။ မြေပြင်
နှင့် ပွတ်ဆွဲခံရတာကြောင့် ကျောပြင်က ဓားဒဏ်ရာသည် အရေပြား
တွေ ဆွဲဆုတ်ခံရလောက်အောင် နာကျင်မှုက အထွတ်အထိပ်။
သို့ပေမဲ့ သူက အသိမလွတ်သေးဘဲ အတင်းကျုံးထကာ...

“အချစ်ခါး”

“အာ...ငါ...ငါ...ဒီမှာ”

ညည်းသံသဲ့သဲ့က သူ့နောက်ကျောမှ။ အနီက ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်တော့ မြက်တောစပ်ထဲ ခွေခွေလေးလဲကျနေသည့် သူမ။

“နင်...ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဘယ်နေရာ ထိသွားလဲ”

“ဟင့်အင်း...လက်ပဲနာတာ အနီ၊ နင့်...နင့်ခေါင်းမှာ
သွေးတွေဟဲ့”

ခါးက အလန်တကြား ထအော်သည်။ ထိုအခိုက် အပေါ်
ဘက်ဆီမှ ကားစက်သတ်သံနှင့် အောက်ဘက်ဆီ ပြေးဆင်းလာ

သော ခြေသံတွေကြောင့် အနီက ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခါးကို ဆွဲထူကာ...

“ပြေးရအောင် အချိန်မရှိဘူး”

ရှေ့မှာ ကားလမ်းမက မြင်နေရပြီ။ စီးကျနေသော သွေးတွေနှင့် မူးဝေနောက်ကျိခြင်းတွေကို အနီက ရောက်ရာနေရာမှ လွင့်ပစ်ထားကာ ကားလမ်းပေါ် ပြေးတက်သည်။

“ဟိုမှာ ကားတစ်စီး”

ဝမ်းသာအားရ အော်သံက ခါးထံမှ။ သူ တွဲထားသော လက်ကိုဖြုတ်၍ ခါးက ကားမီးရောင် ထိုးကျလာရာဘက်ဆီ လှည့်ပြေးပြီး လမ်းမအလယ်တက်ကာ ကားတားသည်။

“ဟိတ်...အချစ်ခါး၊ လမ်းဘေးဆင်း”

လှမ်းအော်ပေမဲ့ မမှီတော့။ တစ်ဖက်လမ်းကွေ့မှ ထိုးထွက်လာသော ကားခေါင်းရဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ အချစ်ခါးက။ ရှေ့ကားရပ်ရန် ဇောကပ်နေသော ခါးသည် နောက်ကျောမှ အန္တရာယ်ကို မသိနိုင်ခင်မှာဘဲ...

“အချစ်ခါး”

အော်သံနှင့်အတူ ပန်းနှစ်ဖက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က

ဆွဲကိုင်ကာ လွင့်ပစ်ခံရပြီးနောက် ခါးက လမ်းဘေးမြက်တောစပ်ဆီ နောက်တစ်ဖန် လဲကျသွားချိန်...

“ဒုန်း”

“ဘုန်း...ဂုန်း”

“ကျွီ”

ဘရိတ်အုပ်သံတွေနှင့်အတူ လေထဲမြောက်ခနဲတက်သွားသော လူရိပ်က ကတ္တရာလမ်းဆီ အုန်းခနဲ ပြန်ကျသည်။ ခါးက ထိတ်လန့်တကြား မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်ပြီးမှ ချက်ချင်း မျက်လွှာတို့ ပင့်ခနဲ ပြန်တက်လာကာ ကားရှေ့လဲနေသူကိုကြည့်ပြီး ခြောက်ခြားစွာ နာမည်အော်ခေါ်ပေမဲ့ အသံတို့က ထွက်မလာခဲ့။ ဝမ်းနည်းစိတ်က ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ နှလုံးသားသည် သဲညှာခိုင်မှ ပြုတ်ထွက်ပြီး လည်ချောင်းဝအထိ ခုန်တက်လာသည်ထင်ရအောင် ဆို့နှင့် တက်လာပြီးမှ...

“အနီရင့်”

တိုးတိုးလေး ရွတ်ရင်း နေရာမှာတင် ပုံခနဲ လဲကျသွားခဲ့ပါသည်။

* * *

အသန်း (၃၀)

“အနီရင့်”

ခါးက အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ခေါ်တာ ရင်ပွင့်မတတ်။
သူက ကတ္တရာလမ်းပေါ် ဘေးတစောင်းလဲကျနေပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲ
နှာခေါင်းထဲမှ သွေးတွေက မြင်မကောင်းအောင် ဘေးနားတစ်ဝိုက်
အိုင်ထွန်းလျက်။ ခါးက သူ့ထံ ကမူးရှူးထိုးနှင့် အတင်းပြေးသွား
ကာ အနားရောက်တာနှင့် ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး သူ့ကို ပွေ့ထူသည်။
အို - နို့ရဲပျစ်ခဲသော သွေးတွေဟာ ဦးခေါင်းတစ်ပိုင်းလုံး၊ ပခုံးတွေ
ရော သူ့အင်္ကျီတွေရောမှာ ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိပြီး ခါးသည် သွေးရူးသွေး
တန်းနှင့်...။

“ဟင့်အင်း...နင် မသေရဘူး အနီရင့်၊ ငါ နင့်ကို ဆေးရုံပို့ပေးမယ်၊ နင် ဆေးရုံသွားရမယ်၊ နင် ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

ခါးက အရူးတစ်ပိုင်းအော်ဟစ်ရင်း သူ့ကိုယ်ကြီးကို မနိုင့် တနိုင်ဆွဲမသည်။ သူက ခွေခွေခေါက်ခေါက်နှင့် ခါးလက်ထဲ ပါလာပြီးကာမှ ပြုန်းဆို ပြန်လဲကျသွားသည်။ ခါးက အမိအရ လိုက်ဆွဲထားရင်း သူ့နှလုံးအိမ်ကို လက်ဖဝါးနှင့် ပိစမ်းသော နှလုံး သားက လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့။

“အနီ...အနီရင့်”

သူ့ကိုယ်ကြီးကို ပွေ့ရင်းဖက်ရင်း လှုပ်ခေါ်သည်။ အနီရင့် ကာ တုတ်တုတ်မလှုပ်။ နှာသီးဖျားနားက ဝင်လေထွက်လေတွေ၊ လည်ပင်းနားက သွေးကြောတွေက ဘာမှလှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့။ ခါးသည် မယုံနိုင်ခြင်းများစွာ တုန်လှုပ်ခြင်းများစွာဖြင့် လောက၊ က မှောင်အတိကျသွားသကဲ့သို့ ခံစားရကာ...

“အနီရင့်”

“ဟေ့...ဟေ့ သမီး၊ တအားကျိုးမထနဲ့”

“အို...မရုန်းနဲ့လေ၊ ဒီမှာ ပိုက်တွေပြုတ်ထွက်ကုန်မှာ စိုးလိုပါ”

အသံတွေ ပေါင်းစုံကြားနေရသည်။ ရင်းနှီးသောအသံ။ မရင်းနှီးသောအသံတွေထဲမှာ မိန်းမအသံတွေလည်း ပါသည်။ ဒါ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူတွေလား။ ဒါဆို အနီရင့်ကို ဆေးရုံပို့ပေး ပို့ ကူညီကြပါ။ သူ ဆေးရုံအမြန်ရောက်မှ...

“သတိရပြီလား သမီး”

“ဟင်”

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ စူးခနဲ ဝင်လာသည့် အလင်းရောင်တန်းကြောင့် မျက်လွှာကို ပြန်ပိတ်ပြီးမှ ပြန်ဖွင့်ကြည့် တော့ ဖြူနီပြာအရိပ်တွေကြားထဲ လူတွေရဲ့မျက်နှာက မသဲမကွဲ။

“သမီး...သတိရပြီလား၊ သက်သာရဲ့လားဟင်၊ ဘယ်နေရာမှာ နာနေသေးလဲ”

“ပါပါ”

ခါးနှုတ်က တိုးတိုးလေး ခေါ်သည်။ ပါပါဘေးမှာ စိုးရိမ် တကြီး ကြည့်နေသော ကြီးကြီး။

“မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းအေ၊ ငါတို့မှာ စိုးရိမ် လိုက်ရတာ၊ ကိုယ်တားနေတဲ့ကားက ကိုယ့်ဖအေကားမှန်း မသိဘူး တဲ့လား၊ နောက်က ကားလာတာ အော်ပြောလို့လည်းမရ၊ လက်ဟန်

ဒါဟန်ပြလိုလည်းမရ”

“ဒါ...ဒါဖြင့် ပါပါတို့က ခါးနောက်ကို လိုက်လာတာ ပေါ့”

ဦးစာနည်က သမီးဖြစ်သူရဲ့ ပါးပြင်အား လက်ချောင်း လေးတွေနှင့် ဖွဖွထိတိုရင်း...

“ပါပါတို့ နောက်ကျသွားတာ သမီးရဲ့ တကယ်ဆို နေ့လည်ကတည်းက ရောက်ရမှာ”

“အနီရင့်ကို တွေ့ချင်တယ် ပါပါ”

ဖအေစကားကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ ကိုယ့်ဒဏ်ရာအခြေ အနေတောင် မမေးဘဲ ခါး တောင်းဆိုသူက အနီရင့်ပါတဲ့။ ဦးစာနည်က မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဒေါ်နေခြည်ထဲ ငဲ့ကြည့်သည်။ တစ်ခုခုဝင်ပြောရန် စစ်ကူတောင်းတာမျိုး။ ခါးကတော့ ဘာဒရစ်(ဝိ) ပိုက်မှ မရှိသည့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါပါလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခါ ကာ...

“သူနေကောင်းတယ် မဟုတ်လားဟင် ပါပါ။ သူ ဘာမှ မဖြစ်သွားဘူး မဟုတ်လားဟင်။ သူ ကားတိုက်ခံရပေမဲ့”

“သမီး”

မကြည့်ရက်၊ မကြားရက်သလို ဦးစာနည်က ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ပေမဲ့ အချစ်ခါးက ပါးပါးခေါ်သံကို လျစ်လျူရှုပစ်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်သည် ရင်ထဲ၌ စီးတောက်ကြီးတစ်ခု သွင်းထားရသလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်လျက်။ ကိုယ့်ကို ဆွဲဖယ်ပြီး အစားဝင်ခံလိုက် သည့်သူ။ ကားရှေ့မှာ မြောက်တက်သွားတာ အုန်းခနဲ အသံကျယ် ကြီးနှင့် မြေပြင်ပေါ် ပြန်ဖြုတ်ကျတာ။

“ဟင့်အင်း”

ခါးက တစ်ယောက်တည်း ငြင်းဆန်သည်။ ခေါင်းကိုခါ ခါ မျက်ဝန်းကို ပိတ်ချတော့ မျက်ရည်စတွေက လက်တို့မျက်စပစ် ရင်း စီးဆင်းသွားကြတာ နားထင်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ အင့်ခနဲရွှိက်ရင်း အသံတိတ် ငိုကြွေးရန် ကြိုးစားနေသည့် သမီးဖြစ် သူကို ကြည့်ရင်း ဦးစာနည်က လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မှ...

“သူ အခုချိန်အထိ အသက်ရှင်နေသေးတယ် သမီး”

“ရှင်”

မျက်လွှာတို့ ပြန်ဖွင့်လာကာ မျက်ရည်ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေက ပြူးတူးပျာတာ။

“တ...တကယ်လား ပါပါ”

သမီးလက်လေးတစ်ဖက်ကို ဦးစာနည်က သူ့လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကြား ထည့်သွင်းဆုပ်ကိုင်ထားကာ အလေးအနက် ခေါင်း ညိတ်ပြပြီးမှ...

“ဒါပေမဲ့”

မျှော်လင့်တကြီး မျက်လွှာက ဝင့်ခနဲ ပြေးတက်ကာ ဦးစာနည်ထံ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။

“သူ...သတိမရသေးဘူး သမီး”

“ပါပါ ပြောတာက”

“ဟုတ်တယ်၊ အသက်ရှူနေပေမဲ့ သူ သတိလစ်နေတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်”

“ခါး သူ့ကိုသွားကြည့်မယ် ပါပါ၊ သူ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ခါးကြောင့်၊ ခါးမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ တွေ့ချင်တယ်၊ သူ ဘယ်အဆောင်မှာလဲဟင်၊ ဒီ ဒရစ်(ပ်)တွေ သွင်းတာပြီးရင်”

“သူ...ဒီမှာမဟုတ်ဘူး သမီး”

“ပါပါ”

ဦးစာနည်က သမီးရဲ့ သွေးရူးသွေးတမ်း တောင်းဆိုခြင်း

အား မကြည့်ရက်နိုင်အောင်ကို မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။ သမီး ဘယ်လောက် ခံစားရမည်ဆိုတာ သူနားလည်ပါသည်။ မယုံနိုင် သော မြင်ကွင်းကို သူ့ရော၊ မမနှင့် ဒေါ်ဖန်းသီပါ မျက်ဝါးထင် ထင် တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ လမ်းကွေ့တစ်နေရာက အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝင် လာသော ကားက သမီးဆီ ဦးတည်လာမှန်း သိသိကြီးနှင့် အနီရင့် က သမီးကိုယ်စား ဝင်ခံပေးလိုက်သောကြောင့်...

“သူ့ကို မနေ့ကတင် လိုအပ်တဲ့ စစ်ဆေးကုသမှုတွေလုပ် ဖို့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ပြောင်းလိုက်ရတယ် သမီး”

“ဒါဆို ခါး အခုရောက်နေတာက”

“သမီးက ပုသိမ်ဆေးရုံမှာ”

“ရှင်”

မရည်ရွယ်ဘဲ တွေ့ဆုံမှုတွေရဲ့ နောက်မှာ ရည်ရွယ်တာ ထက်ပို၍ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသည်။ အခုလို ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပြီးမှ ဘာမဆို နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြပြီးမှ တကွတပြားရှိနေရ သော အဖြစ်သည် ခါးအတွက် နာကျင်ရလေမလား၊ ရင်နာရလေ မလား မဆဲခွဲတတ်သော ခံစားမှုများနှင့်။

တကယ်ဆို သူ့နဲ့ကိုယ်က ရန်စများနှင့် ချည်နှောင်ခဲ့ကြ

၂၅၀

ဆုအလှူ

ပြီးသူတွေမို့ စကတည်းက မငြိမ်းချမ်းခဲ့သော ဇာတ်ကြောင်းမှာ
ဘယ်သူ့အပြစ်ရှိခဲ့သလဲ။

♦ ♦ ♦

သံလွန်ကြွေးသံအသံ

“နင် ဒီအတိုင်းပဲ သတိလစ်နေတော့မှာလား အနီရယ်၊
ငါ ပျင်းလှပြီဟဲ့၊ အခုဆို အခြေအနေတွေလည်း အားလုံးငြိမ်းချမ်း
ကုန်ပြီလေ”

ခါးက တိတ်တိတ် ကိုက်ညှပ်ပေးထားသော သူ့လက်သည်း
တွေကို တံစဉ်းလေးနှင့် ဖွဖွပွတ်တိုက်ပေးရင်း တိုးတိုးတောင်းဆို
သည်။

“ကားတိုက်တုန်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခဲ့တဲ့ခေါင်းက
ဒဏ်ရာကြောင့် သူ ဒီလို သတိလစ်နေတာပါ၊ ဦးနှောက်ထဲ ဆွေးခဲ

တာတွေ၊ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အခြေအနေတွေ ဘာမှမတွေ့ရပေမဲ့ ဒီလို သတိပြန်မလည်လာသေးတဲ့ အနေအထားက ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ချရတာမျိုး မရှိသေးပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကလေးရယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်မမှုရယ်ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ အားထား ရတော့မှာ”

ဒါ ဆရာဝန်ကြီး ပြောသွားခဲ့သောစကား။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ခါးကတော့ တစ်ရက်မပျက်ဘဲ သူရှိရာသို့ အမြဲရောက်သည်။ ရန်အလွန်သင်းဖွဲ့သည့် ပန်းစည်းတွေကို တစ်နေ့ တစ်ခါ လဲလှယ်ပေးကာ သူဝေယျာဝစ္စများအတွက် အားလုံး တာဝန်ယူထားခဲ့သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ လက်သည်းခြေသည်း ညှပ်ပေးခြင်းမှ အစပြု၍ သူမှတ်ဆိတ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေးတွေ ရိတ်သင် ဖယ်ရှားပေးခြင်းတွေအတွက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လုပ်မှ ခါးက ကျေနပ်နိုင်လေသည်။

“နင်ကသာ သတိလစ်နေတာ ကားတိုက်ခံရတဲ့ ဦးလေး ကြီးက သတိပြန်ရလာပြီ အနီရင့်ရဲ့၊ သေတယ်လို့ သတင်းလွှင့်ခဲ့ ပြီးတော့မှ တရားခံတွေ့ရောက် လိုက်ခဲ့တာဆိုပဲ၊ တကယ်ဆို ငါက ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်မပြေးခဲ့ရင် နင်လည်း ဒီလိုဖြစ်တော့မှာ

မဟုတ်ဘူးနော်”

“အဆိုးထဲကအကောင်းပေါ့ သမီးရယ်”

ခါးပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်၍ အားပေးစကား လာပြောသူကို ခါးက မော့ကြည့်သည်။ စတွေ့တုန်းက ချစ်ခင်ခဲ့ရသော အန်တီ ပန်းသီ။ နောက်တော့ အထင်အမြင်တွေလွဲကာ ခါး မုန်းတီးခဲ့ရ သည်။ အခုတော့...

“ဒီအဖြစ်တွေသာ ဖြစ်မလာခဲ့ရင် သမီးနဲ့သားက တကယ့်ရန်သူတော်ကြီးတွေ ဖြစ်နေဦးမှာလေ၊ ပြီးတော့ အန်တီကို လည်း အမြင်ကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးမသိခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ကိုလည်း အန်တီ ပြောခွင့်ကြီးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ပန်းသီက အိပ်ပျော်နေသောပုံစံနှင့် မခြားသည့် အနီ မျက်နှာလေးအား ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း...

“သားက သမီးအပေါ် တကယ်ခင်တွယ်ခဲ့တာမျိုးပါ”

ထိုစကားသည် ခါးရဲ့ အရှိက်တည့်တည့် ထိခတ်သွား သလို။ လူက အသက်ရှူမဝသလို ခံစားရပြီးနောက် တစ်ခါက အနမ်းတွေ ကျူးကျော်ခဲ့ဖူးသည့် မိုးသည်းမနက်ခင်းအား သတိရ မိတာ ခဏခဏ။ သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေ

ဟာ အခုတလော အနီရင့်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို သူမ ထင်သာမြင်သာအောင် ဘာလို့ ပြောပြနေမှန်းမသိတော့။ ဗြူတီစပါးမှ ဟိုစုံတွဲကဆိုလျှင်...

“ဒီကောင်...အချစ်ခါနဲ့ မြောင်းမြလိုက်သွားဖို့ ကြံတုန်းက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာတာလေ၊ သူကားကို အဝေးပြေးလမ်းမပေါ် ရပ်ထားခဲ့မယ်၊ လာယူဖို့”

“ဟုတ်တယ် အချစ်ခါးရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက အစ်မက သူ့ကိုတောင် ရန်လုပ်သေးတာ၊ ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်သွားမှာလဲဆိုပြီးလေ၊ နောက်မှ ဖုန်းထဲက အနီအသံကြားပြီး ကျွိုင်မရှာတော့တာ”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်၊ တစ်နေ့ကုန်ဒီလောက်ပြေးလွှားပြီး ကူညီပြီးပြီ၊ ဒီခရီးကို လွှတ်ပေးလိုက်လို့ အချစ်ခါးကလည်း ကလေးပိစိလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ဒီခရီးလောက်က စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး ပြောတာကို ဒီကောင်က စိတ်မချဘူးတဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က လောင်တာပေါ့၊ ဖုန်းထဲကနေ တဟားဟားနဲ့ တမင်ရယ်ပြီး ဒီကောင့်ကို အစ်လိုက်တာ၊ မင်း အချစ်ခါးပေါ် မရိုးတော့ဘူးပေါ့ဆိုတော့ အနီက မငြင်းဘူးဗျ၊ ရင်ဘတ်တိုင်းမှာ အမှန်တရားရှိတော့ သူမလိမ်ချင်ဘူးတဲ့၊ ရင်ခုန်သံမြန်တာကို

မရိုးသားဘူးလို့ စွပ်စွဲရင်လည်း ခေါင်းညိတ်ရမှာပဲတဲ့ ကဲ”

စကားဖြတ်ချကာ ခါးကို ပြုံးစိစိစိုက်ကြည့်တော့ သူမမှာ နေရခက်စွာနှင့် ဘယ်နေရာ သွားပုန်းနေရမလဲမသိ။ ရှက်စိတ်ကြောင့် ပူထူနေသည့်အတွက် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာက အငွေ့ပျံပြီး ပျောက်ကွယ်သွားချင်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကိုက်ရင်း ခါးက မျက်နှာဟိုဒီလွဲကာ အရှက်သည်းနေရသည့်အဖြစ်ကို မစုထွေးက စာနာသွားပုံနှင့်...

“အဲဒီတစ်ယောက်ဟာလေ ပြောချင်တာတွေ စွတ်ရွတ်ပြီးတော့ ဟိုမှာ အချစ်ခါးက ရှက်နေပြီ”

“ရော်...ရှက်ပါ၊ ပြောချင်တာရော ကြော်ငြာပေးချင်တာရော ပြီးသွားပြီ၊ ခြေ...တစ်ခုပဲ အနီက အချစ်ခါးအပေါ် ရင်ခုန်သံမြန်တာလေးကို အသိအမှတ်ပြုပြီး ဒီကောင်သတ်ရလာတဲ့အခါ”

“အို...တော်ပါတော့”

ခါးက မျက်နှာနီနီနှင့် တိုးတိုးလေးအော် တားမြစ်သည်။ ထိုအခါ ထင်လင်းက အမြင်ကတ်လောက်အောင် ရယ်ရင်း...

“အဟွန်း...ဂရုစိုက်ပေးဖို့ ပြောမလို့ပါ၊ အချစ်ခါးက

လည်း ဇွတ်”

သူပြောချင်ရာကိုတော့ ဇွတ်မပြောသွားတဲ့အတိုင်း။ ဇွတ်ပြောပြကြသည့် အကြောင်းအရာတွေထဲမှာ ပါပါနှင့် ဒေါ်ပန်းသိ အကြောင်းလည်း ပါသည်။

“တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ဦးဇာနည်က ထင်ပေါ်တဲ့ မင်းသား၊ သမီးမေမေနဲ့ အန်တီက သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမို့ သော်တာ သွားလေရာနောက် အန်တီပါတာ မဆန်းဘူးလေ သမီးရယ်၊ သော်တာက ဦးဇာနည်ကို မိတ်ဖွဲ့ပြီး ရင်းနှီးမှုယူတော့လည်း အန်တီပဲ ကြားထဲက ကြိုးစားပေးခဲ့ရတာမျိုးပါ။ သမီးမေမေက ဘယ်လိုခံစားမှုတွေနဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို တည်ဆောက်ခဲ့သလဲ အန်တီမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီနဲ့ ဦးဇာနည်ကြားမှာ ရိုးသားမှုကို အခြေခံတဲ့ ဆက်ဆံရေးပဲရှိတာ သေချာတယ်သမီး”

သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဒေါ်ပန်းသိက ပြောခဲ့၏။ ကြီးကြီးကတော့ သူမအနား အမြဲရှိနေတတ်သူမို့ ဒေါ်ပန်းသိ ကွယ်တာနှင့်...

“ညည်းတော့ သူတို့သားအိမ်အပေါ် အကြွေးတွေတင်နေပြီ ခါးခါး၊ မအေကို ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာမှာ စော်ကားတယ်၊

သားကို အသက်အန္တရာယ်ပိုင်းမှာ ရန်ပြုတယ်၊ အဲဒီအကြွေးတွေကို ညည်း ဘယ်လိုကျေအောင် ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားထား”

အခုတော့ အကြွေးဆပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတာတောင် ကြွေးရှင်က သတိမေ့နေတဲ့အဖြစ်မို့...

“သမီး”

“ဪ...ပါပါ”

ကြည်ပြာရောင် ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် စတိုင်ပင်(နံ)အနက် တွဲဝတ်ထားသော ပါပါရဲ့ ချောမွေ့မှုတွေကို ခါးက မမြင်ဖူးသလို ငေးနေသည်။ သို့ပေမဲ့ ထိုချောမွေ့မှုများထဲမှာ ဖခင်မေတ္တာအရိပ်တွေ ရောစွက်လျက်။ ပါပါက ခါးလက်မောင်းကို တွဲကာ ထစေလျက်က...

“ဒီနေ့ တရားရုံးသွားရမဲ့ရက်လေ၊ မျက်မြင်သက်သေရဲ့ စစ်ချက်ကို ယူမယ့်နေ့၊ ပြီးတော့ ဦးမိုးမြင့်ကိုယ်တိုင်က ဖြောင့်ချက်ပေးမယ်တဲ့”

ခါးက အခုချိန်ထိ အိပ်မောကျနေသော အနီအား တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ကာ...

“ငါ အပြင်ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်”

၂၅၈

ဆုအလှူ

စိတ်ထဲမှ တိုးတိုးနှုတ်ဆက်သည်။ ခြေလှမ်းတို့သည်
ရှေ့သို့တိုးထွက်သင့်မှန်း သိသိကြီးနှင့်။ သူ့အနားမှ တဖဝါးမှမခွာ
ချင်သော စိတ်တို့ကို ခါးက ထူးဆန်းအံ့အားသင့်ရင်း။
နင့်ကို သတိရစေချင်ပြီ အနီရင့်။

◇ ◇ ◇

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃၁)

မိုးတွေက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချနေသည်။
ကောင်းကင်ပြင်မှာ လျှပ်စီးတွေ ဝင်းလက်နေတာ အဆက်မပြတ်။
မိုးနဲ့အတူ လေတွေပါ ရောပါလာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
မိုးသံလေသံတွေနှင့် ဆူညံလျက်။ သူလည်း ထိုမိုးဒဏ်လေဒဏ်
သင့်၍ ချမ်းနေခဲ့တာ ခိုက်ခိုက်တုန့်။ သူ ရောက်နေသောနေရာက
အရွက်ဖားဖားကြီးတွေ ရှိနေသော အပင်ကြီးအောက်မှို မိုးပေါက်တွေ
ကို သာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်ပေမဲ့ ဖြန်းခနဲ ဖုတ်တိုက်သည့် လေနှင့်
အတူ ရေစက်တွေပါ ရောပါလာတာမို့ သူ့အောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်း
လုံးက ရွှဲရွဲစို။ ချမ်းလည်း ချမ်းနေတာမို့ သူက အပင်ကြီးအောက်

စိုးစိုးစာပေ

မှာ လက်ပိုက်ရင်း လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့သောလမ်းကို မျှော်ငေး ကြည့်နေဆဲမှာဘဲ...

“အနီရင့်”

ဒါ...ကိုယ့်ကိုခေါ်တာ၊ ကိုယ့်အမည်မို့ သူက ခေါ်သံလာ ရာဆီ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိတော့...

“ဟင်”

အာမေဍိတ်က ဟိုးရင်ထဲမှာ အကျယ်ကြီးမြည်ဟီးသွား သည်။ သူမက လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက် ခိုးကာအင်္ကျီလေးကို ဒူးကျလှမ်းပင်(နီ)အဖြူနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ အခါများစွာက မြင်နေ ကျလို ပင်ဆယ်(လ်)ဟီး(လ်)တွေ စီးထားတာမဟုတ်ဘဲ ဟတ်(ဖ်) ရှုးလို ဖိနပ်ပါးလေးကလည်း လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက်။ လက်ထဲမှာ ထီးကိုင်းအရှည်ကြီးနှင့် ငွေမှင်ရောင်ထီးကြီးကို ဆောင်း ထားသေးသည်။

“နင် အရမ်းချမ်းနေပြီ မဟုတ်လားဟင်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြမိသလားတောင် မသေချာ။ သေချာ တာက သူ့ထံ တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်လာသော သူမအား မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးမောနေမိခြင်းသာ။ သူမက အနား

ရောက်တာနှင့် သူ့အရပ်ကြီးမှီအောင် ထီးကို ခြေဖျားထောက်ကာ လှမ်းမိုးပေးရင်း...

“နင် အချမ်းပြေအောင်”

လည်တိုင်လေးဆန့်ထွက်ကာ မျက်နှာလေးက တစထက် တစ မော့မော့လာပြီးနောက် သူ့ရင်တွေ ဆောင့်ခနဲခြင်းက မျက်စိ တွေပါ ပြာဝေသွားတဲ့အထိ အရိုင်းဆန်လှစွာ။ နွေးထွေးနူးညံ့သော နှုတ်ခမ်းသားတွေက ပန်းဝတ်မှုန်အလား အထင်မှားရင်း ထိုချုံ့မြိန် ခြင်းမှာ သူက ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ယစ်မူးရင်းဖြင့်။ အချစ်ဘယ်က စသလဲ။ နမ်းပြီးမှ ချစ်တတ်သလား၊ ချစ်ပြီးမှ အနမ်းတွေက နောက်ဆက်တွဲလား။

သူကတော့ အချစ်နဲ့အနမ်းရဲ့ လွန်ဆွဲခြင်းကြား မက်မပြေ သော ရင်ခုန်သံများနှင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ကျဆုံးရင်း...

“နင့်ကိုချစ်တယ် အချစ်ခါး”

xxxx

အခန်း (၃၂)

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်သွားကြလဲ ပြောပါဦး၊ တကတည်း သူတို့သားအဖအလာကို ငါနဲ့အသိက စောင့်နေရတာ လည်ပင်း

ရှည်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မနေခြည်က အခန်းထဲကတောင် ထိုင် မစောင့်နိုင်လို့ ဆေးရုံအပြင် ရောက်လာတဲ့အထိပဲ”

“ဒါဖြင့် အခန်းထဲမှာ အနီရင့်တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ခါး သွားကြည့်လိုက်မယ် ပါပါ၊ တော်ကြာ သတိတွေဘာတွေ ရနေရင်”

“ဟဲ့...နေစမ်းပါဦး၊ မောင်ထင်လင်းတို့ ရောက်နေပါ တယ်ဆိုမှ ဟိုက နှစ်ယောက်တောင်၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ ဦးမိုးမြင့်က ဦးထွန်းရှိန်ဆိုတဲ့လူကို ဘာလို့ ကားနဲ့တိုက်သတ်ရတာ တဲ့တုန်း”

ကားပါကင်မှာပဲ ဒေါ်နေခြည်က သိလိုသမျှကို တူမ ဖြစ်သူအား လက်ဆွဲမေးသည်။ မသိချင်၍ ဖြစ်မလား။ တစ်ဖက် က ဇာတ်ရှုပ်သမျှထဲမှာ ကိုယ့်တူမက တရားခံပြေးဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်မောင်က နိုင်ငံရပ်ခြား ဖျော်ဖြေပွဲတွေ မပြီးမစီးနှင့် မြန်မာ ပြည် ပြန်လာရ၏။ အဆိုးဆုံးက အနီရင့် အခုထိ သတိပြန်မလည် လာခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် တရားမရှိဘူးပဲဆိုဆို စိတ်ပုပ်တယ်ပဲ ပြောပြော ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးခဲ့သူအား ပြစ်ဒဏ်

ကြီးကြီးမားမား ကျခံစေချင်တာ သူမ စိတ်ရင်းအမှန်။

“ဦးမိုးမြင့်က တရားမဝင်ပစ္စည်းတွေ ခိုးထုတ်တာကို မြင်သွားလို့တဲ့၊ အဲဒီကားတိုက်ခံရတဲ့ ဦးထွန်းရှိန်ဆိုတာ သူ့ဂိုထောင် စောင့်လေ”

“အို...မမြင်စေချင်ရင် အစောကြီးကတည်းက အစောင့် မထားနဲ့ပေါ့၊ အခုတော့ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ခြင်ကလေး၊ ယင်ကလေးသတ်သလို”

မေးတဲ့သူက ကြီးကြီးနှင့် ဖြေရန် ခါးကို လက်ဆွဲထား ပေမဲ့ တကယ်ရှင်းပြသူက ပါပါနှင့် ဝေဖန်ခြင်းကို ဒေါ်ပန်းသီက ဆောင်ရွက်သည်။

“အဲဒီညက ဂိုထောင်စောင့်ကို အိမ်ပြန်ခိုင်းထားတာတဲ့၊ ဦးထွန်းရှိန်က ပြန်ခါနီးမှ အရက်တွေမူးပြီး ချောင်ကြိုချောင်ကြားထဲ အိပ်ပျော်နေခဲ့တာလေ၊ ဟိုက အမူးပြေပြီး ဂိုထောင်ထဲကအသံတွေ ကြားလို့ လိုက်စူးစမ်းတော့မှ အားလုံးကိုတွေ့သွားတာ”

“တရားမဝင်ပစ္စည်းဆိုတာက”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ရှေးဟောင်းဘုရားဆင်းထု တော်တွေ ပါတယ်တဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အသိရယ် နောက်ဆုံးတော့လည်း ဥပဒေအဆုံး အမအောက် ပြန်ရောက်သွားတာပါပဲ။ အမှောင်နဲ့ အလင်းဆိုတာ”

“ကဲ...ကြီးကြီး သိလိုသမျှ ပါပါပဲ မေးတော့၊ ခါး သွားတော့မယ်”

ပါပါက စကားမပြတ်သေးဘဲ ခါးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပါပါအကြည့်တွေကို ဥပေက္ခာပြုရင်း ခါးက ဆေးရုံထဲ ပြေးဝင် လာခဲ့၏။ သူ့ကို ခါး စိတ်မချပါ။ ခါးမသိဘဲ ဒီလောကကြီးထဲမှ ထွက်သွားတာမျိုးကို ခါး ကြောက်သည်။ ပြီးတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် မျှော်လင့်ချက်အနေဖြင့် သူ သတိပြန်ရလာလျှင် အရင်ဆုံး တွေ့စေ ချင်သူက ခါးကိုသာဖြစ်လျှင်။

“ဟော...ခါးတောင် ပြန်ရောက်လာပြီလား၊ အန်ကယ် တို့ရော”

“အောက်ထပ်မှာ”

အခန်းထဲဝင်တာနှင့် မေးခွန်းတန်းထုတ်တဲ့ မစုထွေးကို လိုရင်းလောက်ပဲ ခါးက ဖြေသည်။ သူ့ခုတင်နား သွားပြီး သူ့ကို ငုံ့ကြည့်တာ မျှော်လင့်တကြီးပေမဲ့ အနီရင့်ကတော့ မလှုပ်မယှက် နှင့်။

“ဆရာဝန်ကြီးက ခုလေးတင် ထွက်သွားတာ”

ခါးထိုင်ရန် လူနာခုတင်ဘေးနားမှ ထင်လင်းက ထပေး ရင်း ပြောသည်။

“ဆရာဝန်ကြီး ဘာပြောသွားသေးလဲဟင်”

“ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်မှ သတိမရရင်တော့ သိပ်မမျှော် လင့်နဲ့တော့တဲ့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် အချစ်ခါး၊ အစ်မတို့လည်း စိတ်မကောင်း ပါဘူး၊ အန်တီနဲ့ ကြီးကြီးလည်း တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားကြပုံပဲ၊ သူ့ရဲ့ကျန်နေတဲ့သက်တမ်းက ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေတော့မှာတဲ့”

“အို...မဖြစ်နိုင်တာ၊ သူသတိရမှာပါ၊ ခါး သိနေတယ်၊ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ သူ ခါးကိုထားသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ခါးဆီ ပြန်လာမှာပါ”

ခါးက သူ့လက်ချောင်းတွေကို ခပ်သာသာဆွဲလှုပ်ရင်း ပြောမိတာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ခါးရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးမပစ်ပါနဲ့လို့ စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေမိသည်။ သူက ဒီလို ပုံစံမျိုးနှင့် ကျန်တဲ့သက်တမ်းကို ဖြတ်ကျော်မတဲ့လား။ အို...မဖြစ်

နိုင်၊ မဖြစ်သင့်။ သူနဲ့ခါး ငြိမ်းချမ်းရေးတွေ ယူကြရမည်။ နားလည်မှုရှိသော မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ ခါးက သူ့အတွက် အရာရာပေးဆပ်မည်ဟု တွေးထားကာမှ...

ခေါင်းခါးငြင်းဆန်နေမိသည်။ ဘာလို့ သူ့ကို မခွဲထားရက်လဲ ခါး မသိ။ ပြီးတော့ ပါးပြင်ပေါ် လျှောတိုက်ဖြတ်ဆင်းသွားသော မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို တားဆီးဖို့လည်း မေ့နေခဲ့သည်။ ထင်လင်းကတော့ သက်ပြင်းချသံကို သူမကြားလောက်အောင် တမင်ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြုရင်း...

“အင်း...စင်ဒရဲလားပုံပြင်ထဲကလို မင်းသားလေးက အနမ်းခံရပြီး ပြန်သတိရလာရင်လည်း အကောင်းသား”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ တလွဲကြီး”

စုထွေးက လင်တော်မောင်ရဲ့ လက်မောင်းကို ပိတ်ရိုက်ရင်း ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ကပ်ပြောကာ...

“စနိုးပိုက်ပုံပြင်တဲ့၊ နမ်းတာက မင်းသား၊ အနမ်းခံရတာ မင်းသမီး”

“ဪ...ဟုတ်လား အဟီး”

ထင်လင်းက ခေါင်းကုတ်ပြီး ရယ်ပြတော့ စုထွေးမှာ

စိတ်ရှိလက်ရှိ မျက်စောင်းပိတ်ထိုးရင်း...

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“သိမှမသိတာ”

“မသိရင် မပြောနဲ့ပေါ့၊ အနီတို့က နမ်းမဲ့လူမရှိလို့ သေမယ်ဆိုရင် ထိပ်ဆုံးက သေ”

“မစုထွေး”

ခါးက မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနဲ့ ပွတ်ဆွဲရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ထအော်ကာ...

“သေစကားမပြောပါနဲ့၊ နိမိတ်မရှိတာတွေ”

“နိမိတ်မရှိမှန်းသိပေမဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပါ။ သူက ချစ်ပဲချစ်တတ်ပြီး ကိုယ့်အချစ်ကို ပေါ်လွင်အောင် မပြတတ်သူလေ၊ ထင်လင်း သွားကြမယ်ဟာ၊ ငါ အနီကို တွေ့နေရရင် ငိုချင်စိတ်က ထိန်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး...အေး သွားကြရအောင်၊ နင်ငိုရင် အချစ်ခါးက ပိုပြီးနက်မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

ထင်လင်းက သူမိန်းမပရုံးလေးကို ဖက်၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး ခါးမှာသာ မွေးညှင်းစိမ်းတွေ သဲ့သဲ့အရိပ်ထင်

နေသော သူမေးဖျားတွေဆီ အကြည့်ရောက်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်က ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ။ ကိုယ့်အတွက် အစစအရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေး ခဲ့ပြီးမှ ခါးကို အသက်စွန့်ကာ ကာကွယ်ပေးခဲ့ပြီးမှ သူနှင့်ခါးက ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့် မရှိတော့ပြီလား။ ခါးက နီမြန်းပါးလှပ်နေသော နှုတ်ခမ်းတွေဆီ ငေးရင်း ရင်ထဲ တလိုက်လိုက်နှင့် အခုန်မြန်လာရ သည်။

ဒီနှုတ်ခမ်းတွေကြောင့် ခါး သူ့ကို စိတ်ဆိုးဖူးသည်။ ဒီနှုတ်ခမ်းတွေ ရန်တွေ့ကောင်းလွန်းတာကိုလည်း မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဒေါသထွက်ဖူးသည်။ ပြီးတော့ ဒီနှုတ်ခမ်းတွေက အပြူးတွေကြောင့် ပဲ ခါး သောကတွေ လွင့်စင်ခဲ့ဖူးလျှင်...

“အနီတို့က နမ်းမဲ့လူမရှိလို့ သေမယ်ဆိုရင် ထိပ်ဆုံးက သေ”

စုထွေးစကားကို ပြန်ကြားယောင်တော့ လူက ကျင်စက်နဲ့ အတိုခံရသူလို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဟင့်အင်း အဲဒီလိုမျိုး မသေရပါဘူး။ အနမ်းတစ်ချက်နဲ့ အသက်ဆက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ငါ ငါ နင့်ကို။

ခါးက မျက်ဝန်းကို မှိတ်ချကာ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းနားဆီ

မျက်နှာကို တရွေရွေနှင့် တိုးကပ်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားနှင့် နီးကပ် လာလေလေ ရင်ခုန်သံက ထိန်းမရအောင် သောင်းကျန်းလာတာမို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာကို ပြန်အဖွင့်...

“ဟင်”

အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ခါးကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ မတ်သွား သည်။ ခါးကို ကြည်လုံသော မျက်ဝန်းတွေထဲ ရယ်မြူးရိပ်တွေ သမ်းလျက် စိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ။ ခါးက တအံ့တဩ နှင့်...

“အနီရင့်...နင်”

“အင်း...နမ်းမလို့လား၊ နမ်းလေ”

ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို ရှေ့သို့ ထော်ထွက်ပြထားတော့ ခါးမှာ အံ့လည်းဩ၊ ရှက်လည်းရှက်ကာ သူမနှုတ်ခမ်းတွေကို လက်ဖမိုးနှင့် ဖိကပ်ထားရင်း...

“ကြည့်စမ်း...ဒါ နင် သက်သက်ဉာဏ်များတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါ့ကို စိတ်ပူအောင်လုပ်တာ၊ ငိုရအောင်လုပ်တာ၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သတိရနေတာလဲ၊ အားလုံးက စိတ်ပူနေ”

“နင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ စိတ်မပူတော့ဘူး”

“ဒါဆို အားလုံးက သိနေတာပေါ့”

ပြောရင်း ခါးက မျက်စောင်းပါ အလိုလို ချိန်ရွယ်လျက်။
မျက်နှာလွှဲကာ သူ့အနားမှ ထဟန်ပြင်သည်။ ဒါကို အနီက လက်ဆွဲ
ကာ ပြန်ထိုင်စေရင်း...

“နင့်အတွက် အသက်တောင် ပဓာနမထားတဲ့သူကို
ဒီလောက်လေးတောင် ပြန်မပေးချင်ဘူးလား”

“အံ့မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အားလုံးက ငါချစ်နေတာကို သိပြီး
နင့်အချစ်ကျတော့”

“ဘယ်သူက ချစ်တယ်ပြောလို့လဲ”

ခါးက ရှက်ရှက်နှင့် ကျုံးအော်သည်။ အနီက ရှက်ရိပ်စွန်း
သော ထိပ်နန်းနုရောင် မျက်နှာလေးကိုပဲ ပြုံးလျက်ငေးကြည့်ကာ...

“မချစ်ဘဲနဲ့ နမ်းတော့မယ်ပေါ့လေ”

“အနီ”

“တကယ်ပြောတာ၊ မိုးသည်းထဲက ရတဲ့ အနမ်းနဲ့တင်
ငါ့မှာ ဘယ်လောက် အလူးအလိမ့်ခံစားရသလဲဆိုတာ”

“အနီ...တော်တော့ဆို”

“တော်စေချင် တစ်ခါနမ်း”

“ကြည့်စမ်း နင်က”

ခါး ငြင်းဆန်ချိန်မရတော့။ ဖျတ်ခနဲ ထထွက်သော သူမ
ကို အနီက မလွှတ်တမ်း ဆွဲပစ်တာမို့ လူက တစ်ပတ်လည်သွား
ပြီး အနီရင်ဘတ်ပေါ် ပစ်ကျသွားတာက မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်။

“အနီ...ဆေးရုံကြီးပေါ်မှာ၊ အပြင်ကလူတွေ အထဲဝင်
လာရင်”

“မဝင်ဘူး၊ ထင်လင်းတို့ တားလိမ့်မယ်”

အနီမျက်ဝန်းတွေက ထူထဲစိမ်းညိုသော မျက်ခုံးတန်းလေး
မှ အစပြု၍ မျက်ဝန်းနက်တွေ၊ နှုတ်ကော့ကော့လေးနှင့် အချိုင့်ရာ
ထင်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းစုထွေးထွေးဆီမှာ အဆုံးသတ် ယစ်မူးရင်း

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်”

ချစ်ခွန်းမြွေသည့် သက်သေအဖြစ် သူမနှုတ်ခမ်းသားတွေ
နားမှာ မထိတထိ တိုးကပ်ရင်း...

“နင့်အနမ်းတွေနဲ့ ငါ့ကို အသက်ရာကျော် ရှည်ခွင့်ပြုပါ”

မှိတ်ချပေးသော မျက်ဝန်းတွေက သူတောင်းဆိုချက်ကို
နာခံခြင်းလား၊ သူ့အနမ်းကို ကြည်ဖြူခြင်းလား မသိတော့ဘဲ

၂၇၂

ဆုအလှူ

အချစ်ခါးသည် အချစ်အနမ်းရဲ့ ချိုမြိန်ခြင်းနယ်ပယ်ထဲ အခါခါ
ကူးခတ်ရင်း ချစ်ခွန်းခြေတဲ့ အချစ်လှေထဲမှာ....
“ငါလည်း နင့်ကို...”

နှလုံးစိတ်ကလေးငါ့အတွက်ပါ။

ဆုအလှူ

BURMESE
CLASSIC
COM

စိုးစိုးစာပေ